

ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ 2009: ຄໍານຳ
ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ
ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດໃນພາກປະຕິບັດ 2009

ວັນທີ 11 ມິນາ, 2010.

ແນວຄວາມຄົດກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ ແມ່ນເລີ່ມຈາກພັນທະກໍລະນີຂຶ້ນພື້ນຖານເພື່ອສັກສີ ທີ່ ຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ ແລະ ເຕັກນັອຍທຸກໆຄົນ ມີສິດທີ່ຈະກຳເນີດເກີດຂຶ້ນມາ. ຂະບວນການໃນການສົ່ງເສີມດ້ານສິດທິມະນຸດ ໄດ້ເລີ່ມມາຈາກຄວາມເປັນຈີງ. ໃນໄລຍະ 34 ປີທີ່ຜ່ານມານີ້, ປະເທດສະຫະລັດອາເມຣິກາ ໄດ້ຮັດບົດລາຍງານການປະຕິບັດດ້ານສິດທິມະນຸດຂອງປະເທດຕ່າງໆຂຶ້ນມາ ເພື່ອສະຫຼຸບສັງລວມຂໍ້ມູນຕ່າງໆໝາຍຫຼືສຸດເຫົ່າຫຼືຈະໝາຍໄດ້ກ່ຽວກັບສະພາບການດ້ານສິດທິມະນຸດໃນທົ່ວໂລກ.

ບົດລາຍງານເຫຼົ່ານີ້ ເປັນເຄື່ອງມີວັນສຳຄັນ ສຳລັບນັກເຕື່ອນໄຫວທີ່ຕໍ່ສູ່ຢ່າງກົາທານເພື່ອປົກປ້ອງສິດທີ ໃນຊຸມຊົນທີ່ວິໄລກ; ສຳລັບສິນວັນຊົນ ແລະ ນັກຄົດທີ່ໄດ້ບັນທຶກກ່ຽວກັບການລະເມີດສິດທີ ແລະ ຜູ້ທີ່ລາຍງານກ່ຽວກັບຜົນງານຂອງບຸກຄົນທີ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ອ່ອນແອ; ແລະ ສຳລັບລັດຖະ ບານ, ເຊິ່ງລວມທັງລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ, ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນການໃນການກໍານົດຢູ່ທະສາດ ເພື່ອສົ່ງ ເສີມການປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດຂອງໝາຍໆຄົນທີ່ຢູ່ໃນໝາຍໆສະຖານທີ່.

ໂດຍຫຼັກການທີ່ວ່າ ຄົນແຕ່ລະຄົນມີຄຸນນະຫັດທີ່ເຫົ່າຫຼາມກັນນັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ກິງໄປກິງມາ, ເປັນຄວາມຈິງໃນຕົວຂອງມັນເອງ; ແຕ່ວ່າ ການທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ ທຸກຄົນໃນທົ່ວໂລກສາມາດໃຊ້ສິດທີມີຢູ່ຢ່າງເປັນຫຳມະຊາດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແມ່ນເປັນຄວາມທ້າທາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແທ້ຈີງ. ເພື່ອກໍານົດນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ເຮົາຕ້ອງການການປະເມີນຜົນທີ່ດີ ກ່ຽວກັບສະພາບຄວາມເປັນຈີ່ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ ຫຼືເຮົາຕ້ອງການສ້າງໃຫ້ມີຄວາມປິ່ງແບ່ງ. ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສະຫຼຸບສັບຊັນ, ຍຸດທະວີທີ່ ໃນການປົກຄອງແບບປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ ເຊິ່ງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ ເພື່ອຮັບປະກັນດ້ານສິດທິມະນຸດ. ເຮົາຕ້ອງຍອມຮັບວ່າ ສິດທີໃນການປົກປ້ອງປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ສິດທີໃນການເຄົາລົບການພັດທະນາ ສິ່ງເສີມເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ແລະ ເຮົາຕ້ອງມີເຄື່ອງມືທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຄູ່ພາຄີທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະປະຕິບັດນະໂຍບາຍຂອງເຮົາ.

ສິດທິມະນຸດເປັນສິ່ງບໍ່ມີວັນສັນສຸດ, ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາໃນການປົກປ້ອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຈະຕັ້ງຈະຫຳທີ່ ແລະ ດຽວນີ້. ເຮົາໄດ້ພືບຕົນເອງໃນສະຖານະການ ທີ່ລັດຖະບານໝາຍໆປະເທດໄດ້ໃຊ້ ວິທີການຈຳກັດການປະຕິບັດານ ດ້ວຍຮູບການແບບໃໝ່ ແລະ ຕັດກະລັງໃນການປົກປ້ອງສິດທີ ແລະ ເພີ່ມຂະວິດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການ ຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ນັບນັ້ນນັບມີຈຳນວນເພີ່ມໝາຍຂຶ້ນ. ເຕັກນິກໃໝ່ໄດ້ພືບສຸດວ່າ ມີປະໂຫຍດທັງຕໍ່ຜູ້ກິດຂີ້ ແລະ ຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຫັນເຖິງຄວາມປະລາໄຊ ແລະ ຄວາມຍ້ານກົວຂອງບັນດາຜູ້ກິດຂີ້ເອງ. ຄວາມທ້າທາຍຂອງໄລກໃນຍຸກຂອງເຮົາ-ເຊັ່ນການຮັບປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະ ການປິ່ງແບ່ງສະພາບຟຟມີອາ ກາດ; ໂຮກລະບາດ; ວິກິດການທາງດ້ານເສດຖະກິດ; ແລະ ລັດທີ່ທົວຮຸນແຮງ ສິ່ງຜົນສະຫຼອນຕໍ່ຄວາມ ຈະເລີນຮູ່ຮີ້ອງຂອງ ສິດທິມະນຸດໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຫຼື້ໝອມສະພາບການທາງການເມືອງຂອງໄລກ ເຊິ່ງເຮົາຕ້ອງໄດ້ສົ່ງເສີມດ້ານສິດທິມະນຸດໃນໄລຍະຍາວ.

ສິດທິມະນຸດແມ່ນລະດັບສາກົນ ແຕ່ປະສົບການໃນສິ່ງເຫຼົ້ານີ້ ແມ່ນລະດັບທັອງທຶນ. ນີ້ແມ່ນສາເຫດທີ່ເຮົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໃຫ້ ທຸກຄົນມີມາດຕະຖານດູວກັນ ລວມທັງຕົວເຮົາເອງ. ນີ້ແມ່ນສາເຫດທີ່ເຮົາຊາບວ່າ ສິດທິມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ດັ່ງທີ່ ອີເລີນ ໂຮສເວລ ໄດ້ກ່າວວ່າ “ໃນສະຖານທີ່ນອຍໆໄກບ້ານ” ໃນເວລາທີ່ ເຮົາເຮັດວຽກເພື່ອປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດ, ແມ່ນເຮົາກໍລັງ ເຮັດວຽກເພື່ອປົກປ້ອງປະສົບການ ທີ່ເຮັດໃຫ້ ຂົວດົນນີ້ມີຄວາມໝາຍ, ເພື່ອອະນຸລັກຄວາມອາດສາມາດຂອງແຕ່ລະຄົນ, ເພື່ອບັນລຸຕາມທ່າແຮງຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ພະເຈົ້າມອບໃຫ້ມາ. ທ່າແຮງທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະຄົນໃນການຮຽນຮູ້, ຄົ້ນພົບ ແລະ ເປີດຮັບເອົາໄລກອ້ອມຕົວເຂົາເຈົ້າ; ທ່າແຮງໃນການເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ອື່ນປ່າງອິດສະຫຼຸບ ເພື່ອຫຼູ່ຫຼອມຊູມຊົນ ແລະ ສັງຄົມ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອແຕ່ລະຄົນສາມາດພົບກັບຄວາມສົມຫວັງ ແລະ ຄວາມພໍ່ພຽງ; ທ່າແຮງໃນການແບ່ງປັນຄວາມສວຍ ກາມ, ຄວາມຫຼຸກ, ສູງຫົວ ແລະ ນັ້ຕາໃນຊີວິດ ກັບຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັກ.

ບົດລາຍງານທີ່ໄດ້ເຜີຍແຜ່ໃນນີ້ ແມ່ນການບັນທຶກໃນສະຖານທີ່ເຮົາຢູ່. ມັນໄດ້ສະຫອນເຖິງຄວາມ ເປັນຈິງໂດຍ ຫັ້ນຖານ ທີ່ຈະແຈ້ງໃຫ້ທຸກ, ຜູ້ກໍານົດນະໂຍບາຍຫາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ຍຸດທະສາດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ຕໍ່ປະ ເທດອື່ນໆ ໃນປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້. ບົດລາຍງານເຫຼົ້ານີ້ ບໍ່ມີວັດຖຸປະສົງໃນການກຳນົດນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ມັນໄດ້ ສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບທຸກຄົນໃນລັດຖະບານ ຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ທີ່ປະຕິບັດງານກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍດັ່ງ ກ່າວ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າບົດລາຍງານເຫຼົ້ານີ້ ບໍ່ແມ່ນສິ້ນສຸດໃນຕົວມັນເອງ, ແຕ່ມັນເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສໍາຄັນຂອງລັດຖະບານ ສະຫະລັດອາເມລິກາ ໃນການພັດທະນາຍຸດທະສາດດ້ານສິດທິມະນຸດຢ່າງຖືກຕ້ອງເໝາະສົມກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ມີ ປະ ສີເຫຼີຜົນ. ມັນແມ່ນຂະບວນການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຸມຫຼຸກກໍາລັງແຮງ ຢ່າງຈິງຈັງ.

ຫຼັກການທີ່ບໍ່ມີເວລາສິ້ນສຸດນີ້ ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນປະຕິນຍາສາກົນ ວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດ ແມ່ນດາວເໜືອທີ່ນຳທາງພວກເຮົາ ໄປຢັ້ງໂລກທີ່ເຮົາຕັ້ງການອາໄສຢູ່: ເປັນໂລກທີ່, ປະຫານາທິບໍດີ ໂອບາມາ ໄດ້ກ່າວ ວ່າ ຄວາມສະຫງົບສຸກແມ່ນຢູ່ພາຍ ໃຕ “ສິດທິ ແລະ ສັກສິທີ່ຕິດຕົວມາຂອງແຕ່ລະຄົນ”. ດ້ວຍຄວາມເປັນຈິງທີ່ມີຢູ່ ແລະ ດ້ວຍເປົ້າໝາຍທີ່ຊັດເຈນໃນຈິດໃຈ ແລະ ຫົວຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ອຸທິດຕົວເອງ ເພື່ອສືບຕໍ່ເຮັດວຽກອັນນັກໜ່ວງເຮັດໃຫ້ສິດທິມະນຸດກາຍເປັນຄວາມເປັນຈິງ ຂອງມະນຸດ.

ຮີແລກ ຮອດແຮມ ຄົລິນຕັນ

Hillary Rodham Clinton

ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ

ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ 2009: ສະພາບລວມ ແລະ ຄໍາຂອບໃຈ

ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ

ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດໃນພາກປະເທິບັດ 2009

ວັນທີ 11 ມິນາ, 2010.

ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ

ເຫດຜົນຂອງການກຸມ ແລະ ຂຽນບົດລາຍງານ

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດ ໄດ້ກະກຸມ ແລະ ຂຽນບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ຍືນໃຫ້ ສະພາຄອນແກຣສ ກໍ່ເນື້ອເປັນການປະຕິບັດຕາມພາກ 116 (d) ແລະ 502B (b) ຂອງ ວິດໝາຍວ່າດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ຕ່າງປະເທດສະບັບດັດແກ້ປີ 1961 (FAA) ໄດ້ ກໍານົດໄວ້ວ່າ ກ່ອນວັນທີ 25 ກຸມພາ ລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດຈະຕ້ອງຢືນບົດລາຍງານໃຫ້ໂຄສຶກປະຈຳສະພາຕໍ່ ແລະ ຄະນະກຳມະການວ່າດ້ວຍການພົວພັນກັບຕ່າງປະເທດຂອງສະພາສູງ “ລາຍງານຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບສະຖານະພາບດ້ານການຮັບຮູ້ສິດທິມະນຸດໃນຂອບເຂດສາກົນ, ໃຕ້ເນື້ອໃນຄວາມໝາຍຂອງພາກຍ່ອຍຄື (A) ໃນບັນດາປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໃຕ້ພາກນີ້, ແລະ (B) ໃນບັນດາປະເທດອື່ນໆ ເຊິ່ງເປັນສະມາຊີກອີງການສະຫະປະຊາຊາດ ເຊິ່ງ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເຖິອນໄຂທີ່ຈະຕ້ອງຖືກລາຍງານ”. ພັນຍົງນີ້ພວກເຮົາກໍໄດ້ລວມເອົາຫ້ບົດລາຍງານບາງປະເທດຕໍ່ມ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ປະເທດຕ່າງໆ ທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ, ແລະ ມັນກໍ່ເຫັນວ່າສະພາຄອນແກຣສ ບໍ່ໄດ້ຮູ່ກັບຮູ້ກົດໝາຍ.

ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສະຫະລັດອະເມຣິກາ ທີ່ເປັນປາກສູງກ່ຽວກັບເລື່ອງມາດຕະຖານດ້ານສິດທິມະນຸດໃນຂອບເຂດສາກົນ ແມ່ນໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ເປັນທາງການໃນຕົ້ນຂູມປີ 1970. ໃນປີ 1976, ສະພາຄອນແກຣສ ໄດ້ເຕັ້ນກົດໝາຍເຊິ່ງຮັດໃຫ້ມີການສ້າງຕັ້ງຜູ້ປະສານງານໃນວຽກງານສິດທິມະນຸດຢູ່ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເຊິ່ງຕໍ່ມາກໍໄດ້ຍົກຖານະຕຳແໜ່ງນີ້ຂຶ້ນເປັນຜູ້ຊ່ວຍລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດ. ໃນກົດໝາຍຍັງໄດ້ຮູ່ກັບຮູ້ໃຫ້ການອອກນະໂຍບາຍດ້ານການຕ່າງປະເທດ ແລະ ການຄ້າ ຈະຕ້ອງຄ້ານີ້ເຖິງບັນຫາສິດທິມະນຸດ ແລະ ສິດທິກຳມະກອນຂອງປະເທດນີ້ໆ ແລະ ລາຍງານດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງສື່ງໄບຢັ້ງສະພາ ຄອນແກຣສ ໃນແຕ່ລະບົ.

ວິທີການກະກຸມສ້າງບົດລາຍງານ

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດໄດ້ກະກຸມບົດລາຍງານສະບັບນີ້ໄດ້ນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ມາຈາກບັດດາສະຖານຫຼຸດ ແລະ ສະຖານກົງສູນທີ່ປະຈຳຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ພະນັກງານລັດທະບານປະເທດຕ່າງໆ, ພະນັກງານບໍ່ສັງກັດລັດ ແລະ ຈາກອີງການສາກົນຕ່າງໆ ແລະ ກໍໄດ້ຈັດພິມລາຍງານເຫຼົ່ານັ້ນ. ການກະກຸມຮ່າງລາຍງານຂຶ້ນຕົ້ນຂອງແຕ່ລະປະເທດແມ່ນປະຕິບັດໄດ້ພະລະກິດດ້ານການຫຼູດຂອງປະເທດສະຫະລັດ ຫຼືຢູ່ຕ່າງປະເທດເຊິ່ງຮ່າງຂຶ້ນ ພິມພື້ນຖານຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ເກັບກຳຕະຫຼອດທັງປີຈາກແຫຼ່ງຕ່າງໆ ລວມທັງໄດ້ມາຈາກພະນັກງານລັດຖະບານ, ນັກກົດໝາຍ, ກຳລັງທະບານ, ນັກຂ່າວ, ຜູ້ຕິດຕາມເລື່ອງສິດທິມະນຸດ, ບັນດາອາຈານສອນ ແລະ ນັກເຄື່ອນໄຫວກ່ຽວກັບແຮງງານ. ວຽກເກັບກຳຂໍ້ມູນຂ່າວສານນີ້ ອາດເປັນວຽກທີ່ມີໄພອັນຕະລາຍ ແລະ ພະນັກງານສະຖານຫຼຸດສະຫະ

ລັດກໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມສູງ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍ່ຕີກູ່ໃນສະພາບທີ່ອັນຕະລາຍເພື່ອສືບທາຂ່າງວ່າງວັນກັບການລະເມີດສິດທິມະນຸດ, ຕິດຕາມການເລືອກຕັ້ງ ແລະ ຂ່ວຍຜູ້ທີ່ຕີກໃນຄວາມສູງ ເຊັ່ນ ຂ່ວຍຜູ້ປ່ໍເຫັນພ້ອມທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ຜູ້ປຶກປ້ອງສິດທິມະນຸດເຊື່ງສິດທິຂອງຄົມເງົ່ານີ້ແມ່ນຖືກຂຶ່ມຂູ້ດ້ວຍລັດທະບານຂອງພວກເຂົາ.

ພາຍຫຼັງທີ່ບິດລາຍງານຂອງແຕ່ລະປະເທດໄດ້ຮ່າງສຳເລັດແລ້ວ, ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານໂດຍໄດ້ຮັບການຮ່ວມມືຈາກບັນດາຫ້ອງການຂອງກະຊວງຕ່າງປະເທດ ກ່າວໄດ້ຊອກຫາຂໍ້ຢູ່ຢືນເພື່ອວິເຄາະ ແລະ ກວດແກ້ລາຍງານທີ່ຖືກສົ່ງມານັ້ນ ແລະ ຮ່າງລາຍງານໂດຍໃຊ້ຂໍ້ມູນຈາກແຫ່ງຂອງຕົນເອງຕົ້ມອີກ. ແຫ່ງເງົ່ານີ້ລວມມີຫັງບິດລາຍງານມາຈາກສະຫະລັດເອງ ກໍລືລາຍງານມາຈາກກຸ່ມສິດທິມະນຸດອື່ນໆ; ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານຕ່າງປະເທດ, ບັນດາຕາງໜ້າຈາກອົງການ ສປຊ ກໍລືອົງການ ແລະ ສະຖາບັນສາກົນ ແລະ ທ້ອງທຶນຕ່າງໆ, ບັນດາຂ່ງວ່າຊານຈາກມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ສື່ມວນຊັນ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮູ້ຍັງປົກສາຫາລືກັບຜູ້ຂ່າງວ່າຊານກ່ຽວກັບສິດທິຂອງກຳມະກອນ, ປະເດັນກ່ຽວກັບຜູ້ອົບພະຍົບ, ຫົວຂໍ້ກ່ຽວກັບການທະຫານຕໍ່ໝວດ, ບັນຫາເພດຍິ່ງ ແລະ ກົດໝາຍ. ຫຼັກການຊື່ນຳໃນການປະຕິບັດງານນີ້ ແມ່ນຮັບປະກັນວ່າໄດ້ມີການປະເມີນຕິລາຄາຂໍ້ມູນກ່ຽວຂ້ອງຫັງໝົດ ດ້ວຍວິທີພາວະວິໄສສົບຖ້ວນ ແລະ ຍຸດຕິທຳເກົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ລາຍງານຕ່າງໆບັນຈຸໃນເອກະສານສະບັບນີ້ ຈະຖືກນຳໃຊ້ເປັນເອກະສານອ້າງໆໝາຍ ເພື່ອສ້າງນະໂຍບາຍ, ດຳເນີນວຽກງານການຫຼຸດ, ການຂ່ວຍເຫຼືອ, ຜົກອົບຮົມກໍລືການກຳນົດຂັບພະຍາກອນຕ່າງໆ. ພ້ອມນັ້ນ ມັນກໍຈະຖືກນຳໃຊ້ໃຫ້ເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການຕັດສິນຮ່ວມມືລະຫວ່າງລັດຖະບານອາເມຣິກາ ແລະ ກຸ່ມເອກະຊົນເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການປະຕິບັດເລື່ອງສິດທິມະນຸດຕາມມາດຕະຖານສາກົນ.

ບິດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດໃນພາກປະຕິບັດສະບັບນີ້ ກວມເອົາເລື່ອງລາວສິດທິຂອງສັງຄົມ, ການເມືອງ ແລະ ຂອງກຳມະກອນ ທີ່ສາກົນຮັບຮູ້ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນທະແໜ່ງການສາກົນກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ. ບັນດາສິດເລົ່ານີ້ລວມມີອິດສະໜູບພາບຈາກການຖືກທຳລະມານ ຫຼືການລົງໂທດແບບລົງກົງດສັກສີ, ຈາກການຖືກກັກຂ້າງແບບຍາວນານ ໂດຍບໍ່ມີການກ່າວໂທດ, ຈາກການຫາຍສາບສູນ ຫຼື ຖືກນຳໄປຂ້າງໆສະຖານທີ່ປິດລັບ, ແລະ ຈາກການລະເມີດຢ່າງເປີດເຜີຍໃນສິດທິການດຳລົງຊື່ວິດ, ອິດສະລະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງບຸກຄົມ.

ວຽກງານດ້ານສິດທິມະນຸດສາກົນແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະນຳເອົາກົງດສັກສີຂອງມະນຸດເຂົ້າຢູ່ໃນຂະບວນການວຽກງານຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ ແລະ ກົດໝາຍ. ມະນຸດທຸກຄົມມີສິດທີ່ຈະເປັນຜົນລະເມືອງ, ສິດທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ເພື່ອໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງລັດຖະບານຂອງຕົນດ້ວຍວິທີສັນຕິ ແລະ ເພື່ອມີອິດສະລະພາບພື້ນຖານ ເຊັ່ນ ອິດສະລະພາບໃນການສະແດງຄວາມຄືດເຫັນ, ການຕັ້ງສະມາຄົມ, ປະຊຸມ, ເຄືອນໄຫວໄປມາ ແລະ ສາດສະໜາໂດຍປາດສະຈາກການຈຳແນກຍັອນເຫດຜົນດ້ານເຂື້ອຊາດ, ສາດສະໜາ, ປະເທດຕົ້ນກຳເນີດ, ຫຼືຍ້ອນເພດ. ສິດທີ່ໃນການເປັນສະມາຊີກອງການກຳມະບານ ແມ່ນເຖິງອັນໄຂອັນຈຳເປັນສຳລັບສັງຄົມ ແລະ ເສີມພາບຕ້ານເສດຖະກິດ. ຕັ້ງມັນບິດລາຍງານໄດ້ປະເມີນບັນດາສິດຕົ້ນຕໍ່ຂອງກຳມະກອນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຮັບຮູ້ກັນໃນສາກົນ, ລວມໃນນັ້ນກຳມີສິດໃນການສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມ, ສິດໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຕໍ່ລອງແບບລວມໜູ້, ການຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ແຮງງານແບບບັງຄັບ ຫຼືແບບເການ, ສະພາບການນຳໃຊ້ແຮງງານເດັກ ແລະ ອາຍຸຕໍ່ສຸດທີ່ເດັກສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ ແລະ ເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກທີ່ຮັບໄດ້.

ພາຍໃນຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ ກໍມີພະນັກງານບັນນາທິການຂອງທີມານ ສ້າງບິດລາຍງານ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ: ທ່ານ ສະຕິບັບແຜນ ອີເຊັນບລາວ ບັນບັນນາທິການໃຫຍ່, ຫົວໜ້າຫ້ອງການມີ ທ່ານ ຕາລອດສກາເຊ, ທ່ານ ດັກຄລາສ ກຣາເມີ ແລະ ໄຄ ເມື່ອ, ບັນນາທິການ ອາວຸໂສ ມີທ່ານ ໂຈນນາທານເບມີສ, ດັກຄລາສ ບີເຕຍບອນ, ເຕເຍ ໂດລານ, ເຈືຣົມ ເອລ ໂຮກາຊັນ, ພຣາຕີເຊຍ ມິກສ ສແມວ, ຖູລີ ເທິເນີ ແລະ ນາເຊລ ວັນສແວ, ບັນນາທິການທີ່ວ່ໄປ ມີທ່ານ ໄນມ ອາເມັດ, ໂຈເຊັບ ບາກຸດ, ເຄີ ເບີລັນ, ຊາວາ ເບຣິນເຈີ, ມາຮີຊາ ເບຣດເຊຍ, ຊາວາ ບັກເລ ມຳ, ລົງນມາ ຄາປາໂຕ ອາຮີຊາ, ຮ່ວາ ຄາເຣ, ເລີສ ຄາລສັນ ເຮນເນີ, ເລາຣາມ ຄາເລ, ຊາວອນ ໂຄກ, ຊຸຊານ ຄໍ່ຄົ, ສຈວດ ເຄວມຕັນ, ຄາທລິນ ຄໍ່ເລ, ແຟງ ຄຣາມ, ຕຸດັງ, ໂມລີ ດາວີສ, ຫຼຸເຊີຍິນ ໂດການ, ວິວໂດເກີໂນ, ມຳ ດຳເກນ, ເອມີ ຜິເຕີລ, ໂຈອານ ກາເນີ, ໄຊລັງ ກາເວ, ເຈີເພີ ກລາສແມນ, ບເລັກ ກຣິນ, ເຊັດເວີດ ກຫຼຸລີຈ, ແຟທິກ ຮາເວ, ວິດຕໍ່ ຫຼຸເຊີ, ຈົວ ຂ້າຈົງ, ສຕານ ອີຟສິນ, ເດວີດ ທີ່ ໂຈນ, ສົມອນ ໂຈເຊັບ, ມານຈາກ ຈັງ, ດັກຄລາສ ຄນມເມີ, ຊາວາ ລາໄບວິດທ, ເຈີກາ ລີເບີແມນ, ແກໂກຣີ ມັງກງວ, ສຕາຊີ ເມ, ຈອນ ເມັກແຄນ, ເດວີດ ມີໂກສ, ເມຍ ມີສເຊວ, ສຕີແຜນ ມູດີ, ຊາວາ ມຳແກນ, ເພີຣີຕ໏າ ມຸຍຫຼວງ, ຊານດຣາ ເມື່ອ, ເນງວ ເອລ ນາເດລ, ເຄີເທີລິນ ນົວລິງ, ອາມັນ ປຣາກາດສ, ດຸກ ເພຣສແມນ, ຄາເບຍຣາ ອາມີເຮັດສ, ລີ ຮິວາວາ, ປີເຕີ ຂໍຈຸນ, ເວນດີ ຂີເວີແມນ, ເຄີຫີເທີລິນ ສໄນເດີ, ອີຣີນ ສໄປເຊີ, ວາເຊລ ສປົງ, ມິດສເຊລ ຂັດເຕີ, ເລສລີ ແຫລເລີ, ເຈມ ໂຕທ, ເຄີ ອັນລູ, ເດວີ ວັງເນີ, ນິກໂຄລ ວິເລັດ, ຄາເນັນ ຢູ່, ບັນນະທິການຮັບເຊີນ ແມ່ນ ລົນ ເດວີສັນ, ຜູ້ຊ່ວຍບັນນາທິການ ແມ່ນ ໂຄຣ ເອນດຸກ, ເຄີ ຜິເມີຕີ, ອອນຢາ ດີ ຜ້າຍ, ລໍເລັນ ການດີລອດທ, ເຢລີຟຊາ ຖຸເຕຣເສ, ເວນ ຫຼຸ, ເຮມອນ ລູ, ສະເຕຟານນີ ມາຫອນ, ເຈມ ເມັກໂດນອລ, ແມທຮີວ ມີເລີ, ມາມານດາ ເປີເຊຍ, ຊາບິນາ ອາກາເລີ ແລະ ຮເລນາ ໄວທ ແລະ ຜູ້ຊ່ວຍວິຊາການ ອີວໄນສ ຈອນຊັນ.

**ບິດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ 2009: ບິດນຳ
ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ
ບິດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດໃນພາກປະຕິບັດ 2009**

ວັນທີ 11 ມິນາ, 2010.

ບິດນຳເຂົ້າສູ່ລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດຂອງປະເທດຕ່າງໆ ປະຈຳປີ 2009

ປີ 2009 ແມ່ນປີແທ່ງໆຄວາມແຕກຕ່າງ. ມັນແມ່ນປີທີ່ບັນດາຊີນຊາດ, ເຊື້ອຊາດ ແລະ ຄວາມເຄື່ອງຕິງຫາງສາດສະໜາ ເຊິ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມຂັດແຍ່ງຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ການລະເມີດສິດທິມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ເຕີມເຊື້ອໄຟໝື້ ຊົ້ວເຕີມໄຫ້ ເກີດສິງຄາມ ຫຼື ຄວາມຂັດແຍ່ງດ້ວຍກຳລັງອາວຸດພາຍໃນປະເທດ ກວ່າ 30 ຕົ້ງ. ໃນຂະນະດຸກວັກມ, ກໍ່ເປັນປີທີ່ ລັດຖະບານຂອງສະຫະລັດອາເມລີກາ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຂຶ້ນຕົ້ມ ເພື່ອຊອກຫາວິທີການໃນການຮັບຮູ້ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານກ່ຽວກັບສະພາບຄວາມເຄື່ອງຕິງເຫຼົ່ານີ້ ດ້ວຍການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພາວະການເບັນຜູ້ນຳ ໃນການສົ່ງເສີມການເຄີ ລົບດ້ານສິດທິມະນຸດໃນ ຫົວໂລກ, ສົ່ງເສີມຄວາມອົດກັນ, ຕໍ່ສູ້ກັບລັດທີ່ຫົວຮຸນແຮງ ແລະ ສະແຫວງຫາຫາງອອກແຫ່ງ ສັນຕິພາບໃນຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ມີມາຢ່າງຍາວນາໃນຕາເວັນອອກກາງ ແລະ ແຫ່ງອື່ນໆ. ດັ່ງທີ່ ປະທານາທິບໍດີ ໂອບາມາ ໄດ້ ກ່າວໄວ້ ໃນຄໍາປາໃສຂອງທ່ານໃນເດືອນມີຖຸນາ ທີ່ມະຫາວິຂະຍາໄລ ໂຄໂຣ, ເຮີຈໍບໍ່ຄວນຈະຖືກກຳນົດ ດ້ວຍຄວາມແຕກ

ຕ່າງຂອງພວກເຮົາ ຫາກແຕ່ກໍານົດດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເຮົາຄວນຈະຫາວິທີການ ເພື່ອຮ່ວມມືກັນເປັນຄູ່ພາຕິກັບບັນດາປະເທດອື່ນໆ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຄວາມຢຸດຕິທໍາ ແລະ ຄວາມຈະເລີນຮູ່ເຮືອງ.

ປີ 2009 ກໍ່ຍັງເປັນບີ້ທີ່ ຄົນຈຳນວນໜູວ່າໝາຍໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານໝາຍກວ່າທີ່ເຕີຍເປັນມາ ກ່ຽວກັບ ສິດທິມະນຸດຜ່ານຫາງອື່ນເຕີເນັດ, ໂທລະສັບມືຖື ແລະ ສູບແບບອື່ນໆ ທາງເຕັກໂນໂລຊີການສື່ສານ ອື່ນໆ. ແຕ່ໃນຂະນະດູວກັນ ກໍ່ເປັນບີ້ທີ່ລັດຖະບານໝາຍປະເທດໄດ້ທຸ່ມເຫັນໆເວລາ, ວົບປະມານ ແລະ ເຫຼືອແຮງ ໃນການຊອກຫາວິທີຫາງດ້ານລະບຽບຫຼັກການ ແລະ ເຕັກນິກອື່ນໆ ໃນການຈຳກັດສິດເສລີ ພາບໃນການສະແດງອອກ ຢູ່ໃນອື່ນເຕີເນັດ ແລະ ການຫຼູ້ງໄໝຂອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານສຳຄັນ ແລະ ການລະເມີດສິດທິສ່ວນບຸກຄົນຂອງຜູ້ທີ່ໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາວັນກ້າວໜ້າເຫຼົ່ານີ້.

ມີນີ້, ລັດຖະບານຂອງໝາຍປະເທດ ທີ່ຕ່າສູ້ກັບຄຳທາມທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ຕ່ົນຂໍໂຍບາຍ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດ ທີ່ເໝາະສົມ ໃນການຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຊາດ ແລະ ຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງການເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ ແລະ ສິດເສລີພາບຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງປະຊາຊົນຂອງຕົນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໃນຊ່ວງບີ້ຜ່ານມາ,

ລັດຖະບານໝາຍໆປະເທດ ໄດ້ແປຄວາມໝາຍຂອງ ຄຳວ່າ ລັດທີການກໍ່ການຮ້າຍ ແລະ ອຳນາດເບັດເສັດ ກວ້າງເກີນໄປເຊິ່ງເປັນພື້ນຖານໃນການຈຳກັດສິດ ຂອງຜູ້ທີ່ໃຫ້ກັກຂັງ ແລະ ການກຳຈັດສິດທີ່ຂັ້ນພື້ນຖານອື່ນໆຂອງມະນຸດ ແລະ ການປົກປ້ອງກົດໝາຍ ມະນຸດສະຫຼັບ. ເຊິ່ງເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດແບບນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ບັນດາປະຊາຊາດສາກົນຍັງຄົງດຳເນີນການຢ່າງຕໍ່ເນື້ອງ ເພື່ອແປ່ງແຍກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການນຳພາຂອງລັດທິຫົວຮຸນແຮງ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍເປັນຕົນ ກຸ່ມອາລເຄົດ໏ ໂດດ່ວງວ ແລະ ອ່ອນແອລົງ.

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງທ່າອຸງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ລວມໄປເຖິງ ການພັດທະນາດ້ານອື່ນໆ ແລະ ຍັງໄດ້ຕອບສະໜອງພາບລັກສະນະສະເພາະ ແລະ ລາຍລະອຽດຕ່າງໆ ຂອງສະພາບການດ້ານສິດທິມະນຸດ ໃນ 194 ປະເທດໃນທີ່ວໂລກ. ລັດຖະບານສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ລວບລວມເອົາບົດລາຍງານເຫຼົ່ານີ້ ມາເປັນເວລາ 34 ປີມາແລ້ວຕາມຄຳສັ່ງຂອງ ຝ່າຍບໍລິຫານຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ອາໄສອຳນາດທາງກົດໝາຍ ສ່ວນໜຶ່ງກໍ່ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ສະພານິຕິບັນຍັດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ແຈ້ງການປະຕິບັດງານໃນການພິຈາລະນາຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຫາງການທະຫານ ແລະ ເສດຖະກິດຈາກຕ່າງປະເທດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ລວມທັງການກຳນົດນະໂຍບາຍຫາງການຄ້າ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ໃນການຮ່ວມມືແບບພະຫຼຸພາຄີ ເພື່ອພັດທະນາຫາງດ້ານທະນາ ຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆ. ເຫດຜົນໃນການເຜີຍແຜ່ຍົດລາຍງານດັ່ງກ່າວນີ້ ກໍ່ແມ່ນເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ສົມບູນແບບຕາມຄວາມເປັນຈິງ ທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍຂອງ

ສະຫະລັດອາເມລິກາໃນການຕັດສິນໃຈວາງນະໂຍບາຍຢ່າງສະໜູງວສະໜາດ ແລະ ສົມບູນແບບ. ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍໃນຕ່າງປະເທດ ຍັງໄດ້ນຳໃຊ້ບົດລາຍງາຍເຫຼົ່ານີ້ ນັບມື້ນບໍ່ມາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຊ້ເປັນເອກະສານອ້າງອີງອັນຕົນຕໍ່ ສໍາລັບລັດຖະບານຂອງຕົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງປະເທດ ແລະ ປະຊາ ຂຶນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນທີ່ວໂລກ. ພູ້ຍ້າປະເທດໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມ ເຖິງເຫດຜົນທີ່ລັດຖະບານສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ລວບລວມເອົາບົດລາຍງານເຫຼົ່ານີ້, ແກນທີ່ຈະແມ່ນອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງ ສາກົນ ອື່ນໆ. ໜຶ່ງຄຳຕອບກໍ່ຄື ເຮົາເຊື້ອວ່າ ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບປະເທດຕ່າງໆ ລວມທັງປະເທດເຕົວເອງ ໃນການເຄົາລົບຕໍ່ສິດທິມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງນະໂຍບາຍຕ່າງປະເທດ. ບົດລາຍງານເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນພາບໂດຍລວມ ຂອງສະພາບການດ້ານສິດທິມະນຸດໃນທີ່ວໂລກ ເຊິ່ງເປັນວິທີການເພື່ອສ້າງຈິດສຳນິກກ່ຽວກັບສະພາບການດ້ານສິດທິມະນຸດ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງສະພາບການ ເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ສົ່ງຜົນສະຫ້ອນເຖິງຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງແມ່ຍິງ, ເຕັກນ້ອຍ, ກຸ່ມເຊື້ອຊາດສ່ວນນ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ, ສະມາຊີກຂອງຊຸມຊົນຊາວພື້ນເມືອງ ແລະ ຂຶນເຜົ່າຕ່າງໆ, ຄົນພິການ, ຊົນກຸ່ມນ້ອຍທີ່ຖືກກົດຂໍ້ຫາງເພີ້ດ ແລະ ສະມາຊີກ

ລັດຖະບານຂອງເຮົາ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດສາກົນ ຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງການທະແຫຼງແປງວາດ ຂອງຜູ້ທີ່ປະຕິເສດ ຫຼື ເມີນເສີຍຕໍ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ນຳເອົາຜູ້ລະເມີດມາລົງໄທດ". ຂັ້ນຕອນທີ່ອິດໃນຂະບວນການນີ້ແມ່ນ ດອກຄວາມຈິງ ແລະ ລະບຸສະເພາະເຈາະຈົງເປັນແຕ່ລະກໍລະນີ ທີ່ການລະເມີດດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນ ແລະ ກໍລະນີທີ່ ລັດຖະບານບໍ່ສາມາດຮັບຜິດຊອບໃນການນຳຜູ້ລະເມີດນີ້ນມາລົງໄທດໄດ້.

ອີງປະກອບອັນທີ່ສອງ ຂອງວິທີການຂອງເຮົາແມ່ນການປະຕິບັດທີ່ເປັນຫຼັກການ ແລະ ຈິງຈັງກັບປະເທດອື່ນໆໃນບັນຫາ ເຫຼື່ນນີ້. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາຈະດຳເນີນການຕາມຂັ້ນຕອນ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສິດທິມະນຸດ ກາຍເປັນຄວາມເປັນຈິງຂອງ ມະນຸດ. ແນວທາງປະຕິບັດທີ່ເປັນຫຼັກການນີ້ ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການປະເມີນສະພາບການດ້ານສິດທິມະນຸດຢ່າງຊື່ສັດ ແລະ ເບິ່ງວ່າການລະເມີດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຜົນມາຈາກການປາບປາມໂດຍເຈດຕະນາຂອງລັດຖະບານ, ຄວາມບໍ່ເອົາຈິງເອົາຈັງ ຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ການທີ່ບໍ່ສາມາດປະເຊີນກັບບັນຫາ ຫຼື ເປັນການປະສົມປະສານກັນທັງສາມເຖິງອນໄຂນີ້. ດັ່ງທີ່ ລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດ ຄລິນຕັ້ນ ໄດ້ກ່າວວ່າ "ບໍ່ວ່າຈະເປັນຈິນ, ຮັດເຊີຍ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ເຮົາມີການຮ່ວມມືໃນປະ ເດັນທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ ໃນຂະນະທີ່ຮ່ວມມືກັບອິງການຈັດຕັ້ງທີ່ອຸທິດຕົນເພື່ອສັງຄົມໃນປະເທດຄູວກັນ ນັ້ນ ເຊິ່ງ ເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກເພື່ອສົ່ງເສີມດ້ານສິດທິມະນຸດ ແລະ ປະຊາທິປະໄຕ. ຂໍສົມມຸດຕິຖານທີ່ວ່າ ເຮົາຕ້ອງດໍາເນີນຕາມແນວ ທາງ ລະຫວ່າງ ດ້ານສິດທິມະນຸດ ຫຼື "ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ"ຂອງເຮົາ ເປັນສົ່ງທີ່ຜົດ. ຂໍສົມມຸດຕິຖານທີ່ວ່າ ເປັນພົງການ ບັງຄັບຂູ້ຂັ້ນ ແລະ ການແບ່ງແຍກເຫົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ມີປະສິດທິພາບ ໃນການສົ່ງເສີມການປຸ່ງແປງປະຊາທິປະໄຕ ກໍເປັນສົ່ງທີ່ຜົດເຊັ່ນດັງວກັນ". ບົດລາຍງານເຫຼົ່ານີ້ ສັງລວມໃຫ້ເຫັນສົ່ງສໍາຄັນ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດ ກໍານົດນະໂໄຍບາຍໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດໄດ້.

ອີງປະກອບທີ່ສາມ ແມ່ນເຮົາເຊື່ອວ່າ ເຖິງແມ່ນລັດຖະບານຕ່າງປະເທດ ແລະ ປະຊາຄົມທີ່ວ່າລົກ ບໍ່ສາມາດກໍານົດ ໃຫ້ມີການປຸ່ງແປງຈາກພາຍນອກໄດ້, ເຮົາສາມາດ ແລະ ຄວນຊຸກຍູ້ ແລະ ສະຫັບ ສະໜູນສະມາຊຸກຂອງປະຊາຄົມ ໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຕົວແທນທີ່ສະໜັບສະໜູນການປຸ່ງແປງປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ເນື້ອງຈາກ ມັນເປັນ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວ ພົດລາຍ ຈານເຫຼົ່ານີ້ ສາມາດ ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ຈະກະຈາຍສົງເຫຼົ່ານີ້ ດ້ວຍການອ້າງອີງເຖິງສົ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າພົບເຫັນ, ສະແດງໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ວ່າໄປໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫ່ວງໃໝ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍການເຜີຍແຜ່ຂັ້ນມູນນີ້ ໃຫ້ກັບທີ່ຜູ້ສະແດງຄວາມຄົດຄວາມເຫັນ, ທັງຍຸ່ນໃນຕ່າງປະເທດ ແລະ ປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນ ກະທິບ.

ອີງປະກອບອັນທີ່ສື່ ຂອງວິທີການຂອງເຮົາ ແມ່ນການຮັກສາຈຸດສູນລວມທີ່ໃຊ້ສິດທິເປັນເດີມພັນ ແລະ ນຳໃຊ້ແນວທາງກວ້າງໆເພື່ອປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ສິດທິມະນຸດ. ດັ່ງທີ່ລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດ ຄລິນ ຕັນ ກ່າວວ່າ "ປະຊາທິປະໄຕ ບໍ່ພຽງແຕ່ໝາຍເຖິງ ການເລືອກຕັ້ງເພື່ອເລືອກເອົາຜູ້ນຳ, ແຕ່ຍັງແມ່ນ ປະຊາຊົນ ແລະ ການສະເໜີຂ່າວຢ່າງອິດສະໜູນ ແລະ ຝ່າຍຕຸລາການອິດສະໜູນ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ສະຖາບັນທີ່ຕອບຮັບ ທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ປະຊາຊົນທັງໝົດ ແລະ ບົກບ້ອງສິດທິຂອງເຂົາເຈົ້າ ຢ່າງເຫົ່າໜົມ ແລະ ຍຸດຕິທີ່". ປະທານາທີ່ບໍດີ ໂອບາມາ ຢ່າງໄດ້ເນັ້ນຍົກເຖິງການເຊື່ອມໂຍງທີ່ສໍາຄັນ ລະຫວ່າງ ການພັດທະນາ, ປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ສິດທິມະນຸດ, ບໍ່ມີຫຍ້າທີ່ເປັນໃຈກາງຂອງບັນຫາ ແຊັ້ນ: ການສັ່ລາດບັງຫວາງ ຈົນໄປເຖິງ ການເຮັດ ໃຫ້ພື້ນຖານດ້ານສິດທິມະນຸດມີຜົນເປັນຈິງ. ໂດຍສອດຄ່ອງ ກັບວິທີການດັ່ງກ່າວ, ບົດລາຍງານເຫຼົ່ານີ້ ເຕັມໄປດ້ວຍຫົວຂໍ ແລະ ແນວຄວາມຄົດທີ່ຫຼາກໝາຍ, ໄດ້ສະ ແດງໃຫ້ເຫັນ ພາບລະອງດ ແລະ ຂໍສັງລວມດ້ານສິດທິມະນຸດ ແລະ ປະຊາທິປະໄຕໃນແຕ່ລະປະເທດ.

ອົງປະກອບທີ່ຫ້າ ແລະ ເປັນອົງປະກອບສຸດທ້າຍໃນວິທີການຂອງເຮົາ ໄດ້ມີຄວາມຄືບໜ້າໃນບັນຫາ ເຫຼົ້ານີ້ ໂດຍຜ່ານຂະບວນການ ແລະ ສະຖາບັນຮ່ວມມືແບບພາຫຼຸພາສີ ຕ່າງໆ. ດັ່ງທີ່ ປະທານາທິບໍດີ ໂອບາມາ ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ນັບມືນັບເພື່ອພາອາໃສກັນ ແລະ ມີໝາຍກົກໝາຍ ເຫຼົ້າ, ແລະ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສາກົນຂອງ ເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງຮ່ວມມືກັບລັດຖະບານ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງ ນາມາຊາດອື່ນໆ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ເຮົາຮ່ວມກັບຄະນະມິນຕີ ດ້ານສິດທິມະນຸດແຫ່ງສະຫະປະຊາ ຂາດ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນໂຄງການດ້ານສິດທິມະນຸດໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ແຫ່ງ ສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ມີການຮ່ວມມືກັບອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆໃນລະດັບພາກພື້ນ ເຊັ່ນ ອົງການຈັດຕັ້ງລັດອາເມລິກາ ແລະ ອົງການເພື່ອຄວາມປອດໄພ ແລະ ການຮ່ວມມືໃນທະວີບູໂຮບ ໃນການສົ່ງເສີມປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ສິດທິມະນຸດ.

ໃນການກະກຽມບົດລາຍງານເຫຼົ້ານີ້, ເຮົາອາໄສຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ລວບລວມໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງສະຫະຖານຫຼຸດສະຫະລັດອາເມລິກາ ໃນຫົວໂລກ ແລະ ອາໄສຂໍ້ມູນຈາກລັດຖະບານ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຮ່ວມມືແບບພາຫຼຸພາສີ ອື່ນໆ. ເຮົາຍັງຮອງຂໍ ແລະ ອາໄສຂໍ້ມູນທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ຈາກອົງການຈັດຕັ້ງດ້ານສິດທິມະນຸດ ທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ, ລວມທັງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ປະຕິບັດງານໃນລະດັບສາກົນ ແລະ ບັນດາອົງການທີ່ປະຕິບັດງານໃນລະດັບຊາດ. ເຮົາຍັງເກັບກຳຂໍ້ມູນຈາກນັກວິຊາ ການ, ທະນາຍຄວາມ, ສະຫະພາບແຮງງານ, ຜູ້ນຳສາດສະໜາ ແລະ ສິ້ມວນຊີນ. ໃນຂະນະທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບປະໂຫຍດ ຈາກເຫື້ອແຮງທີ່ເຮົາທຸ່ມເຫົລົງໄປໃນໝາຍງ່ອນເຫຼົ້ານີ້, ລັດຖະບານສະຫະລັດອາເມລິກາຜູ້ດູງ ຂໍຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເນື້ອໃນ ຂອງບົດລາຍງານເຫຼົ້ານີ້. ໃນການກະກຽມບົດລາຍງານເຫຼົ້ານີ້ ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບການທຸ່ມເທັງເວລາ ແລະ ພະລັງງານ ຂອງຄືນໝາຍຮ້ອຍຄືນ ແລະ ລວມທັງຜ່ານຂະບວນການຂັ້ນຍືດຍາວ ໃນການກວດສອບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ແກ້ໄຂເນື້ອໃນຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນກາງ ຕາມມາດຕະຖານສູງ.

ປິແຫ່ງການກວດສອບ

ໃນປີ 2009 ລັດຖະບານໃນຫົວໂລກ ຍັງສືບຕໍ່ກະທຳການລະເມີດສິດທິມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຕາມທີ່ ເຮົາໄດ້ສຳຫຼວດ ໃນຫົວໂລກ, ຍັງຄົງມີການລາຍງານການທຳລະມານ, ການວິສາມັນຄາດຕະກຳ ແລະ ການລະເມີດສິດທິມະນຸດສາກົນອື່ນໆ ໃນຈຳນວນທີ່ໜ້າຕົກໃຈຢູ່. ການລະເມີດເຫຼົ້ານີ້ ມີກະຈົກງ່າວຂອງກັບ ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງມະນຸດ ທີ່ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີຄວາມ ຂັດແຍ່ງເກີດຂຶ້ນ. ການໂຈມຕີດວຍຄວາມຮຸນແຮງເຫຼົ້ານີ້ ແມ່ນສູນລວມແຫ່ງຄວາມກັງວິນທີ່ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ໃນໝາຍງ່ປະເທດ, ລັດຖະບານໄດ້ກຳນົດຂໍ້ຈຳກັດໃໝ່ ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ມີກາເປັນຂໍ້ຈຳກັດທີ່ທາລຸນໂທດ ຮ້າຍແບບດຣາ ໂຄນຸງ ຕໍ່ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 2008, ລັດຖະບານ ບໍ່ຕໍ່ກ່າວ່າ 25 ປະເທດ ໄດ້ກຳນົດຂໍ້ ຈຳກັດອັນໃໝ່ ຕໍ່ຄວາມອາດສາມາດຂອງອົງການຈັດຕັ້ງເຫຼົ້ານີ້ໃນການຂຶ້ນທະບຽນ, ປະຕິບັດງານຢ່າງອິດສະໝັກ ຫຼື ຮັບເງິນຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຕ່າງປະເທດ, ເຊິ່ງສົ່ງຜົນສະຫຼອນທີ່ສວນທາງກັບເສລີພາບໃນການຮ່ວມມືກັນ. ໃນໝາຍງ່ປະເທດ, ຜູ້ປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດຖືກຕົກເປັນເປົ້າ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງ ທີ່ສຸດ, ເຂົາເຈົ້າຈະຖືກຂ້າງຄຸກ ຫຼື ແມ່ແຕ່ຖືກທຳຮ້າຍ ຫຼື ຖືກສັງຫານ ຍ້ອນປະຕິລິຍາໃນການສະໜັບສະໜູນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ມາດຕະການໃນການຈຳກັດ ແລະ ຄວບຄຸມເຫຼົ້ານີ້ ແມ່ນສ່ວນທີ່ຂອງຮູບແບບທີ່ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງລັດຖະບານໃນການຄວບຄຸມສົງຄັດດ້ານ ຫຼື ວິຈານ. ຮູບແບບນີ້ ຍັງໄດ້ຂະຫຍາຍໄປຍ້ງສິ້ມວນຊີນ ແລະ ຮູບແບບໃໝ່ຂອງການສື່ສານທາງເອເລັກໂຕຣນິກ ໂດຍຜ່ານອິນເຕີເນັດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ອື່ນໆ. ການຈຳກັດ ເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ, ລວມໄປເຖິງ ສະມາຊີກຂອງບັນດາສິ້ມວນຊີນ ນັບມືນັບໝາຍ ແລະ ຮູນແຮງຂຶ້ນ. ໃນ ໝາຍງ່ກໍລະນີ, ການຈຳກັດດັ່ງກ່າວ ໄດ້ກະທຳໂດຍຜູ້ທີ່ມີວິທີນາດ ເພື່ອແນໃສ່ຫັນເທົວມາຮົມໃຈຈາກກຸ່ມສິດທິມະນຸດ ແລະ ບັນດາປະເທດຜູ້ໃຫ້ທີ່ນີ້ ເຊັ່ນ ການຄຸກຄາມດ້ວຍບົດລົງໂທດທາງອາຍາ ແລະ ອຸປະສັກຕໍ່ການບໍລິຫານ ຫຼື ເສດ

ຖະກິດ, ແກນທີ່ຈະລົງໄຫດດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ການຂ້າງຄູກ; ໃນທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ ກໍ່ຢັງມີຜົນສະຫອນ ທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຕໍ່ ເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ.

ທ່າອ່ຽງອັນທີສາມ ທີ່ເຮີຍພົບເຫັນ ແມ່ນການເລືອກປະຕິບັດ ແລະ ການສັງຫານ ສະມາຊີກຂອງບັນດາ ກຸ່ມສົ່ງທີ່ມີຂຶ້ນຢ່າງ ຕໍ່ເນື້ອງ ແລະ ນັບມືນບໍພື້ນຂຶ້ນ - ສ່ວນໃຫຍ່ຈະເປັນ ບັນດາເຊື້ອຊາດ, ສາດສະໜາ ຫຼື ຂຸນກຸ່ມນ້ອຍ, ແຕ່ຍັງລວມໄປເຖິງ ແມ່ຍົງ, ສະມາຊີກຂອງຊາວພື້ນເມືອງ, ເຕັກນ້ອຍ, ຄົນພີ ການ ແລະ ກຸ່ມສົ່ງອື່ນໆ ທີ່ບໍ່ມີອຳນາດທາງການເມືອງຢູ່ໃນ ສັງຄົມຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ. ທ່າອ່ຽງທີ່ສຳຄັນເຫຼົ້ານີ້ ໄດ້ມີການກ່າວໄວ້ໃນພາກຕໍ່ໄປ ເຊິ່ງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນສະພາບ ຂອງແຕ່ລະປະເທດທີ່ຖືກເລືອກ (ລົງລຳດັບຕາມຕົວອັກສອນ) ເຊິ່ງຖືກເລືອກໃນການພັດທະນາ ທີ່ໂດດເຕັ້ນ - ໃນຕັນບວກ, ດັ່ງນີ້ ຫຼື ປະລິມປະສານກັນ - ທີ່ບໍ່ກຳທົດຕາມລຳເນັບເຫດການໃນລະຫວ່າງປີ 2009.

ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນທີ່ສັງລວມ ແລະ ລະອຽດໝາຍກວ່າເກົ່າ, ບິດລາຍງານຂອງແຕ່ລະປະເທດ ຄວນມີການປຶກສາຫາລືກັນ ຕື່ມ.

ທ່າອ່ຽງສະເພາະຂອງສືດທິມະນຸດ

ການລະເມີດສືດທິມະນຸດ ໃນປະເທດທີ່ມີຄວາມຂັດແຍ່ງ

ໃນໝາຍປະເທດທີ່ມີຄວາມຂັດແຍ່ງກັນຢ່າງດຸດເອົດໃນລະຫວ່າງປີທີ່ຜ່ານມາ, ພິນລະເຮືອນສ່ວນຫຼວງໝາຍ ໄດ້ປະສົບກັບ ການລະເມີດສືດທິມະນຸດ ແລະ ການລະເມີດກິດໝາຍມະນຸດສະຫຼຸບສາກົນ. ໃນເຂດຂອງຄວາມຂັດແຍ່ງ, ກະບິດ, ອົງ ການຜູ້ກໍາກຳການຮ້າຍ, ກອງກໍາລັງທະຫານ ແລະ ກອງກໍາລັງຮັກສາຄວາມສະຫງົບຂອງລັດຖະບານໝາຍໆແຫ່ງ ໄດ້ໃຊ້ການ ສັງຫານ, ຂຶ່ມຂຶ້ນ ແລະ ກົນລະຍຸດທີ່ໄຮ້ມະນຸດ ສະຫຼຸບ ເພື່ອສືດເຂົ້າຄວບຄຸມພື້ນທີ່, ປິດປາກຝ່າຍກົງກັນຂໍ້າມ ແລະ ນາບ ຊຸ່ການຮ່ວມມືກັນຂອງຊຸມຊົນພິນລະເມືອງທີ່ຢູ່ໃນເຂດຂັດແຍ່ງ. ຈຳນວນຊາຍ, ຍົງ ແລະ ເຕັກນ້ອຍໝາຍພື້ນຄົນ ໃນທີ່ວ ໂລກ ໄດ້ເສຍຊີວິດ ຫຼື ຖືກທາລຸນ ບໍ່ພົງແຕ່ຢູ່ໃນເຂດຂັດແຍ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີຢູ່ໃນຂະບວນການບຸກລະດົມເພື່ອຄຸກຄາມ ປະຊາກອນພິນລະເມືອງ.

ໃນສະພາບການທີ່ ຄວາມສະຫງົບໃນອັພການີສຖານ ເສື່ອມໂຊມລົງຢ່າງຫຼວງໝາຍ ເນື້ອງມາຈາກການບຸກໂຈມຕີຂອງກຸ່ມ ກະບິດ ເຊິ່ງພິນລະເຮືອນໄດ້ຮັບຜົນກະທິບຈາກຄວາມຮຸນແຮງຢ່າງໜ້າກໍ່ວ່າ. ສົງ ຄາມໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວໄປເກືອບໜໍ່ໃນ ສາມຂອງປະເທດ ໂດຍຂັດຂວາງຄວາມອາດສາມາດຂອງລັດຖະ ບານ ໃນການບໍລິຫານປະເທດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ຂະຫຍາຍອືດທິພົນຂອງຕົນ ແລະ ການຕອບສະ ໝອງດ້ານການບໍລິການ ໂດຍສະເພາະຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບິດ. ຜົນຈາກ ການກໍ່ຄວາມວຸ່ນວາຍ, ທະຫານອັພການີສຖານຈຳນວນ 1,448 ຄົນ, ພະນັກງານລັດຖະກອນ ຈຳນວນ 1,954 ຄົນ ແລະ ພິນລະເຮືອນຈຳນວນ 2,412 ຄົນ ຖືກສັງຫານ. ປະມານ 5 ລ້ານຄົນ ໃນຈຳນວນ 15 ລ້ານຄົນ ໄດ້ລົງທະບຽນຜູ້ມີສິດລົງ ຄະແນນ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເລືອກຕັ້ງໃນເດືອນສົງຫາ ເຊິ່ງເປັນການເລື່ອງຕັ້ງທີ່ມີຂໍ້ກ່າວຫາທີ່ຮ້າຍແຮງວ່າມີການສັ້ໂກງ ກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ເຖິ່ນໄຂທີ່ບໍ່ຄົບຖ້ວນ ໃນການເຂົ້າຮ່ວມຂອງແມ່ຍົງ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມໃນການລົບກວນການລົງ ຄະແນນຂອງກຸ່ມຕາລີບັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພ່ວຍເລືອກຕັ້ງໝາຍໆແຫ່ງກໍໄດ້ເປີດຂຶ້ນ ເຊິ່ງມີຈຳນວນໝາຍກວ່າທີ່ມີໃນ ການເລືອກຕັ້ງທີ່ຜ່ານມາ, ສື່ມວນຂົນ ແລະ ປະຊາຂົນ ໄດ້ຖືກຖູງກັນເຖິງທາງເລືອກທາງການເມືອງ ແລະ ການເລືອກ ຕັ້ງຕາມຂະບວນການທາງລັດຖະທຳມະນຸນ.

ລັດຖະບານພະນັກງານ ຍັງສືບຕໍ່ລະເມີດ ແລະ ກະທຳທາລຸນສິດທິມະນຸດຢ່າງໜັກໜ່ວງ ໃນປີທີ່ຜ່ານມາ, ລວມທັງການເພີ່ມຂະວິການໂຈມຕິດວ່າຍກຳລັງທະຫານ ໃນເຂດຂອງຊົນກຸ່ມນ້ອຍ ເຊັ່ນ ໃນລັດກະລົງ ແລະ ລັດສານ. ໃນເດືອນສິງຫາ, ທະຫານຝ່າຍລັດຖະບານ ໄດ້ບຸກໂຈມຕິກຸ່ມຍຸດຍິງໄກກັງ, ກອງທັບພັນທະນີມີດປະຊາທິປະໄຕແຫ່ງຊາດພະນັກງານ ເຊິ່ງລັດຖະບານອ້າງວ່າ ຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອປິດໄຮງງານຜະລິດຍາ ເສບຕິດ ແລະ ອາວຸດ. ມີລາຍງານວ່າ ມີປະຊາຊົນຈຳນວນໜູ້ຍື່ນຄົນ ຫີ້ຂ້າມຊາຍແດນໄປສູ່ປະ ເທດຈົນອັນເນື້ອງມາຈາກການສູ້ຮັບກັນ. ທະຫານຝ່າຍລັດຖະບານ ໄດ້ທຳລາຍໜູ້ບ້ານ ຢູ່ໃນເຂດ ຂອງລັດສານ ແລະ ສິ້ນວັນຊົນບາງຂະແໜງ ໄດ້ປະມານໃຫ້ເຫັນວ່າ ກອງທັບໄດ້ເຜົາຜານເຮືອນເກືອບ 500 ຫຼັງ ໃນເຂດໄກກັງ. ລະບອບການປົກຄອງຍັງສືບຕໍ່ປົກຄອງໂດຍໃຊ້ຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມບົດບັນຍັດຂອງລັດຖະທຳມະນຸນໃດໆ ເພື່ອຮັບປະກັນສິດເສລີພາບຂັ້ນພື້ນຖານ. ລະບອບການປົກຄອງຍັງສືບຕໍ່ກະທຳທາລຸນຢ່າງຮ້າຍແຮງ ລວມທັງການວິສາມັນຄາດຕະກຳ, ການເສີຍຊື່ວິດໃນລະ ຂວ່າງການຄວບຄຸມຕົວ, ການຫາຍສາບສູນ, ການຂຶ້ມຂຶນ, ການທຳລະມານ, ການເຄື່ອນຍ້າຍຄົນໄດ້ການໃຊ້ກຳລັງ, ການບັງຄັບໃຊ້ແຮງງານ ແລະ ການເກັນເດັກນ້ອຍມາເປັນທະຫານ. ລັດຖະບານຍັງໄດ້ ວັກຂ້ຽງນັກປະຊາສັງຄົມຢ່າງບໍ່ມີກຳນົດ ແລະ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຫາໄດໆ.

ໃນສາຫາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ຄອງໄກ(DRC) ຄວາມຂັດແຍ່ງໃນເຂດທີ່ຄວາມອຸດົມສົມບູນດ້ວຍແຮ່ທາດ ທາງພາກຕາເວັນອອກ, ລວມທັງກອງກຳລັງຕໍ່ຕ້ານ ທີ່ປະຕິບັດການໂດຍກອງກຳລັງຮັກສາຄວາມສະຫງົບຂອງຂອງລັດຖະບານ, ໄດ້ກໍໃຫ້ເວົດການສັງຫານພື້ນລະເຮືອນ ໜູ້ຍົກກວ່າ 1,000 ຄົນ; ປະຊາຊົນໜູ້ຍື່ນຄົນບໍ່ມີຫຼືຢູ່ອາໄສ ເຊິ່ງລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາຍ່າງພຽງພໍ; ການຂຶ້ມຂຶນແມ່ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ຊາຍໜູ້ຍື່ນຄົນ, ເຜົາຜານເຮືອນຊານຈຳນວນໜູ້ຍື່ນ ຮ້ອຍຫຼັງ; ການເກັນທະຫານ ຫຼື ການໃຊ້ເດັກນ້ອຍເປັນທະຫານຢ່າງຜິດກິດໝາຍ ໂດຍກອງກຳລັງທະຫານ ແລະ ກຸ່ມຕິດອາວຸດຕ່າງໆຂອງສາຫາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ຄອງໄກ; ແລະ ການລັກພາຕົວເພື່ອການບັງຄັບໃຊ້ແຮງງານ ແລະ ທາງເພດ, ຫຼັງພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການປັບປຸງຢ່າງເປັນຮູບປະທຳ ໃນສະພາບການຄວາມປອດໄພໄດ້ທີ່ວ່າໄປ ໃນອີຣັກ, ການກະທຳທາລຸນດ້ານສິດທິມະນຸດຢ່າງສືບຕໍ່. ມີລາຍງານວ່າ ລັດຖະບານ ຫຼື ຕົວແທນຂອງລັດຖະບານໄດ້ກະທຳການສັງຫານຕາມອຳເນີໃຈຫຼືຜິດກິດໝາຍ ໂດຍກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຂັດແຍ່ງທີ່ມີຢ່າງຕໍ່ເນື້ອງ ແລະ ການວາງລະເບີດ, ການປະຫານ ແລະ ການສັງຫານຂອງກຸ່ມກະບົດ ແລະ ຜູ້ກໍ່ການ ຮ້າຍ ຍັງສືບຕໍ່ສິ່ງເຜົນກະທົບໃນທຸກພື້ນທີ່ ແລະ ພຸກພາກຂອງສັງຄົມ. ເນື້ອງຈາກວ່າ ຄວາມຂັດແຍ່ງຢ່າງ ຄົງສືບຕໍ່ດໍາເນີນຕໍ່ໄປ, ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ສິ້ນວັນຊົນ ກ່ຽວຂ້ອງປະກິດໄດ້ທີ່ວ່າໄປ ແລະ ຜູ້ສື່ຂ່າວໜູ້ຍື່ນ ລາຍງານວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກໃຫ້ມີການປົກປິດຂ່າວດ້ວຍຕົນເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ລັດຖະບານຈະຮຽກຮ້ອງຕໍ່ປະຊາຊົນໃຫ້ອິດຫົນ ແລະ ຍອມຮັບຊົນກຸ່ມນ້ອຍທາງສາດສະໜາ ແລະ ດຳເນີນການເພື່ອເພີ່ມຂະວິດຄວາມປອດໄພໃນສະຖານທີ່ສັກພາລະບູຊາ, ເຊິ່ງມັກຈະທຶກໂຈມຕິໂດຍກະບົດ ແລະ ກຸ່ມຫົວຮຸນແຮງ ໃນສະຖານທີ່ລະໜາດ ແລະ ຜູ້ນຳທາງສາດສະໜາ, ເຊັ່ນດູງວັນກັບ ຄວາມຮຸນແຮງລະຫວ່າງນິກາຍຕ່າງໆ, ຂັດຂວາງຄວາມອາດສາມາດຂອງບຸກຄົນ ໃນການປະຕິບັດສາດສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງອິດສະໜະ.

ເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ການເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາຂອງຈຳນວນ ແລະ ຄວາມທີ່ຂອງຈະໝວດທີ່ຍິງຈາກກາຊາ ເພື່ອໂຈມຕິປະຊາຊົນໃນອີສຣາແອລ, ພົງແຕ່ໄລຍະສັນໆ ຫຼັງຈາກທີ່ ຂໍຕິກລົງໃນໄລຍະຂອງ “ຄວາມສະຫງົບ” ໃນວັນທີ 19 ທັນວາ 2008 ຂອງກຸ່ມຮາມາສ ໄດ້ສື່ນສຸດລົງ. ກອງກຳລັງປ້ອງກັນຊາດຂອງອີສຣາແອລ ໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດການທີ່ເອັ້ນວ່າ ປະຕິບັດການໜໍ້ກ່ວ້າ ໃນວັນທີ 27 ທັນວາ, ເຊິ່ງການປະເດີມດ້ວຍການບຸກໂຈມຕິທາງອາກາດ ມີເບົ້າໝາຍທຳລາຍການຕິດຕັ້ງລະບົບການຮັກສາຄວາມປອດໄພ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງກຸ່ມຮາ ມາສ ແລະ ອາຄານສະຖານທີ່ອັ້ນໆ ໃນສະໜວນກາຊາ ແລະ

ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກໍ່ຕາມມາດວຍການປະຕິບັດການພາກພື້ນດິນ. ສົງຄາມລະຫວ່າງກອງກຳລັງອີສຣາແອລ ແລະ ກອງກຳລັງຕໍ່ຕ້ານຂອງກຸ່ມຮາມາສ ຍັງຄົງດໍາເນີນໄປຢ່າງຕໍ່ເນື້ອງເຖິງ ວັນທີ 18 ມັງກອນ ແລະ ການຖອນກຳລັງທະຫານຂອງອີສຣາ ແອລ ໄດ້ສື່ນສຸດລົງ ໃນວັນທີ 21 ມັງກອນ. ອົງການຈັດຕັ້ງດ້ານສິດທິມະນຸດ ໄດ້ຄາດຄະເນວ່າ ຊາວປາເລສຕິນ ໄດ້ເສຍຊື່ ວິດເວື່ອບ 1,400 ຄົນ, ລວມທັງ ພິນລະເຮືອນໝາຍກວ່າ 1,000 ຄົນ ແລະ ມີຄົນບາດເຈັບໝາຍກວ່າ 5,000 ຄົນ.

ອີງຕາມຕົວເລກຂອງລັດຖະບານອີສຣາແອລ, ຊາວປາ ເລສຕິນ ໄດ້ເສຍຊື່ວິດຫັ້ງໝົດ 1,166 ຄົນ

ລວມທັງພິນລະເຮືອນເສຍຊື່ວິດ 295 ຄົນ. ຊາວອີສຣາແອລ ເສຍຊື່ວິດ 13 ຄົນ ລວມທັງພິນລະເຮືອນ 3 ຄົນ. ຢູ່ໃນຜົ່ງຕາເວັນຕີກ, ກອງກຳລັງບ້ອງກັນຊາດຂອງອີສຣາແອລ ໄດ້ຜ່ອນຄາຍການຄວາມເຄື່ອງຕຶງໃນຈຸດກວດຕ່າງໆ ໃນຊ່ວງໝາຍປີທີ່ເປັນອຸປະສົງຮັນສໍາ ຄັ້ນເຖິງການເຄື່ອນໄຫວຂອງຊາວປາແລສເຕີນ, ແຕ່ຍັງມີອຸປະສົງທີ່ຈຳກັດຊາວປາແລສເຕີນ ເຊົ້າໃບໃນສະຖານທີ່ສັກ ກາລະບຸຊາ, ມີວຽກເຮັດງານທຳ, ຫົດິນໃນການກະສິກຳ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ ແລະ ດຳເນີນການຂຽນຂ່າວ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂັ້ນກັບລັດຖະບານ. ໃນກາຊາ ເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງກຸ່ມຮາມາສ, ມີການລາຍງານໃນການຫຼຸດຈະລິດ, ການທຳລະມານນັກໂທດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປີດການພິຈາລະນາຄະດີທີ່ຢູ່ດີທຳໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ກຳວ່າວທາ. ກຸ່ມຮາມາສ ກໍ່ຍັງຈຳກັດສິດເສລີ ພາບໃນການສະແດງອອກຍ່າງເຕັ້ງຄັດ, ການເຊື່ອຖືສາດສະໜາ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຊາວກາຊາ ແລະ ການສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການເລືອກປະຕິບັດທາງໆເພດຕໍ່ຜູ້ຍິງ. ການສັງຫານໂດຍກອງກຳລັງຮັກສາຄວາມສະຫຼົບ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງກຸ່ມຮາມາສ ຍັງຄົງເປັນບັນຫາ. ມີລາຍງານການທຳລະມານຈາກກອງກຳລັງບໍລິຫານຂອງກຸ່ມຮາມາສ ຮາມາສ ແລະ ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ ບໍ່ຢູ່ແຕ່ແມ່ນ ຜູ້ທີ່ໂກຮັກກັບໜັງຈາກສາເຫັນໃນການຮັກສາຄວາມບອດໄພເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງລວມທັງບຸກຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພັກການເມືອງຟ້າຫາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ກຳກັບຂ້າງທີ່ຖືກສິງໃສວ່າ “ໃຫ້ການຮ່ວມມື” ກັບອີສຣາແອລ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງກຸ່ມຮາມາສໃນກາຊາ ມັກຈະລ່ວງລະເປີດສິດທີ່ສ່ວນບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ ແລະ ບ້ານພັກອາໄສໂດຍພາ ລະການ.

ຕໍ່ຫຼົວແຫ່ງຊາດ, ກອງທັບ ແລະ ກອງກຳລັງຮັກສາຄວາມສະຫຼົບອື່ນໆ ໃນປະເທດໄປຈີເລຍ ກະທຳການວິສາມັນຄາດຕະກຳ ແລະ ການໃຊ້ກຳລັງຮຸນແຮງເຖິງຂັ້ນເສຍຊື່ວິດ ແລະ ເກີນກວ່າເຫດ ເພື່ອຈັບກຸມຜູ້ທີ່ກະທຳຜິດ ແລະ ຜູ້ຕ້ອງສິງໃສ. ຄວາມຮຸນແຮງໃນຮຸບແບບຂອງການສັງຫານ, ການລັກພາຕົວ ແລະ ການໃຊ້ກຳລັງໃຫ້ຫາຍສາບສູນ, ການລຸມຂຶ່ມຂຶ້ນ ແລະ ປະຊາຊົນບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາໄສ ສົ່ງຜົນກະທຳ ຕໍ່ຫັງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ບໍ່ຂັ້ນກັບລັດຖະບານຍັງຄົງເກີດຂຶ້ນ ຢູ່ໃນສາມຫຼູ່ງປາກແມ່ ນັ້ນໃນເຈີ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ການສ້າງກອງກຳລັງປະຕິບັດການຮ່ວມ ໃນປີ 2003 ເພື່ອນຳເອົາຄວາມມີສະຖຸນະພາບຄົນມາສູ່ພາກພື້ນ. ລາຍງານເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ສົ່ງຜົນໃຫ້ກຸ່ມກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບຢູ່ໃນສາມຫຼູ່ງປາກແມ່ນຈັ້ນເຈີ ມີຈຳນວນຫຼຸດລົງ ເມື່ອປະທານາທີ່ບັດ ໄດ້ນິລະໂທດສະກຳໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ ເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມຮຸນແຮງຍັງຄົງແຜ່ຂະຫຍາຍຢູ່ຫາງພາກໃຕ້ກໍ່ຕາມ. ໃນລະຫວ່າງ ວັນທີ 26 ເຖິງ 29 ກໍລະກິດ, ກໍລັງຕໍ່ຫຼວດ ແລະ ສະມາຊີກະຂອງກຸ່ມກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບ ໂບໂກ ຮາາມ, ເຊິ່ງເປັນ ກຸ່ມຫຼຸນແຮງຊາວອີສຣາ ໄດ້ປະທະກັນຢ່າງດຸເດືອດ ຢູ່ໃນສັລະທາງພາກເໜືອ, ເຊິ່ງເປັນເຫດໃຫ້ ປະຊາຊົນບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາໄສ ປະມານ 4,000 ຄົນ ແລະ ມີຄົນເສຍຊື່ວິດໝາຍກວ່າ 700 ຄົນ, ເຖິງວ່າຕົວເລກນີ້ ບໍ່ອາດໜ້າເຊື່ອຕື່ໄດ້ ເນື້ອງຈາກມີການຜັງສີບຈຳນວນໝາຍຍ່າງໄວວາ ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີໂອກາດນັບຈຳນວນທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້. ຜູ້ນຳມືກາຍ ມູນຄົມ ຍຸ້ຊູ່ພ; ພໍ່ເຖົ່າຂອງຢູ່ຊູ່ພ; ບາບາ ມູນຄາມ ແລະ ຜູ້ຕ້ອງສິງໃສ ໂບໂກ ຮາາມ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ສ້າງຕັ້ງ ບຸນຍົງຈີ ໄພ ໄດ້ຮັບລາຍງານວ່າຖືກສັງຫານ ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນຄວາມດຸແລຂອງກຳລັງຮັກສາຄວາມສະຫຼົບ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ພືນລະເຮືອນຂອງປາກີສຖານ ໄດ້ດໍາເນີນການເປັນຢ່າງດີກໍຕາມ, ຄວາມຫ້າຫາຍທີ່ສຳຄັນຂອງສິດທິມະນຸດກໍ່ຢັງຄົງມີຢູ່. ບັນຫາອັນຕັນຕໍ່ລວມຫຼັງການວິສາມັນຄາດຕະກຳ, ການໜໍລະ ມານ ແລະ ການຫາຍສາບສູນ. ກຸ່ມກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບ ບຸກໂຈມຕີເຂດປີກອງຊົນກຸ່ມນ້ອຍຂອງລັດຖະບານ (FATA) ແລະ ແຂວງຊາຍແດນຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໝືອ (NWFP) ໄດ້ສັງຫານພືນລະເຮືອນ 825 ຄົນ; ການປະຕິບັດການໃນການຮັກສາຄວາມສະຫຼົບ ຂອງກອງກາລົງມາລາກັນ ເພື່ອຂັບໄລກຸ່ມກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບ ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງ FATA ໄດ້ຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນ ເກືອບສາມລັນຄົນບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອ່າໄສ ທີ່ຈຸດສູງສຸດຂອງວິກິດການ (ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາຍໃນສັ່ນປີ, ປະມານ 1.66 ລັນຄົນ ໄດ້ເດີນທາງກັບມາສູ່ຖິ່ນຖານ). ຄະນະກຳມະການດ້ານສິດທິມະນຸດຂອງປາກີສຖານ, ຫັ້ງສືພິມນິວຢອກທາມ ແລະ ຫັ້ງສືພິມໃນຫ້ອງຖິ່ນຫຼາຍສະບັບໄດ້ລາຍງານວ່າ ກອງກຳລົງຮັກສາຄວາມສະຫຼົບ ທີ່ຖືກກ່າວຫາວ່າ ໄດ້ວິສາມັນຄາດຕະກຳ 300-400 ຄົນ ໃນລະຫວ່າງທີ່ມີປະຕິບັດການຕໍ່ຕ້ານກຸ່ມຜູ້ກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບ ໃນ NWFP ແລະ ແຂວງສະວັດ. ໄດ້ມີການກ່າວໂທດຢ່າງກວ້າງຂວາງວ່າ ກຸ່ມຜູ້ກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບ ໄດ້ປະຕິບັດການສັງຫານເພື່ອສັງຄວາມຢັນກົວ ແລະ ລາງຄົມ ເພື່ອນາບຊູ່ປະຊາຊົນ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ຢູ່ ຕັບໃຊ້ກົດໝາຍ. ຄວາມຮຸນແຮງລະຫວ່າງນິກາຍ ໄດ້ສັງຫານປະຊາຊົນປະມານ 1,125 ຄົນ ແລະ ເຫດລະເບີດຂ້າຕົວຕາຍຫຼາຍກວ່າ 76 ຄັ້ງ ໄດ້ສັງຫານປະຊາຊົນ 1,037 ຄົນ.

ສະພາບການໃນພາກພື້ນຄໍເຄືອສເໝືອ ຂອງຮັດເຊີຍ ຢ່າງຮັບຮັດກວ່າເກົ່າ ຍ້ອນລັດຖະບານຕໍ່ສູ້ກັບ ກຸ່ມຜູ້ກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບ, ກອງກຳລົງຊາວອີດສະລາມ ແລະ ກອງກຳລົງກໍ່ການຮ້າຍ. ມີລາຍງານວ່າ ກອງກຳລົງຂອງລັດຖະບານຫ້ອງຖິ່ນ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບໃນພາກພື້ນ ໄດ້ຫຳການສັງຫານ, ຂໍລະມານ, ລະເມີນ, ວ່າຄວາມຮຸນແຮງ, ການລັກພາຕົວເນື່ອງມາຈາກແຮງບັນດານໃຈທາງການເມືອງ ແລະ ການປະຕິບັດຢ່າງໂທດຫຼັງມ ແລະ ອັບປະຍົດອື່ນໆ. ໃນແຊສເນີຍ, ອິນກັສເຊເຫັຍ ແລະ ດາວັດສະຖານ, ການວິສາມັນຄາດຕະກຳໄດ້ມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຊັດເຈນ, ເຊັ່ນດູງວັນກັບການບຸກໂຈມຕີບຸກຄະລາກອນທາງກົດໝາຍຈຳນວນຫຼາຍຄັ້ງ (ໃນການກະທຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ກຸ່ມຜູ້ກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບ, ບຸກຄະລາກອນທາງກົດໝາຍ ຈຳນວນ 342 ຄົນທີ່ກັບສັງຫານ ແລະ 680 ຄົນທີ່ກັບາດເຈັບ) ເຈົ້າໜ້າທີ່ບ່າງຄົນຫາງພາກເໝືອຂອງເຂດຄໍເຄືອສ ໄດ້ດໍາເນີນການພາຍໃຕ້ການນິລະໂທດສະກຳ ແລະ ເໝືອນ ວ່າ ຈະດໍາເນີນການໂດຍອີດສະໜະຈາກລັດຖະບານກາງ, ໃນບາງກໍລະນີ, ຖືກກ່າວຫາວ່າ ຄອບຄົວຂອງຜູ້ກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫຼົບທີ່ຕ້ອງສິງໃສ ໄດ້ຕົກເປັນເວົ້າໃນການແຮກແຕ້ນ ແລະ ການລັກພາຕົວ, ຂໍລະມານ ແລະ ການລົງໂທດວ່ວຍການວິສາມັນຄາດຕະກຳ.

ກ່ອນຄວາມຂັດແຍ່ງທີ່ຍິດຍາວ ກິນເວລາ 33 ປີ ໃນສີລັງກາໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນເດືອນພິດສະພາ, ກອງກຳລົງຮັກສາຄວາມສະຫຼົບຂອງລັດຖະບານ, ກອງກຳລົງກໍ່ຫະຫານທີ່ສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ ແລະ ກອງກຳລົງປິດປ່ອຍພະຍັກທະມິນອີແຣມ (LTTE) ໄດ້ໃຊ້ກຳລົງທີ່ເກີນກວ່າເຫດ ແລະ ຫຳການຫາລຸນ ມະກຳຕໍ່ປະຊາຊົນ. LTTE ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງຊົນກຸ່ມນ້ອຍທະມິນ ຫຼາຍແສນ ຄົນ ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງອີດສະໜະ ໃນເຂດຄວບຄຸມ ຂອງ LTTE. ການລົງປິນໃຫຍ່ ແລະ ບືນຄົກ ຈາກທັງສອງຝ່າຍ ຕົກໄກ້ງວັບ ແລະ ຕົກໃສ່ເຂດຕັ້ງທີ່ພັກຊື່ວຄາວຂອງປະຊາຊົນ, ເປັນເຫດໃຫ້ປະຊາຊົນຫຼາຍພັນຄົນ ເສຍຊີວິດ ໃນລະຫວ່າງເດືອນຂອງຄວາມຂັດແຍ່ງ ທີ່ຜ່ານມາ. ນັບແຕ່ເດືອນມັງກອນ ເຖິງ ເດືອນພິດສະພາ, LTTE ໄດ້ເພີ່ມທະວີການເກັນເດັກນ້ອຍມາເປັນທະຫານ ນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າເດັກນ້ອຍ ທີ່ຖືກເກັນມາເປັນທະຫານ ແລະ ເສຍຊີວິດຈາກການສູ້ຮັບບໍ່ຮູ້ຈຳນວນທີ່ແຫ້ຈຶງ, ລັດຖະບານໄດ້ລາຍງານວ່າ ທະຫານນອກປະຈິກການ ທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍຂອງ LTTE ຈຳນວນ 527 ຄົນ ທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງການຄວບຄຸມຕົວ ຫຼາຍເດືອນຫຼັງຈາກສິງຄາມສິ້ນສຸດລົງ. ນັກໂທດເກືອບ 300,000 ຄົນ ທີ່ຖືກກັກຂ້າງຢູ່ໃນຄ້າຍກັກກັນ ກາຍມາເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອ່າໄສຫັນທີ່ເມື່ອຄວາມຂັດແຍ່ງສິ້ນສຸດລົງ ມັນຈຶ່ງເປັນຄໍາຖາມ ເຖິງການປະຕິບັດດ້ານສິດທິມະນຸດ ພາຍຫຼັງຄວາມຂັດແຍ່ງຂອງລັດຖະບານ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ລັດຖະບານ ໄດ້ເລີ່ມດໍາເນີນການທີ່ສຳຄັນ ໃນການປັບປຸງການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອ່າໄສ ແລະ ດ້ານສິດທິມະນຸດອື່ນໆ ໃນທ້າຍປີ 2009, ຈົນເຖິງເດືອນມັງກອນ ປີ 2010 ທີ່ມີການເລືອກຕັ້ງປະທານາທີ່ບໍດີ.

ຄວາມຂັດແຍ່ງ ແລະ ການລະເມີດສິດທິມະນຸດ ໃນພາກພື້ນດາຟົວ ຂອງຊູດານ ຍັງຄົງມີສືບຕໍ່ມາ ເຖິງແມ່ນວ່າຂໍ້ຕົກລົງ ສັນຕິພາບດາຟົວ ໃນປີ 2006 ລະຫວ່າງລັດຖະບານ ແລະ ກອງທັບ/ຝ່າຍຂະບວນການປົດປ່ອຍຊູດານ. ກອງກຳລັງທີ່ ສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ ໄດ້ຖີ່ມະລະເປີດໃສ່ບ້ານເຮືອນປະຊາຊົນ, ສັງຫານປະຊາຊົນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນ ຖໍ່ມະກະປົດ ຊາດງົນ. ແມ່ຍິ່ງ ແລະ ເຕັກນ້ອຍຢູ່ຍັງຄົງປະສົບກໍບການການລະເມີດທາງເພົດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ ຄວາມຂັດແຍ່ງໃນດາຟົວ ເລີ່ມ ຕົມຂຶ້ນ ໃນປີ 2003, ປະຊາຊົນເຕືອນບ 2.7 ລ້ານຄົນຕົກເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາໄສ, ປະມານ 253,000 ຄົມ ໄດ້ຂໍລືໄພໃນເຂດ ຕາເວັນອອກຂອງແຊດ ແລະ ຫຼາຍກວ່າ 300,000 ຄົມເສຍຊີວິດ. ຄວາມເຄົ່າຕົງຍັງຄົງເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງກອງກຳລັງ ທາງ ພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້ ພາຍໃຕ້ຂໍຕົກລົງສັນຕິພາບສົມບູນ ໃນປີ 2005. ຄວາມຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ກະທຳໂດຍກອງທັບຕໍ່ຕ້ານຂອງພະເຈົ້າ ໃນພາກໃຕ້ຂອງຊູດານ ເປັນຜົນໃຫ້ ມີຜູ້ທີ່ບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາໄສປະມານ 2,500 ຄົມ ແລະ ປະຊາຊົນ 359,000 ຄົມ ເສຍຊີວິດ ໃນຊ່ວງປີເຜົ່ານມາ.

ການຈຳກັດເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ, ການໂຮມຊຸມນຸມຢ່າງສັນຕິ ແລະ ການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມ (ລວມທັງ NGOs)

ລັດຖະບານໝາຍໆປະເທດ ຍັງຄົງສືບຕໍ່ໃຊ້ສິດໃນການຄວບຄຸມດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ທີ່ເຂົ້າມາ ແລະ ຜະລິດພາຍໃນປະເທດເຂົ້າເຈົ້າ. ການກະທຳນີ້ ສໍາລັດລົງໄດ້ດ້ວຍການຂັດຂວາງ ຄວາມອາດສາມາດໃນການຈັດຕັ້ງໃນສະຖານທີ່ ສາຫາລະນະ, ທາງອິນເຕີເນັດ ຫຼື ໂດຍຜ່ານການນຳໃຊ້ເຕັກໄນໂລຊີໃໝ່; ດ້ວຍການຈຳກັດການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງອິນເຕີເນັດ, ວິທະຍຸ ຫຼື ໂທລະພາບ ຫຼື ຜ່ານສື່ສົ່ງພິມຕ່າງໆ; ແລະ ການສ້າງອຸປະສົກທາງດ້ານກົດໝາຍ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ບັນດາອິງການຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ມີຄວາມຫຍຸ້ຍາກລຳບາກໃນການສ້າງຕັ້ງຕົນເອງ. ອີງຕາມອີງການສະໜັບສະໜູນເສລີ ພາບ ແລະ ປະຊາທິປະໄຕ, ກົດໝາຍ 26 ສະບັບ ໃນ 25 ປະເທດ ໄດ້ຮັບການແນະນຳ ແລະ ປະກາດໃຊ້ຕັ້ງແຕ່ ມັງກອນ 2008 ທີ່ກົດຂວາງປະຊາສັງຄົມ.

ໃນເບລາຮູສ, ການລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດຂອງລັດຖະບານຍັງຄົງຮ້າຍແຮງຢູ່. ສິດເສລີພາບຂອງປະຊາຊົນລວມທັງເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ, ການຊຸມນຸມຢ່າງສັນຕິ, ການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມ ແລະ ການເຊື້ອຖືສາດສະໜາ ຍັງສືບຕໍ່ຖືກຈຳກັດຢູ່. ລັດຖະບານໄດ້ຈຳກັດການແຈກຍາຍສື່ສົ່ງພິມອິດສະໜະ ແລະ ການທ່າຍຫອດອກອາກາດຜ່ານສື່ສົ່ມວິນຂົນຕ່າງໆ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ໃຊ້ກຳລັງຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຂຶ້ມຊູ້ເພື່ອກົດກັນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສະແດງຄວາມເຫັນທາງການເມືອງ ແລະ ສະໜາຍການຊຸມນຸມປະຖົວຢ່າງສະຫງົບ. NGOs, ຜູ້ເຄື່ອນໄຫວຂອງຝ່າຍຄ້ານ ແລະ ພັກການເມືອງ ກໍ່ຍັງຄົງຖືກຄຸກຄາມ, ປັບໄໝ ແລະ ຖືກດຳເນີນຄະດີ ແລະ NGOs ຂຶ້ນນຳຫຼາຍໆອິງການ ຍັງຄົງຖືກປະຕິເສດໃນການຂຶ້ນທະບຽນ, ບັງຄັບໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າປະຕິບັດງານພາຍໃຕ້ການຂຶ້ມຊູ້ທີ່ຈະດຳເນີນຄະດີທາງອາຍາ ຕ່າງໆ. ພາຍຫຼັງທີ່ ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ດຳເນີນການຕ່າງໆທີ່ເປັນຜົນທີ່ດີຂຶ້ນ ໃນປີ 2008, ແຕ່ສົ່ງທີ່ໜ້າຜິດຫວັງກໍ່ຕີ ບໍ່ມີການປະຕິຮູບໃດໆເກີດຂຶ້ນເລີຍ ໃນປີ 2009.

ລັດຖະບານຈຶ່ງ ໄດ້ເພີ່ມທະວີຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົ້າເຈົ້າ ໃນການກວດສອບການນຳໃຊ້ອິນເຕີເນັດ, ຄວບຄຸມ ແລະ ຈຳກັດເນື້ອໃນຂ່າວສານ, ປິດການນຳໃຊ້ເວັບໄຊຂອງທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການກວດສອບຕົນເອງ ແລະ ລົງໂທຄູ່ທີ່ລະເມີດລະບຽບກົດໝາຍ. ລັດຖະບານໄດ້ໃຊ້ພະນັກງານລັດຖະບອນນັບພັນຄົນ ໃນລະດັບຊາດ, ຂຶ້ນແຂວງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອກວດສອບການສື່ສານທາງເອເລັກໂຕນິກ. ໃນເດືອນມັງກອນ ລັດຖະບານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນການຂຶ້ນຂວາຍ “ຕໍ່ຕ້ານການໃຊ້ຄຳຫຍາບຄາຍ” ເຊິ່ງເປັນຜົນໃຫ້ມີການບົດເວັບໄຊ 1,250 ແຫ່ງ ແລະ ລົບຂໍ້ມູນໝາຍກວ່າ 3.2 ລ້ານລາຍການ. ລັດຖະບານໄດ້ເລືອກປົດກັນການນຳໃຊ້ຂອງເວັບໄຊບາງແຫ່ງ ທີ່ດຳເນີນການໂດຍຜູ້ສື່ຂ່າວຊັ້ນ ນຳຂອງຕ່າງປະເທດ, ອົງການຈັດຕັ້ງດ້ານສາຫາລະນະສຸກ, ລັດຖະບານຕ່າງປະເທດ, ສະຖາບັນການສຶກສາ ແລະ ເວັບໄຊເຄື່ອຂ່າຍສັງຄົມຕ່າງໆ ລວມທັງເວັບໄຊຂອງກາທາຂໍ້ມູນ ທີ່ຂ່ວວຍໃຫ້ການສື່ສານວ່ອງໄວ ຫຼື ມີການຮວມຕົວກັນຂອງບັນດາຜູ້

ໃຫ້ປ່ອຍຕົວສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ທີ່ຖືກຄຸມຂັງ ໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼຸບ. ແຕ່ເຖິງ ຢ່າງໄດ້ກໍ່ຕາມ, ອົງການດັ່ງກ່າວໄດ້ລາຍງານວ່າ ກິດຈະກຳຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເງິນຈາກການເດີນຂະບວນໄປທາໂບດ ດັ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດແຕ່ລະອາຫິດ ໄດ້ຖືກສະຫຼຸບຢາ ໃນຫຼາຍໆໂອກາດໃນຂ່ວງປີຜ່ານມາ. ນອກຈາກນີ້, ຜູ້ຕັ້ງກະທຸສົນທະນາທີ່ສຳຄັນຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງລາວ ທີ່ຖືກຄຸມຂັງ ແລະ ທຳຮ້າຍ ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງໄປຮ່ວມການບະທັວປ່າງສັນຕິ. ນັກເຄື່ອນໄຫວດ້ານສິດທິມະນຸດ ຍັງໄດ້ລາຍງານວ່າ ລັດຖະບານໄດ້ກວດສອບ ແລະ ທຳລາຍລະບົບໂທລະສັບມືຖື ແລະ ໂທລະສັບຕັ້ງໂຕະ ວ່ອນຈະມີການວາງແຜນຈັດງານ ຫຼື ວັນຄົບຮອບໃນເຫດການສຳຄັນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິດທິມະນຸດ. ເຈົ້າໜັ້ນທີ່ບໍ່ເຄີຍອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງຕັ້ງກ່ຽວມືສິດທິມະນຸດ; ເຖິງແມ່ນວ່າ, ຈະມີສະມາຄົມທີ່ປະຕິບັດງານປົງປະເໜີອນ NGOs ທີ່ຍັງບໍ່ໜັນໄດ້ຮັບການຮັບຮອງທາງກິດໝາຍ.

ລາຍງານໃນການປະຕິບັດດ້ານສິດທິມະນຸດທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງລັດຖະບານ ໃນຊຸມປີທີ່ຜ່ານມາ, ໂດຍສະເພາະຫຼັງຈາກ ທີ່ມີການໄຕ້ຖູງກັນໃນການເລືອກຕັ້ງປະທານາທີ່ບໍ່ດີ ໃນເດືອນມີຖຸນາ. ເສີລິພາບ ໃນການສະແດງອອກ ແລະ ການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມ ແລະ ການປະຕິບັດໄດ້ປາດສະຈາກຫຼັກກິດໝາຍ ຍັງຄົງເປັນປັນຫາໃນອີຣ໌ານ, ລັດຖະບານໄດ້ຈຳກັດສິດທິສ່ວນບຸກຄົນຢ່າງຮຸນແຮງ ເພື່ອປູ່ງປັບປຸງລັດຖະບານຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງສັນຕິ ໂດຍຜ່ານການເລືອກຕັ້ງທີ່ເສລີ ແລະ ຍຸດຕິທຳ. ພາຍຫຼັງການປະກາດການເລືອກຕັ້ງຄົນໃໝ່ຂອງປະທານາທີ່ບໍ່ດີ ອາມາດີ ນາຈາດ ໃນວັນທີ 13 ມີຖຸນາ, ປະຊາຊົນຫຼາຍແຜນຄົນ ກໍໄດ້ອອກມາປະຕັ້ງຕາມທ້ອງຖະໜົນ. ກໍາລັງຕົ້ນຫຼົງວັດ ແລະ ກອງກຳລັງກໍ່ທະຫານ ບາຊີສ ໄດ້ທຳການປາບປາມການເຕີນຂະບວນປະຫຼວງຂອງປະຊາຊົນຢ່າງຮຸນແຮງ. ການນັບຈຳນວນຜູ້ເສັຍຊີວິດຢ່າງເປັນຫາງການແມ່ນ 37 ຄົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ກຸ່ມຜ່າຍຄ້ານລາຍງານວ່າຈຳນວນຜູ້ເສັຍຊີວິດອາຈະສູງເຖິງ 70 ຄົນ. ມາເຖິງເດືອນສິງຫາ, ເຈົ້າໜັ້ນທີ່ໄດ້ກັກຂໍຢ່າງໜ້ອຍ 4,000 ຄົນ ແລະ ການຈັບກຸມຕົວ ຍັງຄົງມີຢ່າງຕໍ່ເນື້ອຕະຫຼອດທັງປີ. ການດຳເນີນຄະດີ ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ທີ່ຖືກກັກຕົວທີ່ສຳຄັນຫຼາຍຄົນ ກໍໄດ້ມີຂັ້ນໃນເດືອນກັນຍາ. ໃນວັນທີ 20 ມີຖຸນາ, ໂດຍອີງ ຕາມຄຳໃຫ້ການຂອງສັກຂີພະຍານ, ກອງກຳລັງຫະຫານອາສາສະໜັກ ບາຊີສ ໄດ້ສັງຫານ ເມດາອາກາ ໂຊນຕາລ ໃນເຕັມຮານ. ວິດໄອການເສັຍຊີວິດຂອງນາງ ໄດ້ປະກິດຢູ່ເທິງເວັບໄຊ້ ຢູ່ຫຼຸບ ແລະ ກາຍເປັນສັນຍາລັກຂອງການເຄື່ອນໄຫວຕໍ່ຕ້ານ. ກ່ອນການເລືອກຕັ້ງປະທານາທີ່ບໍ່ດີ ໃນເດືອນມີຖຸນາ, ໃນວັນເລືອກຕັ້ງຈິງ ແລະ ໃນລະຫວ່າງການປະຫຼວງທີ່ອາຊຸຮາ ໃນວັນທີ 27 ຊັນວາ, ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າໜັ້ນ ທີ່ຮັກເຕີວ ປະຊາຊົນ 1,000 ຄົນ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍ 8 ຄົນເສັຍຊີວິດໃນການປະທະກັນໃນທ້ອງຖະໜົນ, ລັດຖະບານໄດ້ປິດການນຳໃຊ້ເວັບໄຊ້ເຟສຸກ, ທະວິດຕີ ແລະ ເວັບໄຊ້ເຄືອຂ່າຍສັງຄົມອື່ນໆ. ຫຼັງຈາກການເລືອກຕັ້ງໃນເດືອນມີຖຸນາ, ໄດ້ມີການຫຼຸດຄວາມໄວຂອງສາຍສົ່ງອິນເຕີເນັດລົງຢ່າງຫຼວງໝາຍ ເຊິ່ງຜູ້ຊ່ວຊານທີ່ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍລັດຖະບານແມ່ນຕົ້ນເຫດ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ນັກເຄື່ອນໄຫວ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະທັວງ ຈາກການຊົມໃຊ້ອິນເຕີເນັດ ແລະ ຖ່າຍໂອນເອກະສານວິດໄອຂະໜາດໃຫຍ່. ລັດຖະບານຢ່າງຄົງຈຳກັດເສລີພາບໃນການເຊື້ອທີ່ສາດສະໜາຢ່າງຮຸນແຮງ, ໂດຍສະເພາະ ຕໍ່ສາດສະໜາ ບາຮາຍ ແລະ ສາດສະໜາຄົລິສ ກໍ່ນັບມື້ນັບຮຸນແຮງຂຶ້ນ.

ລັດຖະບານເກົ່າຫຼີ້ເໝື້ອ ຍັງຄົງສືບຕໍ່ໃຫ້ປະຊາຊົນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຢ່າງເຂັ້ມງວດ ໃນຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຫຼາຍໆດ້ານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປະຕິເສດເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ, ການຊຸມນຸ່ມຢ່າງສັນຕິ ແລະ ການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມ. ການລາຍງານໄດ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ NGOs ກ່ຽວຂ້ອງການວິສາມັນຄາດຕະກຳ, ການຫາຍສາບສູນ ແລະ ການກັກຕົວໄດ້ພາລະການ ລວມ ຫັງນັກໂທດການເມືອງ, ຍັງຄົງວາດພາບຊີວິດອັນມີຕົມມີນຢູ່ໃນປະເທດນີ້. ລັດຖະບານຈຶ່ງໄດ້ຄວບຄຸມຂໍ້ມູນຂ່າວສານຄວາມເປັນຈິງທັງໝົດ: ບໍ່ມີສື່ມວນຊົນອິດສະຫຼຸບ, ການເຂົ້າເຖິງອິນເຕີເນັດຢ່າງຖືກຈຳກັດ ເວັນແຕ່ເຈົ້າໜັ້ນທີ່ລະດັບສູງ ແລະ ຂົນຊັ້ນສູງອື່ນໆ ແລະ ເສີລິພາບທາງວິຊາການໄດ້ຖືກປາບປາມ. ການຄວບຄຸມສື່ມວນຊົນພາຍໃນປະເທດ ຍັງຄົງຖືກບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ການປ່ຽງເບນຈາກແນວທາງຂອງລັດຖະບານ

ບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບ. ໃນທຳນົນອງຄູວກັນ, ລັດຖະບານໄດ້ຫ້າມບຸກຄົນ ບໍ່ໃຫ້ຟັງການກະຈາຍສູງຂອງສື່ຕ່າງປະເທດ ຍົກເວັ້ນກຸ່ມການເມືອງຂອງຕົນເອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ລະເມີດຕໍ່ຫ້າມດັ່ງກ່າວ ຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງ. ບໍ່ມີເສັລີພາບໃນການ ເຊື້ອຖືສາດສະໜາຍ່າງແຫ້ຈິງ. ຍັງຄົງມີການລາຍງານວ່າ ຜູ້ເຊື້ອຖືສາດສະໜາ, ຄອບຄົວຂອງເຂົ້າເຈົ້າ ແລະ ແມ່ແຕ່ ລູກໜ້ານຂອງເຂົ້າເຈົ້າໄດ້ຖືກຄວບຄຸມຕົວ, ທໍາລະມານ, ຫຼື ມີສາຍພົວພັນກ່ຽວ ຂອງກັບຄົນຊັ້ນຕໍ່ເທົ່ານັ້ນ. ການ ສຶກສາອີບຮີມເພື່ອໃຫ້ເຊື້ອມຊົມຕໍ່ແນວທາງຂອງລັດຖະບານ ໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນຢ່າງເປັນລະບົບໂດຍຜ່ານສິ້ນວົນຊົນ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ກຳມະກອນຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ບັນດາສະມາຄົມໃນຄຸ້ມບັນຕ່າງໆ ແລະ ຍັງຄົງມີການດັບຍະບວນ, ການ ຊຸມນຸມ ແລະ ການສະແດງເທິງເວທີຂອງມວນຊົນ, ບາງຄັ້ງ ມີຈຳນວນໝາຍແສນຄົນ.

ການດຳເນີນການຂອງລັດຖະບານເພື່ອຮັດໃຫ້ເສັລີພາບໃນການສະແດງອອກ ແລະ ສິ້ນວົນຊົນອິດສະໜູ້ ໃນຮັດ ເຊີຍອ່ອນແລລີງ ໂດຍກໍາກັບນະໂໂຍບາຍການແກ້ໄຂຂ່າວ ຂອງສິ້ນວົນຊົນທີ່ລັດຖະບານເປັນ ເຈົ້າຂອງ, ອິດຕັນສິ້ນວົນຊົນອິດສະໜູ້ທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອລະເວັ້ນໃນການລົງຂ່າວທີ່ສຳຄັນໆ, ອຸຄາມ ແລະ ນາບຖຸນັກຂ່າວບາງຄົນເພື່ອ ໄກສະຕິບັດການກວດສອບຂ່າວດ້ວຍຕົນເອງ. ໃນຊຸມບັ້ານມາ, ບໍ່ຮູ້ວ່າມີນັກເຄື່ອນໄຫວດ້ານສິດທິມະນຸດຈຳນວນເທົ່າ ໄດ ແລະ ນັກຂ່າວ 8 ຄົນທີ່ຖືກສັງຫານ, ລວມທັງນັກຂ່າວ ແລະ ນັກເຄື່ອນໄຫວດ້ານສິດທິມະນຸດຄົນສຳຄັນ ນາຕາເລີຍ ແອດສເຕີມໄວ້ ຜູ້ທີ່ໃຊ້ເວລາໝາຍກວ່າ 10 ປີໃນການເກັບກຳໝັກຖານກໍາລະນິການສັງຫານ, ທໍາລະມານ ແລະ ພາຍສາບ ສູນ ທີ່ລາວໄດ້ເຊື້ອມໂຍງເຕິງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງກອງກໍາລັງເຊັດເຊັນ. ປະຫານາທິບໍດີ ເມັດເວເດັ່ນ ໄດ້ກ່າວວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ “ຊັດເຈົ້າ” ວ່າການສັງຫານ ແມ່ນໃຈກາຊື້ອມໂຍງຮັບງານຂອງ ນາງ ແຮັດສເຕີມໄວ້ ແລະ ໄດ້ສັງການໃຫ້ມີການສືບສວນ ສອບສວນ ເພື່ອຊອກຫາຜູ້ກະທຳຜິດ, ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນມີການຈັບກຸມຕົວ ຫຼື ດຳເນີນຄະດີໃນກໍາລະນີດັ່ງກ່າວນີ້. ລັດຖະບານ ນັບມື້ນັບໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອຈຳກັດເສັລີພາບສິ້ນວົນຊົນ ໃນການລົງຂ່າວປະເຕັນທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ການປະຕິບັດ ການຂອງກອງກໍາລັງລັດຖະບານໃນເຊັດຊັ້ນ, ການລະເມີດສິດທິມະນຸດ ແລະ ການວິຈານເຜົ້ນໃລດຖະບານບາງຄົນ. ສະນັ້ນ ຜູ້ສັງເກດການໝາຍຄົນ ໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າ ຮູບແບບການປະຕິບັດຕໍ່ການສົງເສີມການຊຸມນຸມຢ່າງເປັນມີຂອງ ລັດຖະບານ ໃນຂະນະທີ່ ພະຍາຍາມທີ່ຈະບ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີການດັບຍະບວນປະຫວັງທາງການເມືອງທີ່ສຳຄັນ. ລັດຖະບານ ຍັງພະຍາຍາມຈະຈຳກັດກິດຈະກຳຂອງ NGOs ບາງອີງການ, ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າ ມີຄວາມຫຼູ້ຍາກລຳບາກໃນການສືບຕໍ່ ປະຕິບັດງານຂອງບາງວິງການ. ການຟັງສູງວິພາກວິຈານ ຂອງກົດໝາຍ NGO ໃນປີ 2006 ໃນກອງປະຊຸມຮັບຄະນະກໍາມະການສິ່ງເສີມສິດທິມະນຸດຂອງປະຫານາທິບໍດີ, ປະຫານາທິບໍດີ ເມັດເວເດັ່ນ ເອັ້ນກິດລະບົງທີ່ມີຢູ່ວ່າ ເປັນ “ພາລະ ອັນໜັກໜ່ວງ” ແລະ ປະກາດວ່າ ກິດລະບົງບັນດາສົ່ງສ່ວນຈະຜ່ອນຄາຍລົງ. ບໍ່ມີການແກ້ໄຂກິດໝາຍທີ່ບໍ່ຕັບໃຊ້ກັບ NGOs ຕ່າງປະເທດ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານເວເນື້ອເລາ, ລວມທັງປະຫານາທິບໍດີ, ໄດ້ໃຊ້ສິ້ນວົນຊົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງ ລັດຖະບານ ໃນການກ່າວຫາເຈົ້າຂອງ ແລະ ນັກຂ່າວຂອງສິ້ນວົນຊົນເອກຊົນ ວ່າເປັນຜູ້ຍຸງຍິງສິ່ງເສີມໃຫ້ມີການຕໍ່ຕ້ານ ລັດຖະບານ, ການປຸກລະດົມຮັດໃຫ້ລັດຖະບານຂາດສະຖານະພາບ ແລະ ພະຍາຍາມກໍ່ກະບົດ. ຜູ້ນຳອະວຸໄສຂອງ ລັດຖະບານກາງ ແລະ ລັດຕ່າງໆ ຍັງຄົງຄຸກຄາມສະຖານີໃຫ້ລະພາບຂອງເອກະຊົນ ແລະ ຜ່າຍຄັນ, ສິ້ນວົນຊົນ ແລະ ນັກ ຂ່າວໝາຍ່າງຄົນ ຕະຫຼອດຫັງປີ, ໂດຍໃຊ້ບິດລົງໂທດທາງບໍລິຫານ, ຄ່າປັບໄໝ ແລະ ນາບຊູ້ວ່າຈະບິດສະຖານີ ເພື່ອບ້ອງກັນ ຫຼື ຕອບໄຕ້ຕໍ່ການວິຈານລັດຖະບານ. ການຄຸກຄາມສະຖານີ ໂກລໂບວິຊັນຂອງລັດຖະບານ, ເຊິ່ງເປັນເຕືອຂ່າຍສະຖານີ ໂທລະຫັດຂອງເອກະຊົນທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ລວມທັງການການບຸກຄົນບັນຂອງປະຫານບໍລິສັດ ແລະ ຮົງກຮອງຜ່ານຫາງ ສື່ສາຫາລະນະ ເພື່ອໃຫ້ບິດກິດຈະການບໍລິສັດ. ໃນສິ້ນປີ, ສະຖານີວິທະຍຸ 32 ແຫ່ງ ແລະ ສະຖານີໃຫ້ລະພາບ 2 ແຫ່ງ ຖືກ ປິດລົງ ແລະ ສະຖານີວິທະຍຸ 29 ແຫ່ງຍັງຄົງຖືການບຸກຄົນທີ່ສຸດ. ອົງການການກວດສອບສິ້ນວົນຊົນພາຍໃນປະເທດ ແຫ່ງນີ້ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ນັກຂ່າວ 191 ຄົນ ໄດ້ຖືກກໍາຮ້າຍ ຫຼື ຖືກລະເມີດສິດທິສ່ວນບຸກຄົນ ໃນຊຸມບັ້ານມາ. NGOs

ໄດ້ສະແດງຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໃຍ່ຢ່າງເປັນທາງການ ກ່ຽວກັບການເລືອກປະຕິບັດທາງການເມືອງ ແລະ ການໄລ່ພະນັກງານຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຫັນແຕກຕ່າງຈາກລັດຖະບານອອກຈາກວຽກ. ກຸ່ມເອກະຊົນຢ່າງກ່າວຫາວ່າ ລັດຖະບານໄດ້ຕິດຕາມບຸກຄົນ 45 ຄົນ ເຊິ່ງເປັນ “ເປົ້າໝາຍທາງການເມືອງ” ໂດຍໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆ ທາງກົດໝາຍ ແລະ ການບໍລິການ. ຄະນະກໍາມະການດ້ານສົດທີ່ມະນຸດຂອງອົງການລັດອາເມືອງໄດ້ກ່າວເມື່ອບໍ່ດິນມານີ້ວ່າ “ທ່າອ່ງງໍທີ່ເປັນທີ່ໜ້າໝັກໃຈຂອງການລົງໂທດ, ການຄຸກຄາມ ແລະ ການທຳຮ້າຍແຕ່ລະຄົນ ເພື່ອຕອບໄຕ້ການສະແດງຄວາມເຫັນທີ່ບໍ່ເປັນເອກະພາບກັບນະໂຍບາຍຂອງທາງການ”.

ລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດຂອງລັດຖະບານຫວຸດນາມ ຍັງຄົງເປັນປັນຫາຢູ່. ລັດຖະບານໄດ້ເພີ່ມທະວີ ການປາບປາມຕື່ມື້ຕັດຄົ້ນ, ການຈັບກຸມຕົວ ແລະ ການຕັດສິນລົງໂທດນັກເຕື່ອນໄຫວທາງການເມືອງຫຼາຍຄົນ. ບັນນາທີ່ການ ແລະ ມັກຂ່າວຫຼາຍຄົນ ຈາກໜັງສີພິມທີ່ສໍາຄັນ ໄດ້ຖືກໄລ່ອອກຈາກວຽກ ຍັນການລາຍງານການສ້າລະບັງຫຼວງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ການຕັ້ງກະຫຼາຍສິນຫະນານອກເນືອຈາກທີ່ວຂ້າຫາງການເມືອງ. ຜູ້ຕັ້ງກະຫຼາຍຫຼາຍຄົນ ຖືກກັກຕົວ ແລະ ອຸ້ມຂ້າພາຍໃຕ້ຂໍກໍານົດວ່າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນຄົງແຫ່ງຊາດ ໃນການວິຈານລັດຖະບານ ແລະ ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການນຳເນື້ອໃນທີ່ລັດຖະບານເຫັນວ່າ ມີຄວາມອ່ອນໄຫວ ແລະ ສໍາຄັນ ມາຜິຍແຜ່. ລັດຖະບານຍັງຄົງກວດສອບ ອີເມວ ແລະ ກໍານົດນະໂຍບາຍ ຫຼື ປິດບັງເນື້ອຫາໃນອິນເຕີເນັດ ເຊັ່ນ: ເຟສຸກ ແລະ ເວັບໄຂຊື່ອື່ນງ່າງ ທີ່ດຳເນີນການໄດ້ຍຸ່ມການເມືອງຊາວຫວຸດນາມໃນຕ່າງປະເທດ. ລັດຖະບານໄດ້ນຳໃຊ້ ຫຼື ຍອມໃຫ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຂໍ້ຂັດແຍ່ງໆ ກັບຊາວພຸດທະສາຊະນິກະຊົນ ໃນລາມຕົງ ແລະ ກຸ່ມກາໂຕລິກ່ຽວກັບການຮັດງານອິດສະຫຼຸບ ໃນການຄອບຄອງທີ່ດິນທີ່ຢູ່ແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້. ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານບໍ່ມີເສລີພາບ ໃນການຈັດຕັ້ງສະໜະ ພາບແຮງງານອິດສະຫຼຸບ ແລະ ນັກເຕື່ອນໄຫວແຮງງານອິດສະຫຼຸບຫຼາຍຄົນ ຕ້ອງຜະເຊີນກັບການຖືກຈັບກຸມຕົວ ແລະ ອຸກຄາມ.

ລັດຖະບານອຸ້ສເບັກສົດ ໄດ້ຄວບຄຸມສື່ມວນຊົນຢ່າງເຕັ້ງຄັດ ແລະ ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການຜິຍແຜ່ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ວິຈານລັດຖະບານ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັກສາຄວາມສະຫງົບຂອງລັດຖະບານ ໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຜິຍແຜ່ບິດຄວາມ ແລະ ຈິດໝາຍ ເຜີຍແຜ່ເລື່ອງຫຼາຍລວງເປັນປະຈຳ, ລວມທັງຄໍາແນະນຳທີ່ຂັດເຈນ ກ່ຽວກັບຂະນິດຂອງເລື່ອງທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພິມຜິຍແຜ່. ໃນເດືອນກຳລະກົດ, ສານໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດນັກຂ່າວອິດສະຫຼຸບ ດີລົມຮຸດ ຊາຍີດ ໃຫ້ຈຳຄຸກເປັນເວລາ 12 ປີເຕັ້ງ ໃນຂໍ້ຫາຂໍ້ກັນໂຊກຂັບ ແລະ ຕິດສິນບົນ ໃນເວລາບໍ່ດິນຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ຜິຍແຜ່ບິດຄວາມກ່ຽວກັບການສ້າລະບັງຫຼວງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງ ລັດຖະບານຍັງໃຫ້ NGOs ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທາງສາດສະໜາຫຼຸກອົງການຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນເພື່ອປະຕິບັດງານ ແລະ ການດໍາເນີນກົດຈະກໍາຂອງ NGOs ດ້ານສົດທິມະນຸດສາກົນ ແມ່ນຖືກຈຳກັດຢ່າງໜັກໝ່ວງ ເນື່ອຈາກວ່າ ລັດຖະບານສຶງໃສວ່າເຊົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນ “ສົງຄາມຂັ້ນມູນຂ່າວສານ” ສາກົນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານກັບລັດຖະບານ. ການປະຕິບັດສາດສະນະກົດໄດ້ງ໌ ທີ່ກະທຳໄດ້ອົງການຈັດຕັ້ງທາງສາດສະໜາ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນ ແມ່ນຖືວ່າຜິດກົດໝາຍ ແລະ ຕຳຫຼວດເອງ ກໍມັກຈະສະຫຼຸບຫຼາຍກອງປະຊຸມຂອງກຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນນັ້ນໆ, ເຊິ່ງໂດຍທີ່ໄປແລວຖືກຈັດຂຶ້ນໃນບ້ານຂອງ ບຸກຄົນ. ມີລາຍງານ ໃນບາງພື້ນທີ່, ມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ໂຮງຮຽນຫຼາຍແທ່ງໄດ້ບິດລົງ ເພື່ອສັ່ນມັກຮຽນໄປຮັດວຽກຢູ່ໃນສວນຜ້າຍ ມັກຮຽນທີ່ປະຕິເສດຈະຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງຮຽນ ຫຼື ຖືກນາບຂໍ້ດ້ວຍການໄລ່ອອກ.

ການເລືອກປະຕິບັດ ແລະ ການຄຸກຄາມຂອງກຸ່ມສົ່ງ

ສະມາຊິກຂອງກຸ່ມສົ່ງ - ເຊື້ອຊາດ, ຂົນເຜົ້າ ແລະ ຂົນກຸ່ມນົມອຍທາງສາດສະໜາ; ຄົນພິການ; ແມ່ຍິງ ແລະ ເຕັກນັ້ອຍ; ແຮງງານອົບພະຍົບ ແລະ ເລສບັງນ: ເກ, ກະເທີຍ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ປ່ຽນເພີ - ມັກຈະເປັນກຸ່ມທີ່ດ້ວຍໂອກາດ ແລະ ຕິກເປັນເປົ້າຂອງການລະເມີດຈາກປິດລົງໂທດຂອງສັງຄົມ ແລະ/ຫຼື ລັດຖະບານ.

ລັດຖະບານຈຶນ ຍັງຄົງໃຊ້ກໍາລັງຄວບຄຸມຢ່າງເຕັ້ງຄັດ ໃນກິດຈະກຳ ແລະ ຄົມທີ່ລັດຖະບານເຫັນວ່າ ເປັນໄພຄຸກຄາມຕໍ່ພັກຄອມມູນືດຈຶນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ທະນາຍຄວາມທີ່ທີ່ປະໂຫຍດເພື່ອປະຊາຊົນ, ເຊິ່ງໄດ້ ຮັບຮັດຄະດີທີ່ລັດຖະບານທີ່ວ່າລະອຽດອ່ອນທີ່ສຸດ, ໄດ້ຖືກຄຸກຄາມນັບມືນັບໝາຍຂຶ້ນ ຫຼື ບາງເຕັ້ງທີ່ກີ່ ຖອນໃບອະນຸຍາດປະກອບອາຊີບທະນາຍຄວາມ ແລະ ບໍລິສັດທະນາຍຄວາມຂອງເຂົ້າເຈົ້າກໍມ່ກະຈຸຖືກປິດລົງ. ລັດຖະບານຍັງໄດ້ ເພີ່ມທະວີການຄວບຄຸມການສະແດງຄວາມເຫັນຂັດຄ້າມກັບລັດຖະບານ ຢ່າງສັນຕິຂອງຊາວອຸ້ຍເຕີ່ ແລະ ກ່ຽວກັບເຜົ້ານຳສາດສະໜາມຸດສະລົມອິດສະໜະ, ສ່ວນໃຫຍ່ມັກຈະຖືກນຳມາອ້າງໃນການປາບປາມຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍ ເຊິ່ງແມ່ນເຫດຜົນຂອງການດຳເນີນການ. ພັງຈາກການຈະລາຈົນໃນເດືອນກຳລະກົດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນ ອູນທີ່ກີ່ ເຊິ່ງເປັນເມືອງຫຼວງຂອງແຂວງ ຊູອາ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ປາບປາມຂັ້ນເດັດຂາດຕໍ່ກຸ່ມຫົວຮຸນແຮງທາງສາດສະໜາ, “ກຸ່ມແບ່ງແຍກ” ແລະ ການກໍ່ການຮ້າຍ ໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຮັກສາຄວາມສະຫງົບສຸກ. ພາຍຫຼັງຄວາມຮຸນແຮງເກີດຂຶ້ນ, ຊາວອຸ້ຍເກື່ອຍ້າຍຄົນ ໄດ້ຖືກຕັດສິນຈາກຸກ ເປັນເວລາຍາວນານ ແລະ ໃນບາງກຳລະນີ ກໍໄດ້ຖືກປະຫານຂີວິດ ໂດຍຫີ່ເປັນໄປຕາມຂັ້ນຕອນຂອງກົດ ພາຍໃນຂໍ້ຫາແບ່ງແຍກດິນແດນ. ໃນສິ້ນປີ, ຊາວອຸ້ຍເຕີ່ ຍັງດາລົງຂີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປະຈຳການຂອງຕັ້ງໝາວດ ຢ່າງໝາເຫັນ ແລະ ການສື່ສານທາງອິນເຕີເນັດ ແລະ ໂທລະສັບຕ່າງປະເທດຍັງຄົງທີ່ຖືກຕັດຂາດ. ໃນເຂດທີ່ເບີດຂອງຈຶນ, ລາຍງານການປະຕິບັດດ້ານສິດທິມະນຸດຂອງລັດຖະບານຍັງຄົງຮ້າຍແຮງຢູ່ເນື້ອງຈາກວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຍັງຄົງວິສາມັນຄາດຕະກຳ, ທໍາລະມານ, ຈັບກຸມຕົວໄດ້ພາລະການ ແລະ ການກັກຂ້າງໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດຊາວທີ່ເບີດ ໃນຂໍ້ຫາທີ່ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ທີ່ເບີດເປັນເອກະລາດ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄຳນິ່ງເຖິງວ່າ ການກະທຳຂອງເຂົ້າເຈົ້າກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮຸນແຮງ. ການອະນຸລັກ ແລະ ພັດທະນາມໍລະດົກທາງສາດສະໜາ, ວັດທະນາທຳ ແລະ ພາສາທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງທີ່ເບີດກໍຢັງຄົງໜ້າເປັນຫ່ວງຢູ່.

ລັດຖະບານອີຍີບປະສົບກັບຄວາມປະລາໄຊໃນການເຄົາລົບສີເສລີພາຍໃນການສະມາຄົມ ແລະ ຈຳກັດສິດເສລີພາບໃນການສະແດງອອກ ແລະ ການເຄົາລົບສິດເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາດສະໜາ ຍັງຄົງ ຮ້າຍແຮງຢູ່. ການໂຈມຕີລະຫວ່າງນິກາຍຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອຖືສາດສະໜາຄຣີສຂອງຊາວອີຍີບໂບຮານ ໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນໃນຂຸມປັ້ງໆນາມ. ລັດຖະບານປະລາໄຊໃນການປັບປຸງກົດໝາຍ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງລັດຖະບານໃນການກົດກັນຜູ້ເຊື່ອຖືສາດສະໜາຄຣີ. ລັດຖະບານສະໜັບສະໜູນ “ພາກປະນີປະນອມ” ຕໍ່ການໂຈມຕີລະຫວ່າງນິກາຍ ເຊິ່ງໂດຍຫີ່ວ່າໄປແລ້ວ ມັນໄດ້ຮັດວາງການນຳຜູ້ກະທຳຜິດມາລົງໂທດໃນຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ກະທຳຕໍ່ຊາວອີຍີບໂບຮານ ແລະ ປິດໄອກາດທີ່ເຂົ້າເຈົ້າຈະນຳເອົາລະບົບສານນາມ ເປັນເຄື່ອງມື ໃນການຊີດໃຊ້ຕໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ເປັນການປະກອບສ່ວນໃຫ້ມີການໂຈມຕີເພີ່ມຂຶ້ນ. ສະມາຊີກຂອງຊົນກຸ່ມນ້ອຍທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວມຸດສະລົມ ທີ່ລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງຢ່າງເປັນທາງການ ໃຫ້ມີການສັກກາລະບຸຊາ ໂດຍປາດສະຈາກການຄຸກຄາມ; ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ, ຊາວຄຣີ ແລະ ສະມາຊີກຂອງຜູ້ເຊື່ອຖືສາດສະໜາບາຮາຍເຊິ່ງລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການຮັບຮອງ, ກໍຍັງຕ້ອງຜະເຊີນກັບການກົດກັນສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ສ່ວນລວມໃນຫຼາຍໆພື້ນທີ່. ໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ມາ, ລັດຖະບານກໍໄດ້ປະກາດໃຊ້ລະບູງບັງຫຼັກການ ສຳລັບສະມາຊີກຂອງສາດສະໜາທີ່ຍູ້ບໍ່ຫັນໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ, ລວມທັງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖື ແລະ ສັດທາຕໍ່ສາດສະໜາບາຮາຍ, ເພື່ອໃຫ້ຂໍເອກະສານປະຈຳຕົວ ແລະ ມີລາຍງານວ່າ ໄດ້ມີການອອກເອກະສານດັ່ງກ່າວ ຈຳນວນ 17 ສະບັບ ແລະ ໃບລາຍເກີດ 70 ສະບັບ ໃຫ້ກັບຜູ້ເຊື່ອຖືສາດສະໜາບາຮາຍ ໃນຂຸມປັ້ງໆນາມ.

ຕົວເລກການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຈຳນວນຜູ້ຄົນທີ່ຂ້າມຊາຍແດນ ເພື່ອມາຫວຽກຮັດງານທິ່, ໂດຍສະເພາະແຮງງານອີບພະຍົບ ມີຄວາມສົ່ງທີ່ຈະຖືກກົດຂີ້ຂຸດຮົດແຮງງານ ແລະ ທີ່ກົດກັນ. ໃນມາເລເຊີຍ, ແຮງງານຕ່າງດ້າວ ເປັນເຖິ່ນໄຂທີ່ເກີດໃຫ້ມີການກົດຂີ້ຂຸດຮົດແຮງງານ ແລະ ໂດຍຫີ່ໄປ ເຂົ້າເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງລະບົບການພິຈາລະນາຄະດີດ້ານ

ແຮງງານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລັດຖະບານໄດ້ສືບສວນສອບສວນຕໍ່ຄໍາຮ້ອງຝ້ອງໃນການກະທຳຜິດຕ່າງໆ, ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະແຈ້ງໃຫ້ບັນດາລູກຈ້າງໄດ້ຊາບເຖິງສິດທິຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຊຸກຍັ້ງສິ່ງເສີມໃຫ້ລູກຈ້າງເຫຼົ່ານັ້ນ ປະກິດຕົວອອກມາພ້ອມກັບຂໍ້ຮ້ອງ ພ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຕືອນໃຫ້ນາຍຈ້າງຢຸດຕິການການກະທຳຜິດຕ່າງໆ. ກົດໝາຍໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ ມາຍຈ້າງສາມາດຍືດໝົງສີເດີນທາງຂອງລູກຈ້າງໄດ້ ແລະ ມັນແມ່ນວິທີການປະຕິບັດໄດ້ທີ່ໄວ້ໄປສໍາລັບນາຍຈ້າງສາມາດເຮັດໃຫ້ແນວນັ້ນໄດ້. ລູກຈ້າງພາຍໃນປະເທດບາງຄົນ ກ່າວຫານາຍຈ້າງຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ທາລຸນ, ວຸດຈ່າຍເງິນເດືອນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ຍິດເອກະສານການເດີນທາງຕ່າງໆຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ທຳມະນີກໍາຍົກຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ, ການລະມືດສິດທິເຕັກນັ້ອຍ ແລະ ການເລືອກປະຕິບັດ ບົນພື້ນຖານຂອງເພດ, ສາດສະໜາ, ນົກາຍ ແລະ ຂົນເຜົ່າ ທີ່ປະກິດທີ່ໄວ້ໄປໃນໜ້າຍໆປະເທດ ໃນພາກພື້ນຕາເວັນອອກກາງ. ຍິກຕົວຢ່າງ ໃນຊາອຸດົອາຣາເບັຍ, ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງສາດສະໜາມຸດສະລົມ ທີ່ຂັດແຍ່ງໆ ກັບການຕິຄວາມໝາຍຂອງລັດຖະບານ ໃນການກິດກັນສາດສະໜາອິດສະລາມນິກາຍຊຸມນີ້ ແລະ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວມຸດສະລົມສະແດງອອກໃນການເຊື້ອຕີສາດສະໜາໃນທີ່ສາຫາລະນະ. ນັກເຄື່ອນໄຫວດ້ານສິດທິມະນຸດ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ສິດທິຂອງແມ່ຍິງ ໄດ້ຮັບການຍິກລະດັບໃຫ້ມີຄວາມກວ້າໜັ້ນ ຫຼາຍກວ່າເຂດອື່ນໆ ແລະ ລັດຖະບານເອງ ກ່າວໄດ້ພະຍາຍາມ ລວມແມ່ຍິງເຂົາໃນສັງຄົມ ເຊັ່ນ ການສັງຕັ້ງມະຫາວິທະຍາໄລທີ່ມີການສຶກສາຮ່ວມກັນ ແຫ່ງທີ່ອິດຂອງອະນາຈັກ ໃນເດືອນກັນຍາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການກິດຕັນແມ່ຍິງ ແມ່ນບັນຫາທີ່ສໍາຄັນ, ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການບໍ່ມີເອກະລາດໃນການປົກຄອງເຕີນເອງ, ເສີ່ພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານເສດຖະກິດ; ການປະຕິບັດຢ່າງບໍ່ເປັນທີ່ຢັ້ງເກີດຂຶ້ນໃນການຢ່າຮ້າງ ແລະ ສິດໃນການດູແລລູກ; ບໍ່ມີກົດໝາຍທີ່ມາຮອງຮັບໃນການກະທຳຜິດຕ່າງໆຮຸນແຮງຕໍ່ຜູ້ຍິງ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການກິດຂວາງບໍ່ໃຫ້ແມ່ຍິງຫຼຸດພື້ນອອກຈາກສະພາບແວດລ້ອມຂອງການທາລຸນ. ບໍ່ມີກົດໝາຍໄດ້ ໄດ້ສະເພາະທີ່ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ. ພາຍໃຕ້ການຕິຄວາມໝາຍຂອງປະເທດ ກ່ຽວກັບຊາຮືອາ (ກົດໝາຍຂອງອິດສະລາມ), ການຂຶ້ມືຂຶ້ນແມ່ນການໂຫດທາງອາຍາ ທີ່ມີບິດລົງໂຫດທີ່ໜ້າກ້າວຍ ນັບແຕ່ການຂັ້ນຕີ ຈົນໄປເຖິງການປະຫານຊີວິດ. ສະຖິຕິກ່ຽວກັບກໍລະນີການຂຶ້ມືຂຶ້ນ ບໍ່ສາມາດເກັບກຳໄດ້, ແຕ່ຈາກການລາຍງານຂ່າວ ແລະ ຜູ້ສັງເກດການໄດ້ລະບຸວ່າ ການຂຶ້ມືຂຶ້ນແມ່ຍິງ ແລະ ເຕັກນັ້ອຍຜູ້ຊາຍ ເປັນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງບັນຫານີ້.

ເລສບັງນ, ແກ, ກະເທິຍ ແລະ ຜູ້ແປງເພດ (LGBT) ໃນອຸການດາ ໄດ້ປະສົບກັບຂໍຈຳກັດທາງກົດໝາຍໄດ້ຍໍ່ມີເຫດຜົນ. ການຮັກເພດດູວກັນທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ຜິດກົດໝາຍ, ອົງຕາມມາດຕາໃນກົດໝາຍ 1950 ຈາກຢູ່ກອຂະນານີ້ຄົມ ໄດ້ບັນຍັດເຖິງການກະທຳຄວາມຜິດ “ການປະຕິບັດທາງການ ແມ່ນການຝ່າຝຶນຕໍ່ຄໍາສັ່ງຂອງທຳມະຊາດ” ແລະ ໄດ້ກຳນົດບິດລົງໂຫດຈຳຄຸກຕະຫຼອດຊີວິດ. ບໍ່ມີຫຼຸກຄົນໄດ້ ທີ່ຖືກຕັດສິນດ້ວຍກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ.

ການສະເໜີກົດໝາຍຕໍ່ລັດຖະສະພາໃນເດືອນກັນຍາ ເພື່ອຕັດສິນປະຫານ ຊີວິດ ສຳລັບ “ການຮັກເພດດູວກັນທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງ” ແລະ ສຳລັບ “ຜູ້ກະທຳຜິດ” ໃນຂໍ້ຫາຮັກເພດດູວກັນ ອັນເປັນຜົນໃຫ້ມີການຄຸກຄາມ ແລະ ນາບຂໍ້ຜູ້ທີ່ເປັນLGBT ໃນຊຸມບິຜ່ານມາ. ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວຢ້າງສະເໜີ ໃຫ້ມີການບັບໄໝ ແລະ ຈຳຄຸກເປັນເວລາ 3 ປີ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ລາຍງານການກະທຳຜິດຂໍ້ຫາຮັກເພດດູວກັນ ຕໍ່ເຈົ້າໜ້າຫຼັກຢາໃນ 24 ຂຶ້ວໂມງ. ຄວາມບໍ່ໃຈຂອງມວນຊຸມ ຕໍ່ການຮັກເພດດູວກັນ ໄດ້ຈຸດປະກາຍປະເດັນການຖືກຖຽງທີ່ສໍາຄັນໃນທີ່ສາຫາລະນະ ໃນຊຸມບິຜ່ານມາ, ແລະ ລັດຖະບານໄດ້ສະແດງການຄັດຄຳມັນຕໍ່ການກະທຳດັ່ງກ່າວຢ່າງແຂງຂັນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ສານສູງໄດ້ມີຄໍາສັ່ງ ໃນເດືອນຫັນວາ 2008 ວ່າ ທຸກຄົນມີສິດທິຕາມລັດຖະທຳມະນຸມ, ໂດຍບໍ່ຄໍານິ້ງເຖິງພິດຕິກຳທາງເພດ. NGO ທີ່ຄຸມຄອງ ການປະຕິບັດທາງເພດຕໍ່ຊຸມກຸ່ມນອຍຂອງອຸການດາໃນທ້ອງຖິ່ນ ໄດ້ປະຫຼວງໄດ້ຍ່າວຫາວ່າ ຕຳ ຫຼວດໄດ້ຄຸກຄາມສະມາຊີກຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຈຸດຍືນຂອງການຕໍ່ຕ້າມການກິດກັນທາງເພດ.

ຮູບແບບດັ່ງເລີມ ແລະ ແບບໃໝ່ຂອງການຕໍ່ຕ້ານຊາວຍົວ ຍັງຄົງເກີດຂຶ້ນ ແລະ ທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຂອງການກະທຳດັ່ງກ່າວ ແມ່ນພາຍຫຼັງຄວາມຂັດແຍ່ງກັນໃນກາຊາ ໃນລະດຸໜາວຂອງປີ 2008-2009. ເຖິງແມ່ນວ່າໝາຍຄັ້ງທີ່ ເຈົ້າໝາທີ່ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ການຕໍ່ຕ້ານຊາວຍົວໃນສັງຄົມ ກໍ່ຍັງເກີດຂຶ້ນໄປທົ່ວທະວີບເອື່ອບີ, ອາເມລິກາໃຕ້ ແລະ ໄກກວ່ານັ້ນ ແລະ ເປັນທີ່ປະຈັກແຈ້ງ ໃນຮູບແບບດັ່ງເລີມ (ລວມທັງການທຳຫ່າຍຮ່າງກາຍຂອງຊາວຍົວ, ວາງລະເບີດໂບດ, ທຳລາຍປ່າຊ້າຜົງສີບ, ການລັກປ້າຍ “ອາບີດ ມາສ ເຟ” ຈາກຄ້າຍສັງຫານອອສວິດຊີ; ແລະ ການກ່າວຫາໃນການສັງເວີຍດ້ວຍເລືອດ, ການຈີ່ຮັກພັກດີຫຼັງສອງຝ່າຍ, ອິດທີ່ພິນຂອງຊາວຍົວ ທີ່ບໍ່ເໝາະສົມກັບນະໂຍ ບາຍ ແລະ ສິ້ມວນຊີນຂອງລັດຖະບານ). ຮູບແບບໃໝ່ຂອງການຕໍ່ຕ້ານຊາວຍົວ ແມ່ນຮູບແບບຂອງການວິຈານລັດທີ່ຍົວໃນການຍົດເອົາປາເລສຕົມມາເປັນຂອງຍົວ ຫຼື ນະໂຍບາຍຂອງອິດສຣາແລລ ທີ່ກ້າວໄປເຖິງເຮັດໃຫ້ຊາວຍົວທຸກຄົນກາຍເປັນຝົດຜິປີສາດ ແລະ ບາງກໍລະນີ, ແບຜົນມາເປັນຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ຊາວຍົວໂດຍລວມ. ແກ່ນທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາການຕໍ່ຕ້ານຊາວຍົວ, ລັດຖະບານບາງປະເທດພັດຍື່ງຊັ້ນເຕີມເຊື້ອໄຟ, ທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດ ແມ່ນປະຫານທີ່ບົດ ອາມາດີ-ເມຈາດ ຂອງອີ່ຕ່ານ. ການໂຄສະນາຊວນເຊື້ອໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານຊາວຍົວ, ລວມທັງການ ການປະຕິເສດວ່າມີການຂ້າລັງເຜົ່າພັນ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກແຜ່ພາບຢ່າງກວ່າງຂວາງທາງໂທລະພາບຜ່ານດາວທຸມ, ວິທະຍຸ ແລະ ອິນເຕີເນັດ. ລາຍການ ທາງໂທລະພາບ ໃນອີ່ຕີບທີ່ມີການແຜ່ພາບອອກອາກາດຢ່າງກວ່າງຂວາງທີ່ວັ້ນທີ່ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດກ່ຽວກັບການສັງຫານລັງເຜົ່າພັນດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ຊັ້ນພັດຍັງສັນເສີນຕໍ່ການກະທຳດັ່ງກ່າວ, ສັນເສີນການສັງຫານ ແລະ ສັງຄວາມອັບອາຍໃຫ້ກັບຊາວຍົວ ແລະ ຍັງຮູ່ກວ້ອງໃຫ້ມີການຂ້າລັງເຜົ່າພັນຕໍ່ໄປ.

ໝາຍໆປະເທດທີ່ມີການລາຍງານຢ່າງແຂງຂັ້ນ ໃນການເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ, ແຕ່ກໍ່ຍັງມີບາງຕົວຢ່າງ ຂອງສະມາຊີກາຂອງກຸ່ມສູງ ທີ່ປະສົບກັບການກົດກັນ ແລະ ຄຸກຄາມ. ຄວາມກັ້ວິນໃນການກົດກັນຕໍ່ຊາວມຸດສະລິມ ໃນຢູ່ໂຮບ ໄດ້ເພີ່ມໝາຍໆຂັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນມໍ່ນີ້ ທີ່ໄດ້ ຮັບຄວາມສົນໃຈຈາກທີ່ວິໄລກ ແມ່ນການຜ່ານກົດໝາຍໃນການແກ້ໄຂລັດຖະທຳມະນຸມ ໃນວັນທີ 29 ພະຈິກ ທີ່ສະວິດເຊີແລນ ເພື່ອຫັມບໍ່ໃຫ້ກໍ່ສັງຫຼຸງທີ່ມີຄວາມສັງຫຼຸງຂອງມັດສະຍິດຕາມສາດສະໜາອິດສະລາມ. ມາດຕາໃນລັດຖະທຳມະນຸມຂອງສະວິສ ໄດ້ອ້ອນນຸ່າຍາດໃຫ້ປະຊາບໃຫ້ເບີສ່ວນຮ່ວມໂດຍກິງ. ການແກ້ໄຂລັດຖະທຳມະນຸມດັ່ງກ່າວ ຜ່ານດ້ວຍຄະແນນ 57.5% ຂອງຈຳນວນຜູ້ມີສິດລົງຄະແນນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີການຄັດຄ້ານ ຂ້າງຈາກ ລັດຖະສະພາ ແລະ ຄະນະລັດຖະມົນຕີ່ຕ່າມ ແລະ ລວມໄປເຖິງການສະແດງຄໍາເຫັນຂອງຜູ້ນີ້ໝາຍໆປະເທດ ເຊິ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ ການປະກາດຫ້າມດັ່ງກ່າວ ແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບ ຄ່ານີ້ມີພັນຖານທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນລັດຖະທຳມະນຸມຂອງປະເທດ ແລະ ລະເມີດຕໍ່ພັນຫະກຳລະນີລະຫວ່າງປະເທດ. ຜູ້ທີ່ລີເລີ່ມ ຂອງການປະກາດຫ້າມບໍ່ໃຫ້ກໍ່ສັງຫຼຸງທີ່ມີຄວາມສັງຫຼຸງຫຼືສັງຫຼຸງທີ່ສຸດ ໃນເອື່ອບີ; ເຊິ່າເຈົ້າປະສົບກັບ ຄວາມອັບອາຍທາງເຊື້ອຊາດ, ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ການກົດກັນ. ມີການລາຍງານອີກວ່າ ມີການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຕ້ອງສົງໃສຊາວໂຮມນີ້ຢ່າງຮຸນແຮງ ໃນລະຫວ່າງທີ່ມີການຈັບກຸມຕົວ ແລະ ເຊິ່າເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມດູແລຂອງຕຳຫຼວດ. ຊາວໂຮມຈຳນວນໝາຍໆໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຍາກຈົນ, ການບໍ່ມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການກິກໜັງສີ ລວມທັງການກົດກັນດ້ານການສິກສາ, ການຫາວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການສັງທິພັກອາໄສ.

ການຕື່ນຕົວກ່ຽວກັບຄວາມຕົກຕໍ່ທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ຍັງມີການສັງຫານ ແລະ ເຫດຮຸນແຮງຕໍ່ຊາວໂຮມຈຳນວນໜີ້, ລວມທັງ ຢູ່ໃນ ອີຕາລີ, ອົງກາຣີ, ໂຮມານັຍ, ສະໂລວາເກັຍ ແລະ ສາຫາລະນະລັດເຊັກ. ໂຮມແມ່ນຊີນກຸ່ມນ້ອຍທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ມີຄວາມສັງຫຼຸງຫຼືສັງຫຼຸງທີ່ສຸດ ໃນເອື່ອບີ; ເຊິ່າເຈົ້າປະສົບກັບ ຄວາມອັບອາຍທາງເຊື້ອຊາດ, ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ການກົດກັນ. ມີການລາຍງານອີກວ່າ ມີການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຕ້ອງສົງໃສຊາວໂຮມນີ້ຢ່າງຮຸນແຮງ ໃນລະຫວ່າງທີ່ມີການຈັບກຸມຕົວ ແລະ ເຊິ່າເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມດູແລຂອງຕຳຫຼວດ. ຊາວໂຮມຈຳນວນໝາຍໆໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຍາກຈົນ, ການບໍ່ມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການກິກໜັງສີ ລວມທັງການກົດກັນດ້ານການສິກສາ, ການຫາວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການສັງທິພັກອາໄສ.

ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ 2009: ປະເທດລາວ
ຫ້ອງການປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ
ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດໃນພາກປະຕິບັດ 2009

ວັນທີ 11 ມິນາ, 2010.

ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ເຊິ່ງຂະນາຄານໂລກປະເມີນວ່າມີຜົນລະເມືອງ 6.3 ລ້ານຄົມ, ເປັນລັດ
ທີ່ມີພັກດູງວຄອງອຳນາດໄດຍແມ່ນພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ (ພປປລ). ການເລືອກຕັ້ງສະມາຊີກສະພາແຫ່ງຊາດເຫື່ອ¹
ຫຼາສຸດແມ່ນ ໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນ ປີ 2006. ລັດທະທຳມະນຸດໄດ້ກຳນົດໃຫ້ມີພຽງແຕ່ພັກດູງວຄີ ພປປລ ແລະ
ຜູ້ສະໜັກເກີ້ອບທັງໝົດໃນສະໃໝ່ເລືອກຕັ້ງຊຸດປີ 2006 ແມ່ນສະມະຊີກ ພັກປປລ ໄດ້ພັກ ໃຫ້ສືບຫອດຕຳແໜ່ງ. ພປ
ປລ ໄດ້ຫົ່ວໄປແມ່ນຢັງຄົງຄວບຄຸມກຳລັງຮັກສາຄວາມສະຫງົບຢ່າງໄດ້ຜົນ.

ລັດທະບານສູນກາຍຢັງຄົງປະຕິເສດສິດທິຂອງຜົນລະເມືອງ ໃນການປຸງແປງລັດທະບານ. ຜູ້ທີ່ຖືກຄຸມຂັງແມ່ນຕົກ
ຢູ່ໃນສະພາບໂທດຮ້າຍ ແລະ ໃນຂະນະດູງວັນກໍເປັນໄຍຕໍ່ຊີວິດ. ຢັງຄົນມີການສັ້ລາດບັງຫຼວງໃນວົງການສານ ແລະ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍ່ຫຼາວດ. ລັດທະບານຢັງຈຳກັດສິດທິສ່ວນບຸກຄົນຂອງຜົນລະເມືອງ ແລະ ບໍ່ເຄົາລົບສິດທິ ໃນການປາກເວົ້າ,
ສິດທິສໍ່ມວນຂຶ້ນ, ການປະຊຸມ ແລະ ສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມ. ໃນຂະນະດູງວັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຫ້ອງທຶນ
ກໍຈຳກັດອິດສະຫຼຸບພາບໃນການນັບຖືສາດສະໜາ ແລະ ອິດສະຫຼຸບພາບໃນການຄ້ອນຍ້າຍໄປມາ. ຢັງຄົງມີ
ບັນຫາການຄ້າມະນຸດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງ ແລະ ກໍເຊັນດູງວັນກັບການຈຳແນກຂຶ້ນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ.
ສິດທິຂອງຊາວຜູ້ອກແຮງງານຢັງຖືກຈຳກັດ.

ການເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ

ພາກ 1. ເຄົາລົບຄວາມສົມບູນຂອງບຸກຄົນ, ລວມໃນນັ້ນ ມີທັງອິດສະຫຼຸບພາບຈາກ:

ກ. ການຕັດຂີວິດແບບຕາມລັ້ພັງໃຈ ແລະ ຜິດກົດໝາຍ

ຢູ່ບໍ່ໄດ້ລາຍງານທີ່ຢັງຢືນວ່າມີການສັງຫານນັກເຄືອນໄຫວທາງການເມືອງໂດຍລັດທະບານ ຫລື ອົງກອນຂອງ
ລັດທະບານ ແຕ່ມີລາຍງານວ່າມີການປະຕິບັນການທາງທະຫານຕໍ່ກຸ່ມຕໍ່ຕ້າມລັດທະບານກຸ່ມນ້ອຍໆ
ເປັນບາງຄົງຄວາມທີ່ແຂວງວົງຈັນ ແລະ ຂົງຂວາງ ເຊິ່ງກໍລວມທັງຢູ່ອະດີດເຂດພິເສດໄຊສົມບູນ ຢູ່ໃນວົງແຄມ່ງ ແລະ
ກໍບຳຮູ້ວ່າມີຈຳນວນຜູ້ບາດເຈັບ ແລະ ລົ້ມຕາຍຈັກຄົນ.

ບໍ່ມີຂ່າວຄວາມຄືບໜ້າໃນກໍລະນີທີ່ມີການກ່າວທາວ່າມີຄົນຖືກຂ້າຕາຍໂດຍທະຫານ ຫລື ຕໍ່ທລວດໃນຊຸມບີຜ່ານມາ.

ຂ. ການຫາຍສາບສູນ

ບໍ່ໄດ້ມີລາຍງານການຫາຍສາບສູນ ຍ້ອນສາເໜັດທາງການເມືອງ.

ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການຕິດຕາມສະພາບຂອງສະຖານທີ່ກັກຂັງແບບເອກະລາດ. ລັດທະບານຍັງຄົງປະຕິເສດຖານກຮັກຂອງຄະນະກຳມະການການກາແດງສາກົນ (ICRC) ເພື່ອສ້າງຕັ້ງຕົວແທນລັດທະບານໃນລາວ ເພື່ອຕິດຕາມເບິ່ງສະພາບສະຖານທີ່ຄຸມຂັງ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ລັດທະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພະນັກງານການຫຼຸດໄດ້ເຊົ້າໄປຢູ່ມຽມຢົມ ອຸກຈຳນວນນີ້ໃນແຂວງ ແຕ່ດ້ວຍຮູບການຈຳກັດ.

၅. ການຈັບກຸມ ຫຼືຄຸມຂັງແບບຕາມລຳພັງໃຈ.

ກົດໝາຍຫ້າມບໍ່ໃຫ້ທຳການຈັບກຸມ ແລະ ຄຸມຂັງຕາມລຳພັງໃຈ; ແຕ່ໃນຕົວຈິງລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ນັບຖືເຮັດຕາມເງື່ອນໄຂຕ່າງໆນີ້, ແລະ ເຫັນໄດ້ວ່າການຈັບກຸມ ແລະ ຄຸມຂັງຕາມລຳພັງໃຈຍັງຄົງສືບຕໍ່.

ບົດບາດຂອງຕຳຫຼວດ ແລະ ເຄື່ອງມືເພື່ອຮັກສາຄວາມສະຫງົບ

ກະຊວງບ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ຍັງຮັກສາບົດບາດຄວາມສະຫງົບພາຍໃນ ແຕ່ທາກແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບການຄວບຄຸມວຽກງານຂອງລັດ ກັບກຳລັງຄວາມປອດໄພຂອງກະຊວງບ້ອງກັນຊາດ ແລະ ພປປລ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ຂອງພປປລ. ກະຊວງບ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບລວມມີຕຳຫຼວດຫ້ອງຖືນ, ຕຳຫຼວດຈາລະຈອນ, ຕຳຫຼວດກວດຄືນເຂົ້າເມືອງ, ຕຳຫຼວດຄວາມປອດໄພ (ລວມທັງຕຳຫຼວດຊາຍແຕນ) ແລະ ຂ່ວຍງານຕຳຫຼວດປະກອບອາວຸດອື່ນໆ. ຕຳຫຼວດສື່ສານມີຄວາມຮັບຜິດຊອບການສື່ສານຕິດຕໍ່ຫາງດ້ານໂທລະສັບ ແລະ ເອົາໄຕນິກ. ກຳລັງປະກອບອາວຸດແມ່ນຮັບຜິດຊອບກັບຄວາມປອດໄພ ພາຍໃນເຊັ່ນດູວ ເຊິ່ງໃນນັ້ນລວມມີການຕ້ານການກໍ່ການຮ້າຍການກະບົດ ແລະ ຄວບຄຸມກອງລະບົບກອງໜູອນທີ່ມີຢູ່ຢ່າງກວາງຂວາງໃນໝູ່ບ້ານຕ່າງໆ.

ການສ້າລາດບັງຫຼວງ ໃນໝູ່ຕຳຫຼວດທີ່ວ່າເປັນບັນຫານີ້. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດໝາຍຄືນໄດ້ໃຊ້ອຳນາດຂອງຕົນບີບຄົ້ນເອົາສິນບົນຈາກປະຊາຊົນ. ອົງຕາມລາຍງານແມ່ນມີໜ້ອຍໜັກໜ້ອຍໜາທີ່ລັດຖະບານຈະອະນຸຍາດໃຫ້ລົງໂທດເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູກທຳຜິດຍົນການສ້າລາດບັງຫຼວງ. ຕຳຫຼວດໄດ້ຮັບການອົບຮົມຢູ່ວິທະຍາຄານຕຳຫຼວດແຫ່ງຊາດ, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ໄດ້ວ່າໃນຫຼັກສູດຂອງສະຖາບັນດັ່ງກ່າວໄດ້ການເອົາບັນຫາສໍາລັດບັງຫຼວງຫລືໆ. ກົມສືບສວນສອບສວນຂອງກະຊວງບ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບຍັງຄົງຕິດຕັ້ງຕັ້ງ ເພື່ອຮັບການຕຳນິສົງຂ່າວຫັວໜ້າປະເທດເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນສາມາດສື່ຄຳຮັກຫຼຸກຜ່ານຕູ້ດັ່ງກ່າວ.

ລັດທະບານໄດ້ວ່ວມມີກັບອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນຕ່າງໆເພື່ອພັດທະນາຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດໃນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງເຂົ້າໃນການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາການຄ້າສົງເສບຕິດ, ການກະທຳຜິດກົດໝາຍ ແລະ ກໍເຊັ່ນດູວກັນກັບການກໍ່ອາສະຍາກໍາ ທີ່ເພີ້ມໝາຍຂຶ້ນ ແລະ ການສ້າລາດບັງຫຼວງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ. ໃນໄລຍະບື້ຕີເຮັດວຽກລາຍງານສະບັບນີ້ ລັດທະບານໄດ້ຮັບຮອງເອົາແຜນແມ່ນົດໃນການຄວບຄຸມສົ່ງເສບຕິດ ແລະ ເລີ່ມລົງມີປະຕິບັດ.

ຂັ້ນຕອນການຈັບກຸມ ແລະ ການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ທີ່ກຸ່ມຂັງໃນໄລຍະຄຸມຂັງ

ຕຳຫຼວດ ແລະ ກຳລັງທະຫານມີອຳນາດໃນການຈັບກຸມ, ເຖິງແມ່ນວ່າປົກກະຕິແລ້ວ ມີແຕ່ຕຳຫຼວດໄດ້ຮັດໜ້າທີ່ນີ້. ຕຳຫຼວດໄດ້ສອຍໃຊ້ໂອກາດທີ່ມີຢູ່ຢ່າງກວາງຂວາງຂອງຕົນເພື່ອປະຕິບັດການຈັບກຸມໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ໃບອະນຸຍາດສົ່ງຈັບ ຍ້ອນ

ອ້າງວ່າເປັນກໍລະນີຮືບດ່ວນ. ໄດ້ມີລາຍງານວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດໄດ້ໃຊ້ການຈັບກຸມເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງຕິນເອງ ຫຼື ເພື່ອຮືດໄຖເງິນ. ເຕີມີລາຍງານວ່າກຳລັງທະຫານໃນບາງຄັ້ງຄາວໄດ້ຈັບກຸມ ຫຼືກັກຕົວບຸກຄົນທີ່ສິງໃສວ່າມີຜົດຕິກຳກະບິດ. ກຳນົດເວລາອະນຸຍາດໃຫ້ກັກຂ້າງໂດຍບໍ່ສິ່ງຂຶ້ນສານ ແມ່ນບໍ່ໃຫ້ກາຍໜຶ່ງປີ. ໄລຍະເວລາກັກຂ້າງໂດຍບໍ່ມີການຮັບຝັງຄະດີ ກ່ອນຂຶ້ນສານ ຫຼືການຕັ້ງຂໍ້ຫາເປັນທາງການ ດ້ວຍກົດໝາຍແມ່ນມີກຳນົດໜຶ່ງປີເຊັ່ນດຽວ. ມີລາຍງານວ່າຫ້ອງການອະທິໄອຍະການໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ນັກໂທດທຸກຄົນໄດ້ຮັບການຕັດສິນພາຍໃນໜຶ່ງປີ ແຕ່ການກຳນົດດັ່ງກ່າວບາງຄັ້ງກໍ ຖືກລະເລີຍ. ຫ້ອງການອະທິໄອຍະການ ຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ຕຳຫຼວດຄວບຄຸມໂຕຜູ້ສິງໃສໄວ້ເພື່ອລໍ່ທັກການສືບສວນ ໄດ້ມີການອະນຸຍາດຄຸມຂ້າງເພີ່ມສາມເດືອນ, ແລະ ໄຕົກົດໝາຍນັ້ນ ຜູ້ຕ້ອງສິງໃສຈະຖືກປ່ອຍໂຕພາຍໃນເວລາສູງສຸດບໍ່ໃຫ້ເກີນໜຶ່ງປີ ທັ້າຫາກຕຳຫຼວດບໍ່ມີຫຼັກຖານ ເພື່ອຈະກ່າວຫາຜູ້ກ່ຽວ. ມີລະບົບປະກັນໂຕ, ແຕ່ຫາກວ່າ ໃນພາກປະຕິບັດ ແລ້ວການປະກັນໂຕນີ້ໄດ້ເອົາໄປນຳໃຊ້ແບບຂາດຫຼັກການ ເຮັດຕາມລຳພັງໃຈ ແລະ ໃນພາກປະຕິບັດມີກະຈະໄປຮອດບ່ອນຕ້ອງຊື່ຈ້າງເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸກ ເພື່ອປ່ອຍໂຕນັກໂທດ. ການຕິດຕໍ່ຫາສະມາຊີກຄອບຄົວ ແລະ ທະນາຍຄວາມແມ່ນບໍ່ຮັບປະກັນ ແລະ ການກັກໂຕແບບບໍ່ໄດ້ຮັບການຕິດຕໍ່ກັບພາຍນອກກໍ່ຢັງຄົງເປັນບັນຫາຢູ່.

ມີບາງຄັ້ງເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ສືບຕໍ່ກັກຂ້າງນັກໂທດເຖິງແມ່ນວ່າໄລຍະຈຳຄຸກທີ່ສານສັ່ງໄດ້ໝົດໄປແລ້ວ ໂດຍສະເພາະໃນກໍລະນີທີ່ຄົນໂທດບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າປັບໃໝ່ອງສານ. ໃນໜ່າຍກໍລະນີນັກໂທດກໍຖືກປ່ອຍໂຕຫລັງຈາກໄດ້ມີການຕົກລົງວ່າຈະຈ່າຍຄ່າປັບໃໝ່ຕາມພາຍຫລັງ. ບໍ່ໄດ້ມີລາຍງານກ່ຽວກັບການທີ່ຕຳຫຼວດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສານ ໂດຍກັກຂ້າງບຸກຄົນທີ່ສານປະກາດຍົກໂທດໄປແລ້ວ.

ບໍ່ໄດ້ມີຂ່າວຄາວຄືບໜ້າກ່ຽວກັບກໍລະນີນັກໂທດຊາຍເກົ້າຄົນ ຫຼືເປັນຫົວໜ້າຄອບຄົວຢູ່ແຂວງວຽງຈັນທີ່ຖືກຈັບໃນຊ່ວງກາງປີ 2007 ໂດຍບໍ່ຮັບເຖິງຂໍ້ຫາ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກຄຸມຂ້າງທີ່ຄຸກທີ່ຮາບ.

ຈ. ການພິຈາລະນາຄະດີແບບເປີດເຜີຍ ແລະ ຍຸດຕິທຳ

ກົດໝາຍກຳນົດໃຫ້ລະບົບຕຸລາການ ແລະ ຫ້ອງການອະທິໄອຍະການມີຄວາມເປັນເອກະລາດ. ໃນປີເຮັດວຽກລາຍງານນີ້ບໍ່ໄດ້ມີລາຍງານວ່າສະມາຊີກລັດຖະບານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ພັກອາວຸໂສ ມີອົດທິພົນຕໍ່ການຕັດສິນຂອງສານ. ສະພາບຜູ້ກະທຳຜົດລອຍນວນບໍ່ຕ້ອງຮັບໂທດ ແລະ ການສ້າລາດບັງຫຼວງຢັງຄົງເປັນບັນຫາ. ໄດ້ມີລາຍງານວ່າຜູ້ພິພາກສາບາງຄົນສາມາດຊື້ຈ້າງໄດ້. ສະພາແຫ່ງຊາດອາດຈະປິດຜູ້ພິພາກສາໄດ້ໂດຍເຫດຜົນ “ຍ້ອນການກະທຳທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ” ແລະ ໃນຊ່ວງປະຊຸມສະພາໃນເດືອນພະຈິກ, ສະພາໄດ້ໂຍກຍ້າຍສາມຕຳແໜ່ງ.

ສານປະຊາຊົນມີ 3 ລະດັບ: ສານເມືອງ ແລະ ແຂວງ, ສານອຸທອນ ແລະ ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ. ຍັງມີສານສານການຄ້າ, ສານຄອບຄົວ, ສານທະຫານ ແລະ ສານເດັກ. ການຕັດສິນຂອງສານໃນລະດັບຕໍ່ກວ່ານັ້ນສານສູງສາມາດທີ່ບໍ່ທົນໄດ້, ແຕ່ກັບການຕັດສິນຂອງສານທະຫານແມ່ນບໍ່ໄດ້.

ໃນເດືອນພະຈິກ ສະພາແຫ່ງຊາດໄດ້ຈັດຕັ້ງສານເມືອງຄົນໃໝ່ ໃຫ້ເປັນສານເຂດ ເຊິ່ງກໍໄດ້ຫລຸດຈຳນວນສານລົງເຫຼືອ 39 ສານ ແລະ ທັງໝົດກໍໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຕອນຫ້າຍຂອງປັເຮດລາຍງານ.

ຂໍ້ນຕອນການພິຈາລະນາຄະດີ

ຄະນະລູກຊູນບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ໃນການຕັດສິນວ່າຜິດ ຫຼືບໍລິສຸດຕໍ່ຂ້າວທາ. ການພິຈາລະນາຄະດີທີ່ພົວພັນເຖິງບາງກົດໝາຍອາດຍາດ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມປອດໄພແຫ່ງຊາດ, ຄວາມລັບຂອງລັດ, ເຕັກອາຍຸຕໍ່ກວ່າ 16 ປີ ຫຼືກ່ຽວຂ້ອງກັບບາງປະເພດຂອງກົດໝາຍຄອບຄົວ. ກົດໝາຍກໍານົດໃຫ້ມີການພິສຸດຄະດີແບບເປີດເຜີຍ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ຈຳເລີຍໃນຄະດີແຜ່ງມີສິດປ້ອງກັນໂຕເອງ ໂດຍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຂະນາຍຄວາມ ຫຼືບຸກຄົນອື່ນ. ລັດທະບານຈະຮັດຜິດຊອບໃຊ້ຈ່າຍຄ່າທະນາຍຄວາມໃນກໍລະນີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຕັກນອຍເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນກໍລະນີທີ່ອາດຈະຖືກຈຳຄຸກຕະຫຼວດຊີວິດ ຫລືປະຫານຊີວິດ ແລະ ກໍລະນີທີ່ຖືກພິຈາລະນາເປັນພິເສດ ໂດຍສະເພາະກໍລະນີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕ່າງປະເທດ. ກົດໝາຍໄດ້ຮູກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ແນະນຳສິດຂອງຈຳເລີຍທີ່ອາດໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຊ່ວຍໃນການກະກຽມການສະເໜີບັນຫາຄະດີເປັນລາຍລັກອກສອນ ແລະ ຕິດຕາມເຂົາໄຂໃນເວລາມີການພິຈາລະນາໃນສານ; ເຖິງຢ່າງໃດກຳຕາມ ມີພູງແຕ່ຈຳເລີຍເທົ່ານັ້ນທີ່ອາດອ້າງເຫດຜົນດ້ວຍປາກເປົ່າໃນການພິຈາລະນາຄະດີອາດຍາ. ຈຳເລີຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສອບຖາມພະຍານ ແລະສາມາດສະແດງຫລັກຖານໜ້າພະຍານດ້ວຍຕົນເອງ. ຖຸ້ຄວາມໃນຄະດີອາດເລືອກສະມະຊີກສະພາທະນາຍຄວາມເຂົ້າມາຊວ່ວຍໃນຂັ້ນສານ. ພົກພະຕິສະພາທະນາຍຄວາມເປັນອົງການເອກະລາດ ແຕ່ໄດ້ຮັບການແນະນຳຈາກກະຊວງຢຸດຕິຫຳ. ຍັນຫລາຍໆເຫດຜົນລວມຫັ້ງ ຍັນຄວາມເຂົ້າໃຈໂດຍທີ່ວ່າປ່ອວ່າທະນາຍຄວາມບໍ່ສາມາດມີອືດທີ່ພົນໃນການຕັດສິນຂອງສານໄດ້, ຈຳເລີຍມັກຈະບໍ່ມີທະນາຍຄວາມ ຫຼືຕົວແທນທີ່ໄດ້ຮັບການອົບຮົມເຂົ້າມາຊ່ວຍ. ຫ້ອງການຕົວແທນສະພາທະນາຍຄວາມສອງແຫ່ງທີ່ແຂວງຈຳປາສັກ ແລະ ອຸດົມໃຊ້ໄດ້ເປີດໃຫ້ບໍລິການດ້ານກົດໝາຍແກ່ປະຊາຊົນຕ້ອງຄວາມຕ້ອງການ.

ຕາມກົດໝາຍ ຈຳເລີຍຢັ້ງຖືວ່າຕົນເອງຈະຖືກຕັດສິນວ່າບໍລິສຸດ, ເຖິງຢ່າງໃດກຳດີໃນພາກປະຕິບັດແລ້ວຜູ້ພິພາກສາມັກຈະຕັດສິນໃຈລ່ວງໜ້າວ່າຈຳເລີຍໄດ້ກະທຳຜິດ ຫຼືບໍລິສຸດ ໂດຍທີ່ການຕັດສິນໃຈນັ້ນແມ່ນອົງໃສຜົນຂອງການລາຍງານກ່ຽວກັບການສືບສວນຂອງຕຳຫຼວດ ຫຼືຫ້ອງການໄອຍະການ. ການພິຈາລະນາຂະດີສ່ວນຫລາຍ ລວມທັງຄະດີອາດຍາ ໂດຍທີ່ວ່າໄປແມ່ນການກວດຄືນຫລັກຖານ ແລະ ຮູບການຄະດີ. ຈຳເລີຍມີສິດອຸທອນຫລັງຈາກຖືກຕັດສິນ.

ຜູ້ພິພາກສາໃນສານທີ່ປະເທດ ແມ່ນສະມາຊີກ ພປປລ ແລະ ທັງໝົດນັ້ນພູງແຕ່ໄດ້ຮັບການອົບຮົມໃນດ້ານກົດໝາຍໃນລະດັບພື້ນຖານເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ສານແຂວງ ແລະ ເມືອງມີເອກະສານຄືນຄ້ວາເພື່ອເປັນຄູ່ມີ ພູງແຕ່ເລັກນອຍ ຫຼື ບໍ່ມີເລີຍ. ຄະນະກຳມະການກົດໝາຍຂອງສະພາແຫ່ງຊາດໃນບາງຄັ້ງຄາວກໍໄດ້ຄົນຄ້ວາເບິ່ງຄືນການຕັດສິນຂອງສະພາສູງສຸດ ເພື່ອຊອກຫາຄວາມ (ຖືກຕ້ອງແມ່ນອນ) ແລ້ວກໍລິ່ງຄະດີຄືນຫາສານ ຫຼືຫາຫ້ອງການອະທິໄອຍະການເພື່ອພິຈາລະນາຄົນໃໝ່ ຖ້າຫາກຄະນະກຳມະການເຊື້ອວ່າຄໍາຕັດສິນນັ້ນບໍ່ເໝາະສົມ.

ນັກໂທດການເມືອງ ແລະ ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ

ມີນັກໂທດການເມືອງ 3 ຄົນທີ່ມີຊື່ສູງ. ພັນເອກ ສິງ ຈັນທະຖານມານ, ພະນັກງານລັດທະບານກ່ອນປີ 1975 ໄດ້ຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກຕະຫຼວດຊີວິດ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ພິຈາລະນາຄະດີໃນປີ 1990 ເຊິ່ງໄດ້ເຫັນວ່າການດຳເນີນຄະດີນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານສາກົນ. ໄດ້ມີການລາຍງານວ່າ ທ. ສິງ ເຈັບປ່ວຍອາການຂັ້ນກ ແຕ່ວ່າລັດທະບານບໍ່ຢ່ອມຕອບສະໜອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງໝາຍຄັ້ງ ເພື່ອປ່ອຍໂຕເຂົາເພື່ອແມ່ນເຫດຜົນມະນຸດສະຫຼຸດ.

ຢ່າງໜ້ອຍຍິ່ງມີ 2 ຄົນທີ່ໄດ້ຖືກຈັບກຸມໃນປີ 1999 ຍ້ອນເຫດຜົນພະຍາຍາມຈັດຕັ້ງການເດີນຂະບວນເພື່ອປະຊາທິປະໄຕຢູ່ວຽງຈັນຍັງຄົງສືບຕໍ່ຈຳຄຸກເປັນເວລາ 10 ປີຕາມຄໍາຕັດສິນວ່າມີກິດຈະກຳ ຕໍ່ຕ້ານລັກທະບານ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຄອບຄົວເຂົາເຈົ້າສາມາດເຂົ້າຢູ່ຢົມຢ່າມໄດ້ ແຕ່ບໍ່ມີອົງການດ້ານມະນຸດສະຫຼຸດ ດ້ວຍເຂົາເຈົ້າຢູ່ຢົມຢ່າມພວກເຂົາໄດ້ໂດຍປຶກປະຕິ.

ອີງຕາມການລາຍງານຂອງອະດີນັກໂທດໄດ້ກ່າວວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຍັງຄົງສືບຕໍ່ກັກຂໍ້ນັກໂທດຈຳນວນໜີ່ງແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຈຳນວນເຫຼົ່າໄດ້ ໂດຍສະເພາະແມ່ນສະມະຊີກງຸ່ມຊາວມີ້ງງຸ່ມນ້ອຍທີ່ສິງ ໄສວ່າມີພິດຕິກຳຕໍ່ຕ້ານລັດທະບານ. ອີງຕາມການລາຍງານທີ່ໜ້າເຊື້ອໂທີໄດ້ ວ່າບຸກຄົນອື່ນໆອີກທີ່ຖືກຈັບ ແລະ ຖືກຕັດສິນໃດກິດໝາຍທີ່ຂົວພັນເຖິງຄວາມປອດໄພຂອງຊາດ ເຊິ່ງກໍບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຄະດີແບບເປີດຜິຍ ແລະ ກໍບໍ່ມີວິທີທີ່ສາມາດຍັງຍືນເຖິງຈຳນວນຫັ້ງໝີດຂອງນັກໂທດດ້ວຍກ່າວ. ມີລາຍງານວ່າໃນເດືອນກັນຍາ ລັດທະບານໄດ້ຈັບ ແລະ ກັກຂ້າງ ເກົ້າຄົນທີ່ກໍາລັງເດີນທາງເຂົ້າມາປະຫວັງທີ່ນະຄອນຫລວງ.

ຂໍ້ນຕອນການພິຈາລະນາຄະດີແພ່ງ ແລະ ວິທີການແກ້ໄຂ

ກິດໝາຍກຳນົດໃຫ້ມີການພິຈາລະນາກໍລະນີຄະດີແພ່ງແບບເອກະລາດ, ຍ່າງໄດ້ກໍຕາມ ການບັງຄັບໃຊ້ຄໍາສັ່ງສານຍັງຄົງເປັນບັນຫາ. ຖ້າສິດທິຜົນລະເມືອງ ຫລືການເມືອງຖືກລະເມີດແລ້ວນັ້ນ ທາງອອກອາດແມ່ນການຫາຫາງແກ້ໄຂທາງກິດໝາຍ ໃນສານອາຍາ ຫລື ການໂນມນັ້ວໃຫ້ແກ້ໄຂທາງດ້ານການບໍລິຫານຈາກ ສະພາແຫ່ງຊາດໂດຍພາຍໄຕກິດໝາຍ. ສ່ວນໃນເລື້ອງທີ່ກ່ຽວກັບສິດທິ ທາງດ້ານວັດທະນາທຳ ແລະ ສັງຄົມນັ້ນອາດຈະສະແໜວງຫາຫາງອອກໃນກິດໝາຍແພ່ງ.

ສ. ການເຂົ້າຫຍຸ້ງກ່ຽວແບບຕາມຕາມລຳພັງໃຈ ໃນບັນຫາສິທິສ່ວນບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ເຮືອນຊານ, ຫຼືການພິວພັນຫາງຈິດໝາຍ.

ປຶກປະຕິແລ້ວ ກິດໝາຍຈະປຶກປ້ອງສິດທິສ່ວນບຸກຄົນເຊື່ອລວມຫັ້ງ ຈິດໝາຍ, ໂທລະສັບ ແລະ ລະບົບສື່ສານຫາງເອເລັກໂທນິກ ແຕ່ມີລາຍງານວ່າ ລັດທະບານໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ກິດໝາຍປຶກປ້ອງສິດດ້ວຍກ່າວ ໂດຍໃຫ້ທັດສະນະຫາງດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງ ປອດໄພ.

ກິດໝາຍຫ້າມການຊອກຄົນ ແລະ ຍິດແບບຜິດກິດໝາຍ. ອີງຕາມກິດໝາຍແລ້ວຕໍ່ໝວດຕ້ອງມີເອກະສານອະນຸຍາດຈາກສານ ແລະ ຄະນະຜູ້ພິພາກສາ, ແຕ່ໃນພາກປະຕິບັດ ຕໍ່ໝວດບໍ່ໄດ້ມີເອກະສານດ້ວຍກ່າວກອນການປະຕິບັດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ເຂດຊົນມະນີດ. ມີບາງຄັ້ງຕໍ່ໝວດບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວຊາຕໍ່ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງໃນລັດຖະທຳມະນູນວ່າດ້ວຍການປຶກປ້ອງຄວາມເປັນສ່ວນຕົວຂອງປະຊາຊົນ, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນຊົນນະບົດ. ກິດໝາຍດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງ

ຂອງຊາດ ແມ່ນອະນຸຍາດໃຫ້ລັດທະບານ ຕິດຕາມການເຄືອນໄຫວຂອງບຸຄົນ ແລະ ການສື່ສານສ່ວນຕົວ ລວມທັງໂທລະສັບມືຖື ຂລື ຈົດໝາຍເອເລັກໂທນິກ.

ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫຼົບໄດ້ຕິດຕາມກົດຈະກຳຂອງປະຊາຊົນໂດຍຜ່ານເຄືອຄ່າຍເຝຶ່ງລະວັງ ເຊິ່ງລວມທັງຕົ້ນຫລວດລັບ. ກອງຫລອນໃນເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ຂົນນະບົດ ເຊິ່ງປະຕິບັດການພາຍໃຕ້ການຂັ້ນຕົ້ນທີ່ກຳນົດຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເພື່ອສັບຕໍ່ຮັກສາລະບຽບໃນສັງຄົມ ແລະ ລາຍງານ “ປັດໃຈທີ່ເປັນທີ່ປາດຖະໜາ” ໃຫ້ແກ່ຕຳຫຼວດ ແລະ ປ້ອງກັນຄວາມສະຫຼົບຕໍ່ຕ້ານພວກກະບົດຢູ່ເຂດຂົນນະບົດ. ສະມະຊີກຂອງອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ຂອງ ພປປລ ລວມທັງສະຫະພັນແມ່ຍິງ, ອົງການຊາວໜຸ່ມ, ແມ່ວລາວສັງຊາດ ຢັ່ງມີບົດບາດໃນການຕິດຕາມເບິ່ງພິມລະເມືອງໃນທຸກລະດັບ.

ລັດຖະບານໄດ້ຍົກຍ້າຍຊາວບ້ານອອກຈາກພື້ນທີ່ໂຄງການພັດທະນາ ແລະ ຍັງຄົງສືບຕໍ່ຈັດສັນຊາວກະສິກອນທາງເຮັດໄກ່ ເຊິ່ງຫັ້ມີດໃນນັ້ນກໍແມ່ນຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍລົງມາຢູ່ເຂດທີ່ງໝາງພາຍໄດ້ແຜນການຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄກ່ ແລະ ຢຸດຕິການບູກເປັ່ນ. ໃນບາງທັອງຖິ່ນ ພະນັກງານກໍ່ຂັກຊວນຊາວບ້ານໃຫ້ຍ້າຍມາຢູ່ບ້ານອື່ນໆທີ່ຕັ້ງຢູ່ໄກກັບເສັນທາງ, ຕະຫຼາດ ແລະ ສິ່ງບໍລິການ ອຳນວຍຄວາມສະດວກຈາກລັດທະບານ. ໄດ້ມີບາງລາຍງານວ່າບາງເຂດກໍໄດ້ໃຊ້ວິທີການບັງຄັບ. ເຖິງແມ່ນວ່າແຜນຍົກຍ້າຍຈັດສັນຂອງລັດຖະບານໄດ້ກ່າວເຖິງການຊົດເຊີຍໃຫ້ແກ່ຊາວໄຮ່ນ່າ ຍ້ອນເສຍດິນ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຂ່ວຍເຫຼືອໃນການຍົກຍ້າຍໄບຢູ່ບໍ່ອນໃໝ່ ແຕ່ການຂ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວນີ້ໃນໜ້າຍໆກໍລະນີ ແມ່ນບໍ່ມີ, ຫຼືຖ້າມີ ກໍບໍ່ພູງພໍເພື່ອຊ່ວຍຊາວໄຮ່ນາສາມາດປັບໂຕເຂົ້າໃນຂີວິດການເປັນຢູ່ໃໝ່ຂອງພວກເຂົ້າ. ມອກເນື້ອໄປກວ່ານັ້ນ ມີບາງເຂດພື້ນທີ່ການພະລິດໃຫມ່ທີ່ໄດ້ຍ້າຍເຂົ້າໄປແມ່ນມີສະພາບເຊື້ອມໂຊມ ແລະ ກໍບໍ່ເໝາະສົມໃນການເຮັດນາ ເຊິ່ງເປັນສາເຫດໃຫ້ມີຄວາມທຸກຈົນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ມີຄວາມຫົວໄທຍ, ມີພະຍາດລະບາດ ແລະ ການຕາຍ. ລັດຖະບານໄດ້ເພື່ອພາອາໃສການຂ່ວຍເຫຼືອຈາກອົງການບໍ່ສັງກັດລັດ, ຜູ້ໃຫ້ທຶນສອງຝ່າຍ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ເພື່ອໃຫ້ຂ່ວຍເຫຼືອປະຊາຊົນທີ່ຫາກ່າວິຖົກໄໂຍກຍ້າຍໄປໃຫ້ໄດ້ຮັບປັດໃຈທີ່ຈຳເປັນ, ແຕ່ການຂ່ວຍເຫຼືອນັ້ນບໍ່ພຽງພໍສຳລັບທຸກໆເຂດ.

ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ປະຊາຊົນແຕ່ງງານກັບຕ່າງປະເທດໄດ້ກຳຕໍ່ເນື້ອໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກທາງການເສຍກ່ອນ. ການແຕ່ງງານກັບຄົນຕ່າງປະເທດໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະບານສາມາດລົບລ້າງການເປັນຜົວເມຍກັນໄດ້ ແລະ ທັງສອງຝ່າຍສາມາດຖືກຈັບ ແລະ ປັບໃໝ່ໄດ້. ການຢູ່ກົນກັນກ່ອນແຕ່ງງານແມ່ນຜົດກົດໝາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການແຕ່ງງານຢ່າງເປັນປະຈຳຢູ່, ແຕ່ຂັ້ນຕອນຂອງການຮັບອະນຸຍາດນັ້ນ ແມ່ນຍິດເຍື້ອ ແລະ ພູ້ງໝາກພ້ອມທັງເປົ້າໂດກາດໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ສາມາດຮັບສິນບົນ.

ພາກ 2. ການນັບຖືອີດສະຫຼຸບພາບພິນລະເຮືອນລວມທັງ:

ກ. ອີດສະຫຼຸບພາບໃນການປາກເວົ້າ ແລະ ສື່ມວນຊົນ.

ກົດໝາຍໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີອີດສະຫຼຸບພາບໃນການປາກເວົ້າ ແລະ ໃນວຽກງານສື່ມວນຊົນ; ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕິໃນພາກປະຕິບັດຝ່າຍລັດຖະບານໄດ້ຈະກັດອີດສະຫຼຸບພາບໃນການປາກເວົ້າ ແລະ ຂົດຂຽນເລື່ອງການເມືອງຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ ແລະ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການຕຳນິຕິຂົມທີ່ເຫັນວ່າຈະເຊື້ອມເສຍຊື່ສົງຂອງຕົນ. ກົດໝາຍໄດ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເວົ້າຫັບຖືມສັງຄວາມເສຍ

ທ້າຍໃຫ້ລັດ, ພິກບຶນນະໂໄຍບາຍຂອງພັກ ຫຼືລັດ ລວມທັງການມີເຈດຕະນະນາສັງຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ ຫຼືໂຄສະນາຂໍ້ມູນ ຫຼືຄວາມຄືດເພື່ອບັນຫອນກຳລັງຂອງລັດ.

ທາງການທັກມເຜີຍແຜ່ສິ່ງຕ່າງໆ ຫ້າທາງກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນາທຳເຫັນວ່າເຊື້ອມເສຍປ່ອນທຳລາຍ “ວັດທະນາທຳແຫ່ງຊາດ” ຫຼືເປັນສິ່ງລະອງດອ່ອນທາງດ້ານການເມືອງ. ໃຜກຳຕາມທາກເຫັນວ່າກະທຳຄວາມຜິດໃນການນຳເຂົ້າສິ່ງພິມທີ່ເຫັນເປັນໜ້າລັງງາງດີເນັ່ງ ວັດທະນາທຳຂອງຊາດ ຈະຖືກປັບໃໝ່ ຫຼືຈຳຄຸກບໍ່ກ່າຍນິ້ງປີ.

ລັດເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ຄວບຄຸມສິ່ງພິມ ແລະ ສີ່ເອເລັກໂຕນິກ. ຂ່າວທັອງຖິນໃນສິ່ຫຼັງໝົດສະຫອນໃຫ້ເຫັນເຖິງນະໂໄຍບາຍຂອງລັດຖະບານ. ເຖິງແມ່ນວ່າລາຍການອອກອາກາດໄທລະພາບ ແລະ ວິທະຍຸພາຍໃນປະເທດແມ່ນຖືກຄວບຄຸມຢ່າງໃກ້ຊືດ ແຕ່ລັດຖະບານກຳບໍ່ໄດ້ແຊາງແຊາງລາຍການອອກອາກາດຈາກຕ່າງປະເທດ. ຜົນລະເມືອງໄດ້ເບິ່ງລາຍການໄທລະພາບ ແລະ ພັງລາຍການວິທະຍຸຈາກໄຂເປັນປະຈຳ ເຊິ່ງກໍລວມທັງລາຍການຂ່າວຈາກແຫຼງຂ່າວສາກົນ. ຜົນລະເມືອງສາມາດເບື່ງລາຍການຈາກສະຖານິຕ່າງປະເທດໄດ້ ຕະຫຼອດ 24 ຊົວໂມງໄດ້ຜ່ານລະບົບດາວຫຼຸມ ຫຼືໄທລະພາບເຄີຍນີ້. ລັດຖະບານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການລົງທະບຽນຈານດາວຫຼຸມຮັບລາຍການ ແລະ ໃຫ້ເສຍຄ່ານຳໃຊ້ພູງຄັ້ງງວ່າ ເພື່ອເປັນການສ້າງລາຍຮັບແຕ່ທາກວ່າບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຈຳກັດການນຳໃຊ້ແຕ່ຢ່າງໃດ.

ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການພິມວາລະສານທີ່ເອກະຊົນເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະການເມືອງ ລວມທັງວາລະສານລົງເລີກທາງດ້ານຫຼາຍກົດ, ສັງຄົມ ແລະການຄ້າ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ກວດກາທີ່ບໍ່ບົດຊົງທັງໝົດລ່ວງໜ້າ ແຕ່ພວກເຂົາກວດກາຕາມພາຍຫຼັງພື້ນຈຳໜ່າຍ ແລະ ສາມາດປັບໃໝ່ ລົງໂທດເຈົ້າຂອງວາລະສານຖາທາກວ່າທີ່ວັ້ນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄປຕາມທາງທີ່ທາງການອະນຸຍາດ. ມີໜັງສີພິມ ແລະ ວາລະສານຈາກຕ່າງປະເທດຈຳນວນນີ້ຢູ່ຕາມຮ້ານເອກະຊົນ ເຊິ່ງລັດຖະບານອະນຸຍາດໃຫ້ຂາຍ.

ລັດທະບານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກຂ່າວຕ່າງປະເທດຕ້ອງຂໍວິຊາພິເສດ ແລະ ຈຳກັດການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ທາງການບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນັກຂ່າວສາມາດເຂົ້າເຖິງແຫຼງຂໍ້ມູນ, ແຕ່ວ່ານັກຂ່າວມັກຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເດີນທາງໄປມາດ້ວຍຕົນເອງປາດສະຈາກການຕິດຕາມຂອງທາງການ. ມີລາຍງານວ່າເນື້ອໄດ້ທາກມີຜູ້ຕິດຕາມນັກຂ່າວຕ້ອງຈ່າຍຄ່າບໍລິການໃນແຕ່ລະວັນ.

ອົດສະລະພາບໃນການນຳໃຊ້ ອິນເທິເນັດ

ລັດຖະບານໄດ້ຄວບຄຸມຜູ້ສະໜອງອິນເທິເນັດພາຍໃນປະເທດທັງໝົດ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ໃນຄວາມສາມາດໃນການສະກັດກັນການເຂົ້າເຖິງ ບາງເວັບໄຊ ທີ່ເຫັນວ່າເປັນສິ່ລາມິກ ຫຼືຕຳນິສະຖາບັນລັດຖະບານ ແລະ ນະໂໄຍບາຍຂອງລັດຖະບານ. ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງ ອິນເທິເນັດແຫ່ງຊາດ ພາຍໄຕສຳນັກງານນາຍຍົກ ໄດ້ບໍລິຫານລະບົບອິນເທິເນັດ. ລັດທະບານໄດ້ຕິດຕາມການນຳໃຊ້ອິນເທິເນັດເປັນໄລຍະ. ສຳນັກງານນາຍຍົກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ສະໜອງການບໍລິການອິນເທິເນັດຕ້ອງຢືນລາຍງານປະຈຳໄຕມາດ ແລະ ເຊື້ອມຕໍ່ “ເກະວົງ” ຂອງຕົນເພື່ອຄວາມສະດວກໃນການຕິດຕາມ, ແຕ່ທາກວ່າຄວາມສາ

ມາດຂອງລັດຖະບານເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ມີການປະຕິບັດລະບົງບການນີ້ແມ່ນຈະກັດ. ຕ່າງຈາກຊຸມບີທີ່ຜ່ານມາ ລັດທະບານບໍ່ໄດ້ສະກັດກັນແຫລ່ງຂຶ້ມູນຂ່າວສານຈາກພາຍນອກ ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດເພື່ອຕິດຕາມການສ້າງເວັບໄຊ໌ ໃໝ່ງ.

ມີຜົນລະເມືອງໜ້າຍຄືນນຳໃຊ້ບໍລິການຂອງຮ້ານອິນເທີເນັດທີ່ແຜ່ໜ້າຍ ກວ່າການນຳໃຊ້ຄວມພິວເຕີ່ສ່ວນຕົວໃນການຕິດຕໍ່ສ່ວນຕົວ. ຈຳນວນໜ້າຄາເຮືອນທີ່ນຳໃຊ້ອິນເທີເນັດແມ່ນມີໜ້ອຍຫລາຍ. ເກືອບວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ມີຫຼຸລະກິດທັງໝົດແມ່ນອາໄສຮ້ານ ອິນເທີເນັດ ທີ່ມີລາຄາຕື່ຖຸກໍຕາມເມືອງໃຫຍ່ງ. ຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ເປັນຜົນລະເມືອງແມ່ນຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລົງທະບຽນກັບທາງການ ເຊິ່ງກໍ່ອາຈະເປັນຫາໃນການຕິດຕາມພິດຕິກຳການນຳໃຊ້ອິນເທີເນັດຂອງພວກເຂົາ. ສະຫະພັນໂທລະຄົມມະນາຄົມສາກົນໄດ້ລາຍງານວ່າ ຜູ້ນຳໃຊ້ອິນເທີເນັດມີປະມານ 2 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງປະຊາກອນທີ່ອາໄສຢູ່ພາຍໃນປະເທດໃນປີ 2008.

ເສລີພາບຫາງດ້ານການສຶກສາ ແລະ ວັດທະນາທຳປະເພນີ

ກິດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ມີອີດສະຫຼຸບພາບການສຶກສາຮ່າງຮູນ; ແຕ່ຫາກວ່າລັດຖະບານໄດ້ຈະກັດອີດສະຫຼຸບພາບນີ້. ຫຼັກສູດໃຊ້ທີ່ໂຮງຮຽນ, ລວມທັງໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ວິທະຍາໄລເອກະຊົນແມ່ນທີ່ກ່ອວບຄຸມຢ່າງໃກ້ຊືດ.

ຖຸ ແລະ ອາຈານທັງຈາກພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດທີ່ປະຕິບັດການຄືນຄວ້າຢູ່ໃນປະເທດອາດຈະຖືກຈະກັດໃນການເດີນຫາງ, ເຊົ້າເຖິງຂຶ້ມູນ ແລະ ເອກະສານຕ່າງໆ. ລັດທະບານຄວບຄຸມການເຂົ້າອອກ ລວມທັງການອະນຸມັດໜັງສີເດີນຫາງ ແລະ ກົນໄກຕ່າງໆຂອງຄູອາຈານຈາກພາກລັດເພື່ອເດີນຫາງໄປຄືນຄວ້າ ຫລືໄດ້ຮັບທຶນການສຶກສາ ແຕ່ຂ້ອມກັນນັ້ນລັດຖະບານກຳສະແຫວງຫາຫຼຸກໂອກາດ ເພື່ອສົ່ງຄົນຕົນເອງໄປສຶກສາຢູ່ທຸກໆປະເທດ ແລະ ກໍໄດ້ອະນຸຍາດເກືອບວ່າຫຼຸກຄັ້ງທີ່ມີຄົນຂໍໃບສຶກສາຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ລັດທະບານໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພະລິດຮູບເງົາ ແລະ ດົນຕີທີ່ຜະລິດໃນຫ້ອງອັດຂອງລັດຖະບານເພື່ອໃຫ້ມີການມີການອະນຸມັດຜ່ານທາງການ ແລະ ກວດແກ້ເສຍກ່ອນ, ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມພິມຮູບເງົາ ແລະ ດົນຕີຕ່າງປະເທດທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການອະນຸມັດຈາກທາງການມີວາງຈາຍທີ່ວຸກແໜ່ງໃນຮູບແບບວິດີໂອ ແລະ ແຜ່ນຊີດີ. ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນາທຳໄດ້ພະຍາຍາມໝາຍຄັ້ງ ເພື່ອຈະກັດອີດທີ່ພິນຂອງວັດທະນາທຳໄທໜີຕໍ່ດົນຕີ ແລະ ລາຍການ ມ່ວນຊື່ນຂອງລາວ ແຕ່ ຂໍຈະກັດຕ່າງໆນີ້ບໍ່ມີໃຜທົບຊາຍຢ່າງກົວຂວາງ ແລະ ປະກິດວ່າມີຜົນກະທົບໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

ຂ. ອີດສະຫຼຸບພາບໃນການໂຮມຊຸມນຸ່ມແບບສັນຕິ ແລະ ຈັດຕັ້ງສະມາຄົມ.

ອີດສະຫຼຸບພາບໃນການໂຮມຊຸມນຸ່ມ.

ກິດໝາຍຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການໂຮມຊຸມນຸ່ມເພື່ອປະທັວງ, ເດີນຂະບວນຕໍ່ຕ້ານ ຫຼືການກະທຳອື່ນໆ ທີ່ກໍໃຫ້ເກີດ “ຄວາມວັນວາຍ ຫຼືຂາດສະເຖິງລະພາບທາງສ້າງຄົມ”. ການກະທຳດໍ່ກ່າວມັນຈະຖືກລົງໂທດດ້ວຍການຈະຄຸກລະຫວ່າງ 1 ຫາ 5 ປີ (ເບິ່ງຢູ່ຫົວຂໍ 1.7).

ອິດສະຫຼຸບພາບໃນການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມ.

ກິດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ປະຊາຊົນມີສິດຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຊົ້າຮ່ວມສະມາຄົມ; ແຕ່ໃນພາກປະຕິບັດ ລັດຖະບານຊັ້ນຈຳກັດສືນີ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ, ບໍ່ໃຫ້ສ້າງກຸ່ມການເມືອງນອກຈາກກຸ່ມແນວໄຮມມະຫາຊົນທີ່ເຫັນດີເຫັນພ້ອມໄດຍ້ນັ້ກ ພປປລ ແມ່ນຖືກ
ຫ້າມ. ດຳລັດໃໝ່ທີ່ລັດທະບານເລີ່ມຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນເດືອນ ຕຸລາ ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການລົງທະບຽນຈັດຕັ້ງອົງກອນສັງຄົມ
ທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລ--ລວມທັງກຸ່ມສະມະຄົມເສດຖະກິດ, ສະຫວັດຕົການສັງຄົມ, ຜູອາຈານ, ວິຊາການ ແລະ ສະມະຄົມ
ຕ່າງໆທີ່ປະຕິບັດງານໃນທາງສ້າງສົມ--ຢູ່ໃນຂັ້ນເມືອງ, ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນສູນກາງແລວແຕ່ໜ້າວູງກາ ແລະ ສະມະຊີກ.
ມາເຖິງຕອນຫ້າຍປີເຮັດລາຍງານ ບໍ່ມີອົງກອນໄດ້ສໍາລັດຂັ້ນຕອນການລົງທະບຽນ.

ຄ. ອິດສະຫຼຸບພາບໃນການເຊື້ອຖືສາດສະໜາ

ລັດທະທຳມະນຸ ອະນຸຍາດໃຫ້ມີ ອິດສະຫຼຸບພາບໃນການເຊື້ອຖືສາດສະໜາ ແລະ ລະບຸວ່າ “ລະດົມ ແລະ ສິ່ງເສີມ” ພະ
ແລະ ຈົວໃນສາດສະໜາພຸດກຳລັນກບວດສາດສະໜາອື່ນໄປເຊົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳ “ທີ່ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບປະເທດອາດ
ແລະ ປະຊາຊົນ”. ໃນທຸກໆຂີ້ງເຂດ ພິກພະຕິແລ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ນັບຖືສິດທິຂອງສະມະຊີກຈາກທຸກໆກຸ່ມສາດສະໜາໃນການ
ປະຕິບັດສາດສະໜາຂອງພວກເຂົາ ເຊິ່ງລວມທັງກຸ່ມສາດສະໜາພຸດ ແຕ່ກໍໃຫ້ຢູ່ໃນກອບທີ່ລັດທະບານກຳນົດໄວ້. ລັດຖະ
ທຳມະນຸນຫ້າມ “ທຸກໆການກະທຳແບ່ງແຍກສາດສະໜາ ຫຼືການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງປະຊາຊົນ”. ພັກ ປປລ ແລະ ລັດຖະ
ບານໄດ້ໃຊ້ຂໍ້ຄວາມນີ້ເພື່ອເປັນເຫດຜົນຈຳກັດການປະຕິບັດສາດສະໜາອື່ນໆ ລວມທັງການປະຕິບັດສາດສະໜາພຸດ ເຊິ່ງ
ເປັນສາດສະໜາຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ ແລະ ສາດສະໜາຜີ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຄຳເຫັນຂອງຫາງການທີ່ຮັບຮູ້ຜົນທີ່ຂອງສາດສະ
ໜາ, ແຕ່ກໍຍັງມີຈຸດເນັ້ນທີ່ສາດສະໜາມີຄວາມອາດສາມາດແບ່ງແຍກ, ກວນໃຈ ຫຼືບໍ່ໃຫ້ມີສະເຖයລະພາບ.

ເຖິງແມ່ນວ່າລັດໄດ້ປະຕິບັດໃນທາງໂລກ ແຕ່ໃນທາງທຳມະແລວພັກ ປປລ ແລະ ລັດຖະບານປະຕິບັດສາດສະໜາພຸດທີ່
ນະຍານເຊິ່ງປະຊາຊົນຫຼາຍກວ່າ 40 ເປົ້າເຊັ່ນເຊື້ອຖື. ລັດທະບານໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ອຸແລວັດ ແລະ ສະຖານ
ທີ່ອື່ນພ້ອມທັງສິ່ງເສີມໃຫ້ມີການປະຕິບັດສາດສະໜາພຸດ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສາດສະໜານີ້ຖືກຍົກສູງກວ່າສາດສະໜາອື່ນໆໃນປະ
ເທດ.

ລັດທະບານໄດ້ຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນຫາງການໃນສື່ສາສະໜາທີ່: ສາດສະໜາພຸດ, ສາດສະນາຄົມສະຕູງ, ສາດສະໜາອິດ
ສລາມ ແລະ ສາດສະໜາບາຮາຍ. ໄດ້ຮັບຮູ້ກຸ່ມສາດສະໜາຄົມສະຕູງເຊິ່ງລວມທັງໂບດຕາໂຫລືກ, ໂບດລາວເອດວານ
ຈີເກີ້ ແລະ ໂບດເຊົ້ວເວັນເດ ເອດວານທີ່ສ ແຕ່ສູນການແນວລາວສ້າງຊາດປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ລວມຕົວກັນປະຕິບັດທີ່ທີ່ຫາງ
ສາດສະໜາ ເຊັ່ນກຸ່ມເມໂຕດີສ໌ທີ່ດຳເນີນພິທີທາງສາດສະໜາແບບອິດສະຫຼຸບ.

ດຳລັດເລກທີ 92 ວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດສາດສະໜາແມ່ນກຳນົດກຳລະບຽບໃນການປະຕິບັດທາງສາດສະໜາ ແລະ
ເປັນແມ່ນບິດບາດຂອງລັດທະບານໃນການຕັດສິນສຸດຫ້າຍໃນການປະຕິບັດສາດສະໜາ. ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ
ມີໜ້າທີ່ຮັບຜົດຊອບໃນການຕິດຕາມເບິ່ງການປະຕິບັດສາດສະໜາ. ບ້ນດາມີລາຍງານວ່າ ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ, ເມືອງ,
ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນສ່ວນໃຫຍ່ມັກຈະຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບດຳລັດດັ່ງກ່າວ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ ໂດຍສະເພາະແລວ

ແມ່ນຢູ່ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນໃນບາງແຂວງແມ່ນມກຈະໃຊ້ຫລາຍງ່າງເງື່ອນໄຂຂອງດຳລັດດັ່ງກ່າວ
ເພື່ອຈຳກັດການປະຕິບັດທາງສາດສະໜາບາງປະການ.

ບັນດາຜູ້ນັກງຸ່ມສາດສະໜາກຸ່ມນ້ອຍໆໄດ້ຕໍ່ວ່າດຳລັດທີ 92 ວ່າເປັນເງື່ອນໄຂໃນການອະນຸມັດກົດຈະກຳຕ່າງໆເຊັ່ນ
ການຊັກຊວນໃຫ້ນັບຖືສາດສະໜາ ຫຼື ການພິມຈຳໜ່າຍໜັງສີສາດສະໜານັ້ນ ໃນພາກປະຕິບັດແລ້ວແມ່ນຈຳກັດຫຼາຍ.
ພວກເຂົາຍັງຕໍ່ວ່າກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນການຂໍອະນຸມັດດັ່ງກ່າວເຊິ່ງບາງຄັ້ງແມ່ນຈາກການປະຕິບັດທັນ້າທີ່ຂອງພະນັກງານທີ່
ຈຳກັດສີທິດຂອງພວກເຂົາ.

ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດຫຼາຍໆຄັ້ງກໍແນະນຳ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ມີການປະນິປະນອມ ແລະ
ກໍເຂົ້າແຊກແຊງໃນກໍລະນີທີ່ມີກຸ່ມສາດສະໜາກຸ່ມນ້ອຍຖືກບັງດຍງນ ແລະ ຖືກປະຕິບັດໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ¹
ໂດຍສະເພາະແມ່ນກຸ່ມຊາວຄົງດີສຕູນ. ມີລາຍງານວ່າສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດແມ່ນມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນກວ່າເກົ່າໃນ
ການເຂົ້າແກ້ໄຂບັນຫາໂດຍໃຫ້ການສຶກສອນບົນຮົມຜູ້ຄົນໃຫ້ເຄົາລົບກົດໝາຍ ແລະ ກໍເຊັນດ່ວງກັບການຝຶກອົບຮົມເຈົ້າໜ້າທີ່
ທ້ອງຖິ່ນເພື່ອໃຫ້ນັບຖືຜູ້ທີ່ເຂົ້ອຖືສາດສະໜາໄດ້ກໍຕາມ ແລະ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບດຳລັດເລກທີ່ 92 ຕື່ມ.

ການປະນິປະນອມຂອງດຳທະບານ ໃນເລື່ອງສາດສະໜາແມ່ນຂັ້ນກັບແຕ່ລະຫຼັກຖື້ນ. ໃນເຕືອບຍຸກງ່າເຊດ ສະມະຊີກກຸ່ມ
ເຊື້ອຖືສາດສະໜາທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນມາເປັນເວລາດົນນານມີບັນຫາເລື່ອງການປະຕິບັດຄວາມເຊື້ອຖືຂອງເຂົ້າໜ້ານ້ອຍຫຼາຍ.
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຢູ່ບາງເຂດບາງຄັ້ງກໍແນະນຳ ໃຫ້ກຸ່ມປະຕິບັດສາດສະໜາ ໂໝ່ງເຂົ້າຮ່ວມກັບກຸ່ມໂບດລາວເອັດວານຈີເກີລ
(LEC), ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມແຕ່ກົດຕ່າງໆຈະແຈ້ງໃນການເຊື້ອຖືຂອງກຸ່ມທັງສອງ. ຢ່າງໄດ້ກໍຕາມ ໃນບາງເຂດທາງ
ການໄດ້ອ້ອນນຸ່ຍາດ ໃຫ້ກຸ່ມຕ່າງໆ ຫຼືບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ LEC ຫຼື ເຊັ້ວນເດີ ອັດເວັນຕີສ ໃຫ້ສາມາດສືບຕໍ່ພິທີກຳທາງສາດສະໜາ
ຂອງເຂົ້າເຈົ້າໄດ້. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຢູ່ບາງແຂວງໄດ້ນຳໃຊ້ການຂູ້ເຂັ້ນວ່າຈະຈັບກຸມເພື່ອບັງຂັບຂຸມຂົນສາດສະໜາຢູ່ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ.

ໃນບາງທ້ອງຖິ່ນ ທາງການສືບຕໍ່ຕັ້ງຂໍສົງໃສກັບຂຸມຂົນທີ່ບໍ່ຖືສາດສະໜາຍຸດ ແລະ ຍັງບໍ່ໃຫ້ການປະນິປະນອມກັບການ
ປະຕິບັດສາດສະໜາຂອງກຸ່ມນ້ອຍໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນກຸ່ມໄປເຕັດສຕັນ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົ້າຈະຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນ
ທາງການໜີລືບໍ່ກໍຕາມເພາະຖືວ່າເປັນສາດສະໜາຕາເວັນຕີກ ຫຼືເປັນສິ່ງ “ນໍາເຂົາ” ຂອງຈັກກະພັດນີ້ຍົມ. ໃນໄລຍະເຮັດ
ລາຍງາຍສະບັບນັ້ນ້ຳ ປະກິດວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນເຊື້ອກໍຖືກໂນມນ້າວຈາກລັດທະບານ ຫຼື ພະນັກງານຈາກ ພປປລ
ໃຫ້ຕິດຕາມກຸ່ມຊາວໂປເຕັກສຕັນຢ່າງໄກສີດ ເພື່ອເປັນກຸ່ມເປົ້າຫມາຍໃນການທຳຮ້າຍ ຫຼືກິດດັນໃຫ້ແບ່ງປົງຄວາມເຊື້ອຖື
ຂອງພວກເຂົາ.

ມີລາຍງານວ່າ ໃນເດືອນກໍລະກົດ ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ລົງໂທດກຸ່ມຊາວຄົງດີສຕູນທີ່ບ້ານກະທິ່ນ ແຂວງສາລະວັນ ແລະ ກໍປັບໄໝ
ເຮົາໝູ້ຈຳນວນໜີ່ເຊິ່ງເປັນສັດລົງຂອງຊາວຄົງດີສຕູນເຊິ່ງກ່າວ.

ມີລາຍງານວ່າ ໃນເດືອນພິດສະພາມີຊາວບ້ານໄຊ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ໄດ້ກິດດັນຊາຍຊາວຄົງດີສຕູນເພື່ອໃຫ້ປະລະ
ຄວາມເຊື້ອຖືຂອງລາວຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະໃຫ້ຍ້າຍອອກຈາກບ້ານ. ຍັງມີລາຍງານວ່າບັນດາຊາວຄົງດີສຕູນຢູ່ເຂດດູວ

ກັນນັ້ນປະສົບກັບຄວາມຫຼຸງຍາກໃນການໃຫ້ບໍລິການຈັດຕັ້ງພິທີທາງສາດສະໜາ ແພະບໍ່ມີສະຖານທີ່ສໍາລັບປະກອບພິທີທາງສາດສະໜາທີ່ເປັນທາງການ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍ່ບຽນພວກເຂົາເນື້ອພວກເຂົາຈັດພິທີໜູ້ຮັອນຊານ.

ໃນເດືອນພິດສະພາເຊັນດູວກັນນັ້ນ ກໍ່ມີລາຍງານວ່າຜູ້ນັ້ນບົກສາດສະໜາຄືສຕຽນຫັງໝົດຢູ່ຢູ່ບ້ານຈົນສະໃໝ່
ໄດ້ປະລະຄວາມເຊື້ອທີ່ຂອງພວກເຂົາ ເຊິ່ງກໍ່ລວມຫັງຊາຍທີ່ເຕີຍຕິດຄຸກເພາະລາວປະຕິເສດບໍ່ປະລະຄວາມເຊື້ອທີ່.

ໃນເດືອນພະຈິກ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຢູ່ກຳແນງນະຄອນໄດ້ບອກໃຫ້ໂບດຄິດສຕຽນສາມແຫ່ງຢູ່ດເຊົາໃຫ້ບໍລິການຈົນກວ່າງານກິລາ
ຂີເກມຈະສັ່ນສຸດລົງໃນເດືອນທັນວາ. ທາງການໄດ້ກົດກັນໂບດແຫ່ງໜຶ່ງເພື່ອບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດການບໍລິການ ເຊິ່ງອາຫິດຕໍ່ມາກໍ
ໃຫ້ເປີດຄືນໃໝ່. ມີລາຍງານວ່າມີໂບດອີກແຫ່ງໜຶ່ງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ເຊື້ອທີ່ ເຊັ່ນເອກະສານເພື່ອປະລະຄວາມເຊື້ອທີ່
ຂອງພວກເຂົາ ຫ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍ່ຖືວ່າຕໍ່ຕ້າມກິລາຂີເກມ.

ໃນເດືອນເມສາ ທາງການໄດ້ປ່ອຍໂຕນັກປວດຊາວຂະໜຸອີກສອງຄົນທີ່ຖືກຈັບຢູ່ຄຸກ ແຂວງອຸດົມໄຊ ຫີ້ຖືກຈັບນັບຕັ້ງແຕ່
ເດືອນ ມິນາ ປີ 2008 ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມຂາມໄປຜັງໄທ ໂດຍມີເອກະສານສຳຄັນກ່ຽວກັບການປະຕິບັດ
ສາດສະໜາຢູ່ລາວ.

ພະນັກງານລັດທະບານຢູ່ບໍາງເຊດ ໄດ້ຂີມຊູ່ປະຊາຊົນວ່າຈະບໍ່ອອກບັດປະຈຳຕົວ ແລະ ບັນສຳມະໂນຄົວ ຫຼືບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນ
ປະໂຫຍດທາງດ້ານການສຶກສາທັງໝາຍພວກເຂົາບໍ່ຍອມປະລະຄວາມເຊື້ອທີ່ຂອງພວດເຂົາ. ນອກຈາກນັ້ນ ບັນຫາທີ່ໄປ
ທີ່ຊູ່ມີຂົນຊາວຄິດສຕຽນມັກປະສົບກໍ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃນການສ້າງໂບດ ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ບໍາງເຊດ
ກ່ຽວຂ້າວຄິດສຕຽນທີ່ປະກອບພິທີທາງສາດສະໜາຢູ່ຮັອນຊານນັ້ນຖືກພິດຈາລະນາຈາກທາງການວ່າຜົດກົດໝາຍກໍ່ຕາມ.
ຕົວແທນອີງການສາດສະໜາໄດ້ຂີ້ແຈງວ່າຂັ້ນຕອນ ການຂໍອະນຸຍາດສ້າງໂບດຢູ່ທັງຂັ້ນທອງຖິ່ນ ແລະ ຂັ້ນແຂວງນັ້ນແມ່ນ
ຖືກໃຊ້ເພື່ອກົດກັນບໍ່ໃຫ້ມີການກໍ່ສ້າງ.

ລັດຖະບານໄດ້ຫັມບໍ່ໃຫ້ຄົນຕ່າງປະເທດເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງກັບຊວນໃຫ້ມີການປ່ຽນສາດສະໜາ, ແຕ່ທາກວ່າອະນຸ
ຍາດໃຫ້ອີງການບໍ່ສ້າງກັດລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສາດສະໜາໄດ້ນຶ່ງປະຕິບັດໝາຍຫຼືຢູ່ໃນປະເທດໄດ້. ຄົນຕ່າງປະເທດທີ່
ນຳເຂົ້າສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບສາດສະໜາສາມາດຖືກຈັບ ຫຼືໄລ່ອອກຈາກປະເທດໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າດຳລັດເລກທີ່ 92 ອະນຸຍາດໃຫ້
ສາມາດເຄື່ອນໄຫວເພື່ອປ່ຽນສາດສະໜາໄດ້ຜູ້ເຄົ່າສາດສະໜາ ແລະ ໃຫ້ຂໍອະນຸຍາດຈາກແນວລາວສ້າງຊາດ ແຕ່ທາກວ່າ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ ແລະ ຖ້າທາກວ່າຮູ້ວ່າບຸກຄົນໄດ້ທີ່ເຜີຍແຜ່ສາດສະໜາກຳສາມາດຖື່ກໍ່ເຊັ່ນ ຫຼືຈັບກຸມ.

ລັດທະບານບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພົມຕໍ່ລາໄປເບີລ ແລະ ຕ້ອງການແຈກຢາຍຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດນຳເຂົ້າແບບພິເສດ.

ການກະທຳທາລຸນ ແລະແບ່ງແຍກໃນສັງຄົມ

ໂດຍທີ່ວໄປແລ້ວກ່ຽວສາດສະໜາຕ່າງໆ ໃນສັງຄົມສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້ທານມິດ. ຢູ່ໃນປະເທດປະກົດວ່າບໍ່ມີຊູ່ມີຂົນຍົວ
ແລະ ກຳບໍ່ປະກົດວ່າມີການກະທຳຕ້ານຊາວ ຍົວ.

ສໍາລັບໃຊ້ໃນການບຶກສາທາລືເພີ່ມກ່ຽວກັບບັນຫາ. ກະລຸນາມາເບິ່ງ ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບອິດສະໜະພາບທາງດ້ານສາດສະ
ໜາໃນສາກົນ ປີ 2009 ທີ່: www.state.gov/g/drl/rls/irf/.

၂. ອິດສະຫຼຸບພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປມາໃນປະເທດ, ການເດີນທາງຂອງຄົນຕ່າງປະເທດ, ອົບພະຍົບ ແລະ ການກັບຄົນປະເທດ.

ກົດໝາຍອະນຸຍາດໃຫ້ມີອິດສະຫຼຸບພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປມາ, ແຕ່ໃນຕົວຈິງລັດຖະບານໄດ້ຈະກັດບາງຢ່າງ. ລັດທະບານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືກັບທ້ອງການຂ້າຂລວງໃຫຍ່ເພື່ອຊາວອົບພະຍົກ ສະຫະປະຊາຊາດ(UNHCR) ແລະ ອົງກອນເພື່ອມະນຸດສະຫຼຸບພາບໃຫຍ່ໃນການປົກປ້ອງ ແລະ ຂ່ວຍເຫຼືອຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ຜູ້ລົ້ນໄຂ, ຜູ້ລົ້ນໄຂທີ່ກັບຄົນມາປະເທດ, ຜູ້ປະສົງຢາກລົ້ນໄຂ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ກ່ຽວຂອງອື່ນໆ.

ຜົນລະເມືອງຜູ້ທີ່ເດີນທາງໄປຕ່າງເຂດແມ່ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງລາຍງານຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່, ຢ່າງໄດ້ກໍຕ່າມ ໃນບັນດາເຂດທີ່ກຳນົດເປັນເຂດຄວາມປອດໄພ, ຈະເຫັນວ່າໃນບາງຄັ້ງຄາວມີຈຸດທີ່ທະໜົນຫົນທາງຖືກປິດກັນ ເພື່ອກວດກາເບິ່ງບັດປະຈຳຕົວຂອງຜູ້ເດີນທາງ. ປະຊາຊົນທີ່ຕ້ອງການເດີນທາງໄປເຂດໄກ້ຄູງໃນປະເທດເພື່ອນບ້ານກໍ່ສາມາດຮັດໄດ້ ໂດຍບັດເດີນທາງຜ່ານແນວ ເຊິ່ງປົກກະຕິແລ້ວສາມາດຂໍໄດ້ຢ່າງຍ່າຍດາຍທີ່ສຳນັກເມືອງ. ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຢາກເດີນທາງໄປໄກກວ່ານັ້ນໃນຕ່າງປະເທດຈະຕ້ອງມີໃບໜັງສືເດີນທາງ ຢ່າງໄດ້ກໍຕ່າມເຈົ້າໜ້າທີ່ທຸນບາງຄັ້ງກໍປະຕິເສດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ ຫຼືແມ້ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ສະໜັກ.

ລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີການບັງຄັບອອກປະເທດ; ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕ່າມຍັງມີກຸ່ມຄົນຈຳນວນໜັ້ອຍໜຶ່ງທີ່ໄດ້ໂຕນອອກຈາກປະເທດໃນໄລຍະ 1975 ເວລາມີການປົງປົງແປງລັດຖະບານ ແລະ ບຸກຄົນເງົ່າກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກຕັດສິນລົບຫຼັງວ່າໄດ້ຕຳເນີນກິດຈະກຳຕ້ານລັດຖະບານ.

ການປົກປ້ອງຜູ້ອົບພະຍົບ

ປະເທດລາວນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຄູ່ສັນຍາຂອງສົມທີ່ສັນຍາ ສປຊ 1951 ທີ່ກ່ຽວກັບສະຖານະພາບຂອງອົບພະຍົບ ຫຼືສົມທີ່ສັນຍາ 1967 ຂອງສົມທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ ແຕ່ກົດໝາຍກຳນົດໃຫ້ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີລັດເຂົ້າມາລົ້ນໄຂ ແລະ ຈະຖືກປົກປ້ອງ. ໃນຕົວຈິງລັດຖະບານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການປົກປ້ອງຕ້ານການສົ່ງຄົນປະເທດບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຫຼືບໜົມາຈາກປະເທດທີ່ພວກເຂົ້າອາໄສຢູ່ຢ້ອນຢ້ານກົວ ທີ່ຈະຖືກເປັນເຫັນເຖິ່ງການກະທຳທາລຸນທາງດ້ານອິດສະລະພາບຍ້ອນເຊື້ອຊາດ, ສາດສະໜາ, ສັນສາດ ຫລື ເປັນສະມາຊີກຂອງກຸ່ມໝີເສດໄດ້ນີ້, ຫລື ມີຄວາມຄົດເຫັນຕໍ່ລະບົບການເມືອງໄດ້ນີ້. ກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ສິດຕໍ່ຜູ້ອົບພະຍົບທີ່ຫຼືບໄພເຂົ້າມາຢູ່ປະເທດ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕ່າມລັດຖະບານໄດ້ສະແດງຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂຢ່າງມີໃຫວພິບຕໍ່ກໍລະນິການຂໍລົ້ນໄຂ.

ຊາວມົງລາວທີ່ຖືກກັບບໍລິເວນຢູ່ປະເທດໄທ ໄດ້ເລີມຕົ້ນກັບຄົນມາລາວໃນຊ່ວງປີ 2007. ລັດທະບານໄດ້ປະຕິເສດຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງອົງການ UNHCR ເພື່ອສ້າງຕັ້ງຕົວແທນຄົນໃຫມ່ທີ່ເຕີຍມີໃນຊຸມປີ 1990 ເພື່ອຕິດຕາມການປັບຕົວຄົນສູ່ສະພາບເດີມຂອງຊາວອົບພະຍົກ. ລັດທະບານໄດ້ປະກາດວ່າວາລະຂອງ UNHCR ໄດ້ສັນສຸດລົງໃນປີ 2001 ແລະ ອະດີຜູ້ອົບພະຍົກກັບຄົນມາປະເທດກໍໄດ້ຮັບການປັບໂຕຄົນສູ່ສະພາບເດີມແລ້ວ. ໃນຊ່ວງເດືອນ ຕັນວາປີ 2008 ແລະ ຊ່ວງປີ 2009 ພະນັກງານການຫຼຸດຕ່າງປະເທດ, ຕົວແທນຈາກອົງການສາກົນ (ລວມທັງ UNHCR) ແລະ ສໍໄດ້ໄປ

ຢູ່ມະຍາມບ່ອນຢູ່ຂອງຜູ້ອົບພະຍົກກັບຄືນປະເທດແຫ່ງຕ່າງໆ ເຊິ່ງກໍລວມທັງ ບ້ານພາລັກເຊື່ອເປັນບ່ອນທີ່ຊາວມື້ງກັບຄືນມາແຕ່ປະເທດໄທຕັ້ງຖືນຖານຄືນໃໝ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ໃນໄລຍະຊ່ວງປີເຮັດລາຍງານ ລັດທະບານລາວໄດ້ຕົກລົງຮັບເອົາຊາວມື້ງລາວເກືອບທັງໝົດຈາກປະເທດໄທປະມານ 5,700 ຄົນທີ່ຢູ່ສູນຊາວອົບພະຍົກ ຫລື ຖືກກັບບໍລິແວນຢູ່ສູນໂດຍເຈົ້າໜັນທີ່ໃຫ ແລະ ຖືກພິຈາລະນາຈາກເຈົ້າໜັນທີ່ທັງສອງປະເທດວ່າເປັນຜູ້ເຂົ້າເມືອງຜິດກົດໝາຍ. UNHCR ໄດ້ຮັບເອົາ 158 ຄົນທີ່ມີຖານະກັງວິວເຂົ້າໃນສູນຊາວອົບພະຍົກຢ່າງໄດ້ກໍຕາມບໍ່ໄດ້ມີຂັ້ນຕອນທີ່ຍອມຮັບແບບສາກົນເພື່ອໃຊ້ໃນການກໍານົດວ່າ ມີຊາວມື້ງຢູ່ໃນສູນຜູ້ທີ່ຍ້ານການຖືກລົງໂທ ແລະ ຂອງກາຫາສະຖານະຂອງບຸກຄົນທີ່ໜັນວິຕິກັງວິວໃນລະດັບສາກົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າທາງການລາວ ແລະ ໄທໄດ້ກໍວ່າວ່າການກັບຄືນປະເທດຄົງນີ້ແມ່ນຍ້ອນຄວາມສະມັກໃຈ ແຕ່ຜູ້ຕິດຕາມອິດສະຫຼຸບແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເປັນພະຍານໃນການມອບຮັບຄົງວັນທີ 28 ທັນວາ ເຊິ່ງມີການມອບຮັບຫຼາຍກວ່າ 4,350 ຄົນ ແລະ ລັດທະບານກໍ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າເຖິງໂຕຜູ້ທີ່ກັບຄືນມາລາວ.

ນະໂຍບາຍຂອງລັດທະບານຕໍ່ຊາວມື້ງທັງຜູ້ທີ່ຍອມມອບໂຕຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຜູ້ທີ່ກັບຄືນຈາກປະເທດໄທ ແມ່ນສົ່ງໂຕພວກເຂົາຄືນສູ່ຊຸມຊົນເດີມຂອງພວກເຂົາທັກເປັນໄປໄດ້. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕາມ ໃນຊ່ວງຕອນທ້າຍຂອງປີເຮັດລາຍງານນີ້ ລັດທະບານໄດ້ໃຫ້ຜູ້ທີ່ກັບຄືນໃນຄັ້ງວັນທີ 28 ທັນວາທັງໝົດນັ້ນຢູ່ໃນສູນ ປາກຊັນ ແຂວງບໍລິຄໍາໄຊ ເຊິ່ງເປັນຂັ້ນຕອນຈັດສັນທິ່ງ. ໃນຈຳນວນຜູ້ທີ່ກັບມາກ່ອນໜັນນັ້ນ ມີຫຼາຍຮັບອຍຄົນເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັບຊຸມຊົນທີ່ເຂັ້ມແຂງນັ້ນ ກໍໄດ້ຖືກຈັດສັນໃຫ້ໄປຢູ່ບ້ານທີ່ລັດທະບານກະກຽມໃຫ້ ເຊັ່ນ ບ້ານ ຜາລັກ ແຂວງວຽງຈັນ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ລັດທະບານໄດ້ຈັດສັນດິນ, ເຮືອນ, ນັ້ສະອາດ ແລະ ໄຟຟ້າ ອີກຍັງໃຫ້ອາຫານການກົນໃນໜຶ່ງປີ. ໃນຈຳນວນຜູ້ທີ່ກັບຄືນມາໃນຊຸດວັນທີ 28 ທັນວານັ້ນ ໄດ້ມີການຮັບຮູ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນວ່າປະປາມານ 1,300 ຄົນໄດ້ກັບໄປຢູ່ຖືນຖານດັງເດີມຂອງເຂົ້າ ແລະ ເຫຼືອນັ້ນແມ່ນໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ລັດທະບານຈັດສັນໄວ້ໃຫ້.

ໃນຂະນະທີ່ເຮັດລາຍງານສະບັບນີ້ ລັດທະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການຢູ່ມະຍາມ ແບບຈຳກັດ ຈາກອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ອົງກອນທີ່ບໍ່ເຂັ້ມງວດທະບານເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອອື່ນໆ ໃຫ້ກັບອະດີດຜູ້ຕໍ່ຕ້າມລັດທະບານຜູ້ທີ່ຍອມຮັບການຈັດສັນທີ່ຢູ່ຄືນໃໝ່ຈາກລັດທະບານ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕາມ ຜູ້ຕິດຕາມສະຖານະການອິດສະຫຼຸບນັ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຢູ່ມີຜູ້ທີ່ກັບຄືນມາລາວໃນຄັ້ງວັນທີ 28 ທັນວາ.

ພາກ3. ການນັບຖືສິດຖືການເມືອງ: ສິດທິຂອງປະຊາຊົນເພື່ອປ່ຽນແປງລັດຖະບານຂອງຕົນ

ຜົນລະເມືອງບໍ່ມີສິດເພື່ອຈະປ່ຽນແປງລັດຖະບານຂອງເຂົ້າເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າລັດຖະທຳມະນູນໄດ້ເວົ້າເຖິງລະບົບທີ່ປະກອບດ້ວຍຂະແນງບໍລິຫານ, ນິຕິບັນຍັດ ແລະ ຕຸລາການ, ພັກ ປປລ ໄດ້ຄວບຄຸມການປົກຄອງ ແລະ ການນຳທຸກໆລະດັບໂດຍການມອບໝາຍຈາກລັດຖະທຳມະນູນວ່າພັກມີ “ມີບົດບາດນຳພາ”.

ການເລືອກຕັ້ງ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມທາງການເມືອງ

ກົດໝາຍໄດ້ເວົ້າເຖິງການມີສະພາແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນຕົວແທນ, ໄດ້ຖືກເລືອກຕັ້ງຢ່າງເປີດເຜີຍໃນແຕ່ລະ 5 ປີ, ໂດຍມີຜູ້ຮັບສະໜັກຈຳນວນຫຼາຍໆ ແລະ ເປັນການເລືອກຕັ້ງແບບຍຸດຕິທີ່ ໂດຍທີ່ມີການປ່ອນບັດແບບປິດລັບ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ທຸກຄົນສາມາດສື່ງຄະແນນສູງໄດ້. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ ລັດທະທຳມະນູນກຳນົດໃຫ້ມີພັກດູງວັດທີ່ ພັກ ປປລ, ສ່ວນພັກການເມື່ອງອື່ນໆແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ຄະນະກຳມະການເລືອກຕັ້ງຕ່າງໆທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍສະພາແຫ່ງຊາດ ຈະຕ້ອງຮັບຮອງເອົາຜູ້ຈະລົງສະໜັກທຸກຄົນບໍ່ຈະແມ່ນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ ຫຼືລະດັບຊາດ. ຜູ້ລົງສະໜັກບໍ່ຈຳເປັນຈະແມ່ນສະມາຊີກພັກປປລ ແຕ່ຕົວຈິງແລ້ວເກີບທຸກຄົນເປັນ. ການເລືອກຕັ້ງຄ້າຫຼາສຸດແມ່ນມີຂັ້ນໃນເດືອນເມສາ ປີ 2006 ແມ່ນປະຕິບັດຕາມລະບົບດັ່ງກ່າວ.

ສະພາແຫ່ງຊາດແຕ່ງຕັ້ງຄະນະປະຈຳໜຶ່ງຄະນະ ເຊິ່ງປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນອີງຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄະນະປະຈຳ ຊຸດກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ໂດຍອີງຕາມຂໍແນະນຳຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດຈະເລືອກຕັ້ງ ຫຼືປິດປະຫານ ແລະ ຮອງປະຫານ. ຄະນະກຳມະການນີ້ເປັ່ນແຍງດູແລການຈັດຕັ້ງດ້ານປົກຄອງ ແລະ ຕຸລາການພ້ອມທັງມືອຳນາດແຕ່ຝ່າຍດູວໃນການແນະນຳກ່ຽວກັບລັດຖະດຳລັດຂອງປະຫານປະເທດ. ຄະນະດັ່ງກ່າວຍັງແຕ່ງຕັ້ງຄະນະກຳມະການເລືອກຕັ້ງແຫ່ງຊາດ ເຊິ່ງມີສິດກ່ຽວກັບການເລືອກຕັ້ງທັງໝາຍ ລວມທັງການຮັບຮອງເອົາຜູ້ລົງຮັບສະໜັກຜູ້ແທນ. ກົດຈະກຳຂອງຄະນະປະຈຳບໍ່ໂປ່ງໃສຢ່າງຄືບຖວນ.

ສະພາແຫ່ງຊາດ, ໂດຍປະຕິບັດຕາມຂໍແນະນຳຂອງປະຫານ, ເລືອກຕັ້ງນາຍົກ ແລະ ລັດຖະມົນຕີຄົນອື່ນໆ ຂອງລັດຖະບານ. ມີແມ່ຍິງຄອງບ່ອນນີ້ 29 ຕັ້ງຂອງຈຳນວນ 115 ຕັ້ງໃນສະພາ ເຊິ່ງລວມທັງສອງບ່ອນນີ້ຂອງຄະນະປະຈຳ ເຖິ່ງບ່ອນນີ້. ຄະນະກຳມະການສູນກາງພັກ 55 ບ່ອນນີ້ນັ້ນມີແມ່ຍິງ ສໍ ບ່ອນນີ້ ເຊິ່ງນີ້ໃນນັ້ນຍັງແມ່ນໜີ້ໃນສະມະຊີກກົມການເມືອງສູນກາງພັກໃນຈຳນວນ 11 ຄົນ. 2 ໃນຈຳນວນ 12 ຄົນທີ່ເປັນລັດທະມົນຕີປະຈຳສໍານັກງານນາຍຍິກນັ້ນ 2 ຄົນແມ່ນແມ່ຍິງ. ລັດທະມົນຕີກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມນັ້ນຍັງແມ່ນຜູ້ຍິງ. ມີແມ່ຍິງສາມຄົນໃນສະມະຊີກສານປະຊາຊົນສູງສຸດແມ່ນມາຈາກຊົນເຜົ້າກຸ່ມນັ້ນ. ສັນຕະລິການສູງສຸດ 13 ຄົນ.

ມີຊັນເຜົ້າສ່ວນໜ້ອຍສືບເອັດຄົນທີ່ເປັນສະມະຊີກກຳມະການ ສູນກາງ ພັກ ປປລ ເຊິ່ງລວມມີສອງຄືນຢູ່ກົມການເມືອງ. ສະພາແຫ່ງຊາດລວມມີຊັນເຜົ້າສ່ວນໜ້ອຍ 23 ຄົນ ໃນຂະນະທີ່ ລັດຖະມົນຕີໃນຄະນະລັດຖະບານ 28 ຄົນມາຈາກຊົນເຜົ້າສ່ວນໜ້ອຍ. ໜີ້ໃນສະມະຊີກສານປະຊາຊົນສູງສຸດແມ່ນມາຈາກຊົນເຜົ້າກຸ່ມນັ້ນ.

ພາກ 4. ການສ້າລາດບັງຫຼາວ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສຂອງລັດຖະບານ

ກົດໝາຍກຳນົດໂທດອກາດຍາໃຫ້ພະນັກງານທີ່ສ້າລາດບັງຫຼາວ, ຢ່າງໄດ້ກ່າວ່າຕາມ ລັດທະບານບໍ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຍັງມີສ່ວນຮ່ວມກັບການສ້າລາດບັງຫລວງໂດຍບໍ່ມີການລົງໂທດ. ເຖິ່ງເດືອນຂອງພະນັກງານລັດຖະບານແມ່ນຕ່າງໆ ແລະ ວ່າມີເຈົ້າໜ້າທີ່ຍັງຢູ່ຕົ້ນ ເຊັ່ນ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍ່ຫຼວດ ເຊິ່ງມີອຳນາດອັນກວ້າງຂວາງ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າສາມາດໝູນໃຊ້ມັນແນວບໍ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ຢ່າງ່າຍຕາຍ.

ໃນທິດສະດີ ຄະນະກຳມະການກວດສອບສັບສົນລັດຖະບານແຫ່ງຊາດ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຖອດຖອນການສ້າລາດບັງຫຼວງໃນບັນດາກະຊວງຂອງລັດຖະບານທັງໝົດ, ລວມທັງກະຊວງບ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ. ແຕ່ໃນຕົວຈິງ, ກົດຈະກຳສືບສວນຂອງຄະນະດັ່ງກ່າວເຫັນວ່າມີໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ມີບາງຄັ້ງຄາວ ເຈົ້າໜ້າທີ່ລະດັບຕໍ່ໄດ້ຖືກຈັບກຸມ ແລະ ລົງໂທດຍ້ອນກຸ່ງວ່ຂ້ອງກັບການສ້າລາດບັງຫຼວງ. ຕົວຢ່າງ ໃນປີ່ໆນມາມີຕໍ່ຫຼວດນຶ່ງຄືນ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄອຍະການນຶ່ງຄືນໄດ້ຖືກຈັບຢູ່ແຂວງບໍ່ແກ້ວ ຍ້ອນໄດ້ຄົບຄິດໃນການຄ້າຢາເສບຕິດ. ສີ່ທີ່ລັດຖະບານຄວບຄຸມໜ້ອຍໜ້າກ້ອຍໜາຈະລາຍງານຂ່າວເຈົ້າໜ້າທີ່ສ້າລາດບັງຫຼວງ.

ອີງການສືບສວນ ແລະ ສອບສວນ ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຫ້ອງຖື່ນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການບັງລັບໃຊ້ກົດໝາຍຕໍ່ຕັກການສ້າລາດບັງຫຼວງທີ່ຍັງຂາດຂ້າກຳນົດ ແລະ ອຳນາດ ເຊັ່ນດູງກັນກັບທຶນຮອນ, ອຸປະກອນເຄື່ອງໃຊ້ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ສະໜັບສະໜູນຈາກລັດຖະບານ.

ອີງຕາມນະໂຍບາຍຂອງພັກ ພະນັກງານລັດຖະບານຂັ້ນສູງຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງສັບສົນໃຫ້ຂະນະກຳມະການກວດກາພັກລັດກອນເຂົ້າຮັບໜ້າທີ່ຕຳແໜ່ງ. ຄະນະກຳມະການມີໜ້າທີ່ກວດສອບສັບສົນຂອງພະນັກງານກ່ອນ ແລະ ຂລັງການເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍ່ຕາມ ພປປລ ໄດ້ໃຊ້ການອຳນາດໃນການຄວບຄຸມພັກລັດ ແລະ ສີ່ເພື່ອດັດແກ້ປິດບັງການສ້າລາດບັງຫລວງຂອງພະນັກງານລັດຖະບານຜູ້ທີ່ເປັນສະມະຊີກພັກ.

ບໍ່ມີກົດໝາຍທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະຫາຊີນເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານຂອງລັດຖະບານ, ແລະ ໂດຍຫົວໄປລັດຖະບານຍັງຮັກສາຄວາມລັບ ບໍ່ຄ່ອຍແຈ້ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກຸ່ງວ່ກັບກົດຈະກຳພາຍໃນຂອງຕົມ, ໂດຍຖືວ່າຄວາມລັບນັ້ນມີຄວາມຈຳເປັນສໍາລັບ “ສະເໜີລະບາບແຫ່ງຊາດ”.

ພາກ 5. ທັດສະນະຂອງລັດຖະບານກຸ່ງວ່ກັບການສືບສວນຂອງສາກົນ ແລະ ອີງການບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານທີ່ກຸ່ງວ່ຂ້ອງກັບການລະເມີດສິດທິມະນຸດ.

ໃນປະເທດບໍ່ມີອີງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານທີ່ປະຕິບັດງານດ້ານສິດທິມະນຸດ

ລັດຖະບານພຽງແຕ່ຕອບເປັນຄັ້ງຄາວເປັນລາຍລັກອັກສອນ ເມື່ອມີການສອບຖາມກຸ່ງວ່ກັບສະພາບສິດທິມະນຸດໂດຍອີງການສິດທິມະນຸດສາກົນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມລັດຖະບານສືບຕໍ່ສົນທະນາໃນຫົວຂໍ້ສິດທິມະນຸດກັບສອງລັດຖະບານຕ່າງປະເທດ ແລະ ສືບຕໍ່ຮັບເອົາການອົບຮົມໃນບັນຫາສົນທີ່ສັນຍາ ສປປຊ ກຸ່ງວ່ກັບສິດທິມະນຸດທີ່ອົງການໃຫ້ທຶນສາກົນໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອ.

ລັດຖະບານສືບຕໍ່ພົວພັນກັບຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນໃນວຽກງານກົດຈະກຳຫລາຍຢ່າງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍມະນຸດສະໜຳສາກົນ.

ພະແນກສິດທິມະນຸດ ຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສືບສ່ວນຂໍ້ກ່າວຫາຕ່າງໆທີ່ກຸ່ງວ່ກັບການຄັດແຫຍ່ງດ້ານມະນຸດສະໜຳ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ໃນຫາງປະຕິບັດແລ້ວ ປະກິດວ່າພະແນກບໍ່ມີອຳນາດໃນການປະຕິບັດ ຂລື ສັງ

ໃຫ້ການໃຫ້ກະຊວງອື່ນໆເຊົ້າຮັບພິດຊອບການສືບສວນສອບສວນ. ບາງຄັ້ງກະຊວງຕ່າງປະເທດ ຈະຕອບຂໍ້ຂ້າງຖາມຂອງສປຊ ກ່ຽວກັບສະພາບສີດທຶນຂຸດ.

ພາກ 6. ການຈຳແນກ, ການກະທຳຫາລຸນເວັນສັງຄົມ ແລະ ການຄ້າມະນຸດ.

ລັດຖະທຳມະນຸນອະນຸຍາດໃຫ້ບຸກຄົນມີສິດເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ, ໂດຍບໍ່ຈຳແນກເພດ, ຖາມະສັງຄົມ, ການສຶກສາ, ຄວາມເຊື້ອຖື, ຫຼືຂຶ້ນເຜົ່າ. ມີບາງຄັ້ງທີ່ລັດຖະບານຈະຕອບໂຕ໌ເມື່ອເຈົ້າໜ້າທີ່ລະດັບສູງສູ້ເລື່ອງລາວວ່າມີການຈຳແນກຢ່າງແນ່ນອນ ພ້ອມທັງມີຂໍ້ມູນຢ່າງແໜ້ນໝາ, ແຕ່ໃນປະເທດຍັງບໍ່ມີກົນໄກດ້ານກົດໝາຍທີ່ປະຊາຊົນສາມາດຮ້ອງຟ້ອງປະກິດການຈຳແນກບຸກຄົນ ຫຼືການຈັດຕັ້ງຍັງບໍ່ທັນໄດ້ພັດທະນາ ຫຼືປະຊາຊົນທີ່ວໄປຮັດດີ.

ແມ່ຍິງ

ສະຫະພັນແມ່ຍິງ--ເປັນອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນຂອງ ພປປລ ໄດ້ເນັ້ນນັກບັນຫາທີ່ກ່ຽວກັບແມ່ຍິງ ເຊິ່ງມີຕົວແທນຢູ່ທຸກໆບັນ ແລະ ທຸກໆລະດັບໃນອົງການຈັດຕັ້ງລັດທະບານ--ໄດ້ລາຍງານວ່າ ການຂຶ້ມຂຶ້ນຊຳເລົາແນ່ນມີໜ້ອຍຫລາຍ. ກົດໝາຍໃຫ້ຄວາມຜິດທາງອາດຍາຕໍ່ການຂຶ້ມຂຶ້ນຊຳເລົາ ໂດຍການລົງໂທດຈຳຄຸກສາມ ເຖິງ ຫ້າ ປີ. ການຕັດສິນແນ່ນ ຕົກລົງໂທດຈຳຄຸກເປັນເວລາດົນ ແລະ ອາດຈະລວມທັງຖືກລົງໂທດສູງສຸດທ້າຫາກຜູ້ເສຍຫາຍຫາກແນ່ນເດັກອາຍຸຕໍ່ກວ່າ 18 ປີ ທີ່ໄວ່ວ່າໄດ້ຮັບບາດເຈັບໜັກ ທີ່ໄລ ເສຍຊີວິດ. ໃນກໍລະນີທີ່ມີການຂຶ້ມຂຶ້ນຊຳເລົາ, ຄະດີຈະຖືກນໍ້າຂຶ້ນສາມ ແລະ ບົກກະຕິຈຳເລີຍຈະໄດ້ຖືກຕັດສິນວ່າຜິດ ແລະ ຕົກຈຳຄຸກຮອດສາມບັງຈິນຮອດປະຫານຊີວິດ.

ການກະທຳຫາລຸນລະຫວ່າງຄູ່ຜົວເມຍແນ່ນຜິດກົດໝາຍ. ອົງຕາມຂໍ້ມູນຈາກສະຫະພັນແມ່ຍິງ ແລະ ການບອກເລົາ ຈາກອົງກອນອິດສະໜະ ວ່າມີການໃຊ້ຄວາມຮູນແຮງຕໍ່ເພດຍິງໃນຄອບຄົວ, ແຕ່ບໍ່ປະກິດວ່າເປັນບັນຫາແຜ່ລາມ. ການລົງໂທດສໍາລັບການກະທຳຄວາມຮູນແຮງພາຍໃນຄອບຄົວ ລວມທັງການທຳລະມານ, ການຂຶ້ມຂຶ້ນຊຳເລົາ ແລະ ການກິດໝ່ວງບຸກຄົນນັ້ນ ອາດຈະມີທັງປັບໄໝ ແລະ ຕົກຈຳຄຸກ. ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ແລະ ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດການສັງຄົມ ໂດຍຮ່ວມມືກັບອົງກອນອິດສະໜະ ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກຄວາມຮູນແຮງພາຍ ໃນຄອບຄົວ. ຕົວເລກສະຖິຕິຂອງຜູ້ກະທຳຜິດທີ່ຖືກຕັດສິນ ຫຼື ຕົກລົງໂທດແນ່ນບໍ່ໜ້າເຊື້ອຖື.

ການເປັນໂສເພນີ ແມ່ນຜິດກົດໝາຍ ເຊິ່ງການລົງໂທດແນ່ນຖືກຈຳຄຸກໃນລະຫວ່າງສາມເດືອນ ຫາ ໜໍ້າປີ. ຍ່າງໄດ້ກໍ່ຕາມ ໃນພາກປະຕິບັດແລ້ວແນ່ນບໍ່ມີການນຳໃຊ້ກິດກົດໝາຍຕ້ານໂສເພນີ ແລະ ໃນກໍລະນີຄູ່ວັກນໍ້າມີລາຍງານວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຄ້າເຫຼົ່ານັ້ນ. ການຄ້າມະນຸດທີ່ແມ່ນແມ່ຍິງ ແລະ ເຕັກນ້ອຍ ເພື່ອເປັນໂສເພນີນັ້ນຍັງຄົງເປັນບັນຫາຢູ່.

ບໍ່ຄອຍມີລາຍງານກ່ຽວກັບກຳລະນີອະນີຈະມີດສະຈານທາງເພດ ແລະ ລະດັບເຫດການດັ່ງກ່າວແມ່ນຍາກທີ່ຈະປະເມີນໄດ້. ເຖິງ ແມ່ນວ່າກໍລະນີອະນີຈະມີດສະຈານທາງເພດບໍ່ແມ່ນວ່າບໍ່ຜິດກົດໝາຍ “ຜິດຕິກຳ ລົບລູທາງເພດ” ຕໍ່ຜູ້ອື່ນແມ່ນຜິດກົດໝາຍ ແລະ ສາມາດຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກແຕ່ຫີກເດືອນ ເຖິງ ສາມປີ.

ກົດໝາຍຮັບຮູ້ສິດສະເໜີພາບຂອງຜູ້ຍິງ ແລະ ສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວເຄື່ອນໄຫວທົ່ວປະເທດ ເພື່ອສິ່ງເສີມຖານະຂອງແມ່ຍິງໃນສັງຄົມ. ກົດໝາຍຄອບຄົວຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການຈຳແນກທາງກົດໝາຍໃນເລື່ອງແຕ່ງໆງານ ແລະ ການຮັບມູນມໍລະດິກ ຢ່າງໄດ້ກໍຕາມການຈຳແນກເພດຍິງບໍ່ເປັນບັນຫາກວມລວມທີ່ວໄປໃນສັງຄົມ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປແລ້ວແຕ່ປະເທດ, ວັດທະນາທຳ ເຊິ່ງຢັງຄົງສືບຕໍ່, ໂດຍສະເພາະບ່ອນທີ່ເຫັນວ່າໜັກໜ່ວງກວ່າແມ່ນຢູ່ໃນຂຸ່ມຊຸມພູດອຍບາງກຸ່ມ.

ສະຫະພັນແມ່ນຍິງລາວໄດ້ດໍາເນີນໂຄງການລາຍໂຄງການເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ປິດບາດແມ່ຍິງ. ໂຄງການຫຼັງໝົດ ແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງ. ໂຄງການທີ່ໃຫ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຕ່າງປະເທດໄດ້ໃຫ້ອາຫານແກ່ເດັກນ້ອຍນັກຮຽນຢູ່ໃນຄອບຄົວຕ່າງໆ ເຊິ່ງກໍແມ່ນເດັກຍິງທີ່ໄດ້ຮັບອາຫານຫລາຍກວ່າ. ແມ່ຍິງໝາຍຄົນມີຕຳແໜ່ງສຳຄັນໃນວຽກງານລັດຖະການ ແລະ ທຸລະກິດເອກະຊົນ, ແລະ ໃນເຂດຕົວເມືອງໃຫຍ່, ລາຍຮັບຂອງເພດຍິງຈະໝາຍກວ່າຂອງຜູ້ຊາຍ.

ເດັກນ້ອຍ

ເດັກນ້ອຍຈະໄດ້ຮັບສັນຊາດເປັນຜົນລະເມືອງລາວທັ້ງໝໍ ແລະ ແມ່ ທາກເປັນຜົນລະເມືອງລາວ ບໍ່ວ່າຈະເກີດຢູ່ສະຖານທີ່ໄດ້ກໍຕາມ. ເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດຈາກພໍ່ຫລືແມ່ທີ່ເປັນສັນຊາດລາວນັ້ນໄດ້ໜຶ່ງນັ້ນສາມາດຂໍສັນຊາດລາວບໍ່ວ່າຈະເກີດຢູ່ໃນປະເທດລາວໜຶ່ງອກແຜ່ນດິນລາວກໍຕາມ ທັ້ງໝາກວ່າພໍ່ແມ່ ມີເຮືອນຊານຖາວອນຢູ່ລາວ. ບໍ່ມີທຸກໆກໍລະນີທີ່ການຂໍສັນຊາດໄດ້ລົງທະບຽນໂດຍຫັນທີ່.

ການສຶກສາຈົນຮອດ ປ 5 ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າ ແລະ ເປັນພາກບັງຄັບ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຍັນຄ່າປິ້ນ ແລະ ອຸປະກອນການຮຽນມີລາຄາແພງ ແລະ ໂດຍທີ່ໄປມີການຂາດເຂີນຄູອາຈານໃນເຂດຊຸມນະບົດ ເລີຍຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍບໍ່ສາມາດໄປໂຮງຮຽນ. ໂອກາດທາງດ້ານການສຶກສາທີ່ມີຕໍ່ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງ ແລະ ລະຫວ່າງໝາກໆຊົນເຜົ່າແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໝາຍ. ເຖິງວ່ານະໂຍບາຍຂອງລັດທະບານແນະນຳໃຫ້ກຸ່ມຊົນເຜົ່າຮູ້ກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງການສຶກສາທີ່ມີຕໍ່ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນກໍຕາມ ແຕ່ບາງກຸ່ມຊົນເຜົ່າບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາການສຶກສາແມ່ນຈຳເປັນ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ເດັກຍິງ. ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ມີການຍືນຍັນເຖິງສະຫິຕິຂອງຈຳນວນຜູ້ກິກໜັງສືນັ້ນກໍຕາມ ແຕ່ວັດຕາຂອງເດັກຍິງທີ່ຮູ້ໜັງສືນັ້ນ ໂດຍທີ່ໄປແລ້ວແມ່ນຕໍ່ກວ່າເດັກຊາຍ 10 ສ່ວນຮັອຍ.

ກົດໝາຍທ້າມໃຊ້ຄວາມຮູນແຮງກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ການລະເມີດໃນເລື່ອງນີ້ ຈະຖືກທຳໂຫດຢ່າງໜັກ. ມີລາຍງານວ່າການກະທຳຫາລຸນຕໍ່ເດັກນ້ອຍດ້ານຮ່າງກາຍແມ່ນບໍ່ຄ່ອຍມີ.

ກົດໝາຍບໍ່ໄດ້ກໍນົດການປັບໄໝໂດຍສະເພາະຕໍ່ເດັກຍິງທີ່ເປັນໄສເພນີ ແຕ່ການປັບໄໝໃນຂໍ້ຫາທີ່ມີເພດສຳພັນກັບເດັກຍິງນັ້ນ (ລະບຸວ່າ ເຕັກຕໍ່ກວ່າ 15 ປີ) ແມ່ນຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກແຕ່ນີ້ເຖິງຫ້າປີ ແລະ ປັບໄໝ 500,000 ວິບ ເຖິງສາມລ້ານກີບ (ປະມານ 60 ດອນລາ ເຖິງ 360 ດອນລາ). ກົດໝາຍບໍ່ໄດ້ລວມເອົາສະຖານະພາບຖືກຂຶ່ມຂົນຊຳເລົາວ່າເປັນຄະດີອາດຍາທີ່ຂັດເຈນຕໍ່ການຂຶ່ມຂົນຊຳເລົາເດັກບຸກຄົນໄດ້ງໍກໍຕາມ.

ການກະທຳອະນາຈານຕໍ່ເດັກແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກລົງໂຫດແຕກຕ່າງໜ້າກັບການອະນາຈານທົວໄປ ເຊິ່ງຈະຖືກລົງໂຫດ ຈຳຄຸກສາມເດືອນ ເຖິງ ຫົ່ງປີ ແລະ ປັບໄໝ 50,000 ເຖິງ ສອງແສນກີບ (ປະມານ 6 ເຖິງ 24 ດອນລາ).

ການເພີ່ມຂຶ້ນເປັນປົກກະຕິຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນປະເທດ ຄູງຄູ່ກັບການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອມີເພດສຳພັນກັບເດັກທີ່ມີແນວໂນມວ່າເພີ່ມຂຶ້ນໃນເຂດອາຊີຕາເວັນອອກສົງໄຕ້ໃ ນປະຈຸບັນນັ້ນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ມີຄວາມຕື່ນໂຕໃນການຊອກຫາຕົ້ນເຫດເພື່ອປ້ອງກັນການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອມີເພດສຳພັນກັບເດັກ. ລັດທະບານຍັງຄົງພະຍາຍາມເພື່ອຫລຸດຜ່ອນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນວົງການງົດຕ້າຫາງເພດໄດ້ການຈັດກອງປະຊຸມສຳມະນາເປັນແຕ່ລະໄລຍະ. ລັດທະບານ ແລະ ບັນດາອົງກອນອິດສະຫລະສາກົນເພື່ອຈັດຕັ້ງກອງປະຊຸມສຳມະນາ ເພື່ອຝຶກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຈາກພາກສ່ວນທ່ອງທ່ຽວ ເຊິ່ງຍັງລວມທັງຄົນຂັບລົດເຫັນຂີ້ ແລະ ຕຳຫລວດທ່ອງທ່ຽງ.

ຫລາຍໂຮງແຮມລະດັບສາກົນຢູ່ວຽງຈັນ ແລະ ຫລວງພະບາງຍັງຕິດ ຂໍ້ຄວາມ ຫລື ໂປສເຕີ້ຫໍພະລິດຂຶ້ນມາໂດຍອົງກອນອິດສະຫລະສາກົນເພື່ອຕ້ານກັບການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອເພດສຳພັນກັບເດັກ. ລັດທະບານຍັງເປີດສູນສາຍ ດ່ວນໃນເດືອນທັນວາເພື່ອລາຍງານສະພາບການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອມີເພດສຳພັນກັບເດັກ.

ການຄ້າມະນຸດ

ກົດໝາຍຫ້າມການລັກພາຕົວ ແລະ ການຄ້າມະນຸດກຳຄັນກັກຄົນໃດໜຶ່ງໄວເປັນເວລາຍາວນານ ໂດຍທີ່ເຂົ້າບໍ່ຕ້ອງການ, ການລໍ້ລວງຄົນເພື່ອຈຸດປະສົງການຄ້າປະເວນີ ແລະ ເປັນໂສເໝນີ. ມີຊາຍ, ຍິງ ແລະ ເດັກ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງໄດ້ຖືກຄ້າໄປ, ຈາກ, ຜ່ານ ຫຼືພາຍໃນປະເທດ.

ກົດໝາຍກຳນົດໄຫດຂໍ້ຫ້າຄ້າມະນຸດອີງຕາມຄວາມຮູນແຮງຂອງການກະທຳເຜີດ ເຊິ່ງລວມທັງຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກແຕ່ ທ້າເຖິງຊາວປີ, ຈຳຄຸກຕະຫຼອດຊີວິດ ຫຼື ປະຫານຊີວິດ ແລະ ຍັງຖືກປັບໄຂນຈາກ 10 ລ້ານ (ປະມານ 1,200 ຫາ 120,000 ດອນລ້າ) ລວມທັງຖືກຍິດຊັບ.

ປະເທດລາວແມ່ນແທລ່ງຕົ້ນທາງຂອງການຄ້າມະນຸດປະເທດໜຶ່ງ, ເຊິ່ງລວມທັງເດັກຍິງທີ່ມີອາຍຸລະຫວ່າງ 13 ເຖິງ 16 ປີ ທີ່ຖືກປັບໜັບຫາງແຮງງານ ແລະ ເປັນໂສເໝນີ ແລະ ເປັນປະເທດທີ່ຖືກສັກຜ່ານທີ່ບໍ່ຫຼາຍປານໄດ້. ປະເທດປາຍຫາງແມ່ນປະເທດໄທ. ການຄວບຄຸມຊາຍແດນແມ່ນເກືອບວ່າບໍ່ມີປະສິດທິພາບ. ກະຊາວແຮງງານໄທປະເມີນວ່າມີແຮງງານລາວປະມານ 250,000 ຄົນຮັບຈັງອອກແຮງງານທີ່ປະເທດໄທ ເຊິ່ງໃນນັ້ນ 80,000 ຄົນແມ່ນບໍ່ໄດ້ລົງທະບຽນ. ບໍ່ມີຕົວເລກທີ່ຮັບຮູ້ວ່າຜູ້ຄົນເຫັນທີ່ຖືກຄ້າ ເຖິງແມ່ນວ່າ ການສຶກສາຂັ້ນມູນໄດ້ ຫ້ອງການສະຫະປະຊາຊາດຕ້ານຢ່າເສບຕິດ ແລະ ອາດສະຍາກໍ(UNODC) ໃນເດືອນກັນຍາລາຍງານວ່າເຜົນລະເມືອງລາວສອງໃນສາມທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ປະເທດໄທແມ່ນລະບຸວາເປັນເຫັນຍື່ອຜູ້ທີ່ຖືກຄ້າພາຍໃນປະເທດເຊິ່ງຕົ້ນຕໍ່ແມ່ນມາຈາກບັນດາແຂວງພາກເໝືອ ຄື ຫົວໜັນ ແລະ ຊູງຂວາງ ແລະ ກໍ່ຖືກຄ້າເຂົ້າໃນວົງການຫາເຜົນປະໂຫຍດຫາງເພດ ຫຼື ເຮັດວຽກໃນໂຮງງານ. ອົງຕາມການສຶກສາຈາກອົງກອນອິດສະຫຼະສາກົນຂີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າມີຕົວເລກສິນລະເມືອງລາວທີ່ເປັນແມ່ຍິງໜັ້ນອຍຫຼາຍທີ່ຖືກຄ້າໄປຈົນເພື່ອເປັນເຈົ້າສາວໃຫ້ແກ່ຊາຍຊາວຈົນ. UNODC ປະເມີນວ່າ 90 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງເຫັນຍື່ອຜູ້ທີ່ຖືກຄ້າແມ່ນຖືກສິງໄປໃຫ: ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນແມ່ຍິງທີ່ມີອາຍຸລະຫວ່າງ 15 – 25 ແລະ 35 ສ່ວນຮ້ອຍກໍ່ກາຍເປັນເຍື່ອເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດຫາງເພດ.

ສ່ວນຫຼວງໝາຍຂອງເຫັນຍື່ອການຄ້າມະນຸດແມ່ນລາວລຸ່ມ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈຳນວນໜັ້ນອຍໜຶ່ງແມ່ນແມ່ຍິງຊີນເຜົ່າຈາກພູດອຍ. ກໍ່ມີຊີນເຜົ່າສ່ວນໜັ້ນອຍແມ່ນຕົກຢູ່ໃນຄວາມສົງງົມເສດ ຍອນວ່າເຂົ້າເຂົ້າບໍ່ຮູ້ວັດທະນາກຳ ຫຼືພາກສາໄທ ເຊິ່ງໃກ້ຄູ່ກັບພາ

ສາທິກຳມະກອນລາວສາມາດນຳໃຊ້ ເພື່ອປົກບ້ອງຕົນເອງຈາກສະພາບຊຸດຮີດຕ່າງໆ. ມີເຫັນວ່າການຄ້າມະນຸດຈຳນວນ
ໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ຜ່ານປະເທດລາວ ເຊິ່ງເປັນສັນຊາດພະນັກງານ ແລະ ທວງດ.

ຜູ້ທີ່ມາຂົນຂວາຍແຮງງານໃນປະເທດຫຼາຍຄືນແມ່ນຄົນທີ່ອ່ານເອງ ທີ່ມີປະສົບການຂໍ້ມູນໄປມາລະຫວ່າງຊາຍແດນ ແລະ
ກໍ່ເປັນຄົນທີ່ເຫັນວ່າ ສ່ວນຫຼວງຫຼາຍພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີສ່ວນພົວພັນກັບກຸ່ມອາດສະຍາກຳຂໍ້າມຊາດ, ການຄ້າຂາຍ
ຊຸດຮີດທາງເພດ ຫຼືການເອົາໄປເປັນຂ້າທາດໄປຮັບໃຊ້ແບບຂ້າທາດ, ແຕ່ການນັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າປົກກະຕິກໍຈະຢູ່ຕີ
ລົງ ໃນເມື່ອມີການຮອງຟ້ອງໄປຮອດປະເທດໄທ, ບ່ອນທີ່ການຈັດຕັ້ງການຄ້າມະນຸດດຳເນີນໄປແບບມີການຈັດຕັ້ງຕີກວ່າ
ນັ້ນ.

ສານປະຊາຊົນສູງສຸດລາຍງານວ່າມີ 15 ຄົນຖືກຕັດສິນລົງໂທດໃນຂ້າທາຄ້າມະນຸດໃນປີ 2008. ນອກຈາກນັ້ນ ອີງຕາມຂໍ້
ມູນທີ່ບໍ່ສົມບູນແບບຈາກກະຊວງແຮງງານກ່າວວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດຜູ້ຄ້າມະນຸດຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຈຳຄຸກ 15 ປີ ແລະ
ທັງປັບໄໝ ໃນຂະນະທີ່ ອີກສອງຄົນຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກໜຶ່ງປີ ແລະ ປັບໄໝ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັກສາກິດໝາຍໄດ້ປະຕິບັດ
ງານຮ່ວມໃນການສືບສວນສອບສວນກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ໃຫ້ຫຼູ້ທ່າງພາກເໜືອຂອງໄທ ແລະ ຍັງຮັດວຽກຮ່ວມກັບຜູ້ຮັກສາ
ກິດໝາຍຫວຸດນາມໃນການສືບໜ້າເສັນຫາທີ່ໃຊ້ໃນການຄ້າມະນຸດຜ່ານຫາງພາກເໜືອ ແລະ ພາກກາງຂອງລາວ.

ການສ້າງຫລວງຢ່າງເປັນບັນຫາ ເຊິ່ງພັກນັກງານລັດທະບານຢ່າງອາດມີສ່ວນຮ່ວມ ຫຼື ສ່ວນຮູ້ຮ່ວມຄິດໃນການຄ້າ
ມະນຸດ. ມີເບາະແສນ້ອຍໆທີ່ຂີ້ວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ມີສ່ວນຮູ້ເຫັນກັບກິດຈະກຳການຄ້າມະນຸດ ແລະ ບາງຄົນອາດຈະໄດ້ຮັບຜົນ
ປະໂຫຍດຈາກກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວ. ຢ່າງໄດ້ກໍ່ຕາມ ບໍ່ມີພະນັກງານລັດທະບານ ຫຼື ຜູ້ຮັກສາກິດໝາຍ ຖືກປະຕິບັດວິໄນ ຫຼື
ຖືກລົງໂທດໃນຂ້າກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄ້າມະນຸດ.

ຄວາມພະຍາຍາມໃນການປ້ອງກັນຜູ້ທີ່ຕົກເປັນເຫັນເຫັນຂອງການຄ້າມະນຸດຂອງລັດທະບານຢ່າງຈຳກັດ ໃນຊ່ວງປົກການເຮັດ
ລາຍງານສະບັບນີ້. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ເຂົາກວດຄົນຮັ້ນອາຫານແຫ່ງໜຶ່ງໃນປີ 2008 ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເຍື່ອຜູ້ຖືກຄ້າຊາວຫວູ
ດນາມເກົ່າຄົນເຊິ່ງລວມທັງຊົນເຜົ່າສ່ວນໜ້ອຍຄົນໜຶ່ງ ແລະ ສົ່ງ ສອງໃນເກົ່າຄົນທີ່ຕົກເປັນເຫັນນັ້ນກັບຄົນປະເທດ
ເຍື່ອອີກເຈັບຄົນທີ່ປະສົງຈະກັບຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ກັບຄົນໄປຮັດວຽກຢູ່ຮັ້ນອາຫານດັ່ງກ່າວ ເຖິງແມ່ນວ່າ ລັດ
ທະບານຈະກັກໜັງສືຜ່ານແດນເຂົາໄວ້ກໍ່ຕາມ ເຊິ່ງອີກຕໍ່ມາກໍ່ມີເຍື່ອສື່ຄົນຮອງຂໍຄວາມຂ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ສົ່ງເຂົາກັບຄົນປະເທດ
ແລະ ກໍ່ຖືກສົ່ງກັບໃນຕໍ່ມາ ແລະ ໃນເດືອນມີນາ ລັດທະບານກໍ່ສົ່ງທັງສາມທີ່ຢູ່ເຫຼືອກັບຄົນປະເທດ. ບໍ່ມີຜູ້ຄ້າມະນຸດ
ຄົນໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດ.

ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ແລະ ກົມກວດຄົນເຂົ້າເມືອງ ໄດ້ຮ່ວມມືກັບ ອົງກອນເພື່ອຊາວອິບພະຍົກ
ສາກົນ, ໂຄງການຂອງ ສະຫະປະຊາຊາດໃນວຽກງານການຄ້າມະນຸດ ໃນຂົງເຂດລຸ່ມແມ່ນວໍ່ຂອງ, ອົງກອນບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດ
ທະບານທີ່ອ່ານ ແລະ ອົງກອນບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດທະບານສາກົນໄດ້ໃຫ້ການຂ່ວຍເຫຼືອຕໍ່ເຍື່ອຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ.
ກະຊວງແຮງງານຍັງຄົງສືບຕໍ່ດຳເນີນສູນຮັບຕ້ອນນ້ອຍໆທີ່ວຽງຈັນ ບອນທີ່ເຍື່ອຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດທີ່ຄົນພືບຢູ່
ປະເທດໄທມາພັກເຊົາກ່ອນທີ່ຈະຖືກສົງໄປສະຖານທີ່ແຫ່ງໃໝ່ ຫຼື ສົ່ງກັບບັນ. ເຍື່ອຜູ້ທີ່ບໍ່ຕ້ອງການກັບບັນກໍ່ສົ່ງໄປສູນພັກ
ອາໄສທີ່ມີໄລຍະດົນກວ່າ ເຊິ່ງດຳເນີນງານໂດຍ ສະຫະພັນແມ່ຍິງ ຫຼື ສົ່ງໄປຫາອົງກອນທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດທະບານພາຍໃນປະ

ເທດ. ລັດທະບານໄດ້ຈັດທາການບໍລິການ, ໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ໃຫ້ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ແລະ ບໍລິການທາງານໃຫ້ແກ່ ເຢືອຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍທີ່ສູນຮັບຕ້ອນທີ່ວຽງຈັນ ແລະ ສູນຂອງສະຫະພັນແມ່ຍິງ. ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການ ສັງຄົມມີໜ່ວຍງານທີ່ສຸມໃສ່ຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການສະເພາະຂອງເດັກນ້ອຍ, ລວມທັງປຶກປ້ອງ ແລະ ປ້ອງ ກັມຜູ້ຕົກເປັນເຫັ້ນການຄ້າມະນຸດ. ກະຊວງດ້າງກ່າວຍັງຄົງຄຸມຄອງດູແລສູນ ເພື່ອຊ່ວຍການເຫຼືອເຫັ້ນຈາກການຄ້າມະນຸດທີ່ກັບຄືນໝູມລຳເນົາເຕີມ ເຊິ່ງເປັນສູນນ້ອຍໆຢ່ວຽງຈັນ ແລະ ສະຫວັນນະເຂດ. ແຕ່ປະສິດທິຜົນຂອງໜ່ວຍງານນີ້ເຫັນວ່າ ຈຳກັດ ຍ້ອນມີປະມານໜ້ອຍ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອສາກົນບໍ່ພູ້ອມທັງຊາດພະນັກງານທີ່ໄດ້ຮັບການອົບຮົມ.

ນອກຈາກນັ້ນ ກະຊວງແຮງງານຍັງມີພະແນກທີ່ດຳເນີນການຢູ່ຕ່າງແຂວງ ທີ່ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບອົງກອນບໍ່ຂັ້ນກັບລັດທະບານ ເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອເພີ່ມເຕີມ ໃຫ້ແກ່ເຫັ້ນຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ. ພະແນກໄດ້ປະຕິບັດໂດຍອົງຕາມ ແຕ່ລະກໍລະນີທີ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດຄືນເຂົ້າເມືອງ ແລະ ສູນຮັບຕ້ອນຂອງກະຊວງແຮງງານທີ່ວຽງຈັນ ເພື່ອສົ່ງໃຫ້ອົງກອນທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດໃນການຕິດຕາມກໍລະນີໃນໄລຍະຍາວ ແລະ ຕິດຕາມບັນດາກໍລະນີທີ່ຜູ້ປະສົບໄພໄດ້ຖືກ ສົ່ງກັບບ້ານ.

ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຈາກອົງການ UNICEF, ຄະນະກຳມາຫິການແຫ່ງຊາດເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກໄດ້ສືບຕໍ່ດຳເນີນແຜນ ງານໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ແກ່ຜູ້ຕົກເປັນເຫັ້ນການຄ້າມະນຸດຢ່າງຫັກວໜັນ. ໂດຍຜ່ານສູນໃຫ້ຄໍາປຶກສາດ້ານກົດໝາຍ ຂອງສະມະຄົມນັກົດໝາຍລາວ ເຊິ່ງຢູ່ພາຍໄຕການເບິ່ງແຍ່ງຈາກກະຊວງຢຸດຕິທຳນັ້ນ ຍັງໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ເຄາະຮ້າຍໂດຍ ແຜນງານການໃຫ້ຄວາມຮູ້ກ່ວກັບລະບົບກົດໝາຍ ແລະ ການແນະນຳດ້ານກົດໝາຍ. ສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ແລະ ສະຫະພັນຊາວໜຸມລາວໄດ້ມີແຜນງານສຶກສາທີ່ໄດ້ອອກແບບມາ ເພື່ອສຶກສາແມ່ຍິງ, ເດັກຍິງ ແລະ ຍິງໝຸ່ມ ກ່ວກັບ ອຸບາຍຕົວຍົວເອົາຄົມໄປເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງໂສເຍນີ ແລະ ບ່ອນເຮັດວຽກແບບກັກຂັງໃນບັນດາປະເທດເພື່ອນບັນຂອງ ລາວ ແລະ ແຫ່ງອື່ນໆ. ອົງການເຫຼົ່ານີ້ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດໃນການສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົມຢູ່ໃນລະດັບພື້ນຖານ.

ລັດທະບານເອງກໍໄດ້ໃຫ້ການສຶກສາຄວາມຮູ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນເລື່ອງຄວາມອັນຕະລາຍຂອງການຄ້າມະນຸດ ໂດຍການນຳ ໄຊັ້ສື່ ແລະ ການພົບປະໂອລິມຈາກຜູ້ນຳຂັ້ນອະວຸໂສ. ກະຊວງແຮງງານຍັງປະຕິບັດງານຮ່ວມກັບ UNICEF ເພື່ອຕິດຕັ້ງກະດານຂ່າວໃຫ້ປະຊາຊົນຮັບຮູ້ຢ່າກັບຈຸດຜ່ານແຄນຕ່າງໆ ແລະ ໃນເມືອງໃຫຍ່ງ ດຳເນີນການລິນນະລົງກ່ວ ກັບບັນຫາການຄ້າມະນຸດໃນຊ່ວງການກະກຽມກົລາຊື່ເງັມ.

ສາມາດເຂົ້າເບິ່ງລາຍງານການຄ້າມະນຸດປະຈຳປຶກປ້ອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດໄດ້ທີ່ www.state.gov/g/tip.

ຄົນພິການ:

ລັດຖະທຳມະນຸນໄດ້ເວົ້າເຖິງການປຶກປ້ອງພົບລະເຮືອນຕ້ານການຈຳແນກ, ແຕ່ໃນນັ້ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົງກ່ວ ກັບການປຶກປ້ອງບຸກຄົນທີ່ມີສະພາບພິການ. ລະບູງການເຊື່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາໄດ້ຍກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການ ສັງຄົມ ແລະ ກຳມາຫິການແຫ່ງຊາດລາວ ເພື່ອຄົນພິການໃຫ້ການປຶກປ້ອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໃຫ້ມີການຈຳແນກ; ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳ

ຕາມລະບົງການຕ່າງໆນັ້ນຢູ່ຂາດຄວາມສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍ. ກົດໝາຍບໍ່ໄດ້ກຳນົດການເຂົ້າເຖິງສະຖານທີ່ ຫຼື ບ່ອນບໍລິການຂອງລັດຖະບານສຳລັບຄົນທີ່ມີຄວາມພິການ, ແຕ່ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມໄດ້ອອກລະບົງກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງຕົກ ແລະ ສະຖານທີ່ສາຫາລະນະ ແລະທາງໆຂຶ້ນບ່ອນຢ່າງຂ້າງຖະໜົນໃນວຽງຈັນ. ບໍ່ໄດ້ມີລາຍງານການຈຳແນກດັ່ງກ່າວໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກຕ່າງໆ.

ກະຊວງແຮງງານໄດ້ດຳເນີນກອງປະຊຸມ ໃນເດືອນສົງຫາ ແລະ ວັນຍາ ຮ່ວມກັບອົງກອນອິດສະລະສາກົນທີ່ກຳແພງນະຄອນ, ແຂວງ ສະຫວັນນະເຂດ, ເຊກອງ ແລະ ຈຳປາສັກ ເພື່ອຍິກລະດັບຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບສິດຂອງຄົນພິການ. ສະມະຄົມຄົນພິການລາວຈັດຕັ້ງດຳເນີນສູນເບິ່ງແຍງຄົນພິການສຳລັບເຕັກທີ່ພິການທາງສະໜອງ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບທຶນຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຕ່າງປະເທດ. ກະຊວງສາຫາໄດ້ການປະສານງານກັບອົງກອນອິດສະຫຼະສາກົນ ໄດ້ດຳເນີນວິສະຫະກົດກ່ຽວກັບການຜ່າຕັດ ແລະ ປຸ່ງນໍາມ ເພື່ອສະໜອງແຂນ, ຂາທຸມ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ຄົນຫຼຸ້ນວກ, ຕາບອດ.

ບັນຫາສັນຊາດ/ຜົວພັນຊຸມເຜົ້າສ່ວນໜ້ອຍ:

ກົດໝາຍໃຫ້ສິດສະເໜີໝາບຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງຊຸມເຜົ້າສ່ວນໜ້ອຍ, ແຕ່ກຳບໍ່ມີການຈຳແນກທາງດ້ານກົດໝາຍຕໍ່ເຂົ້າເຈົ້າ; ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມຢ້າງຄົງມີການຈຳແນກໃນສັງຄົມຫຼົງເຫື້ອຍ່. ມອກຈາກນັ້ນແລ້ວຢ້າງມີຜູ້ວິພາກວິຈານແຜນງານຈັດຕັ້ງທຶນທານໃໝ່ຂອງລັດຖະບານ ເພື່ອແນໃສ່ຢຸດຕິການທາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ການປູກຝົ່ງໂດຍໄດ້ເວົ້າວ່າມັນມີຜົນກະທົບໃນທາງລົບຕໍ່ຫຼາຍກ່ຽວກັບສັນຊາດຂອງເຜົ້າສ່ວນໜ້ອຍ, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນພາກເໝືອ. ແຜນງານນີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຖືກຍິກຍ້າຍຕ້ອງເຮັດນາບູກເຂົ້າ ແລະ ອາໃສຢຸດຊຸມຊົນໃຫຍ່, ເຮັດຕື່ແນວນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຄຳນິ້ງເຖິງການດຳລົງຊີວິດແບບປະເທົ່າ ແລະ ໂຄງປະກອບຊຸມຊົນຂອງເຂົ້າເຈົ້າ. ແຜນງານນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນຈຸດອະພີປາຍກັນຢ່າງໜັກໃນຊຸມຜູ້ສັງເກດການສາກົນ ທີ່ໄດ້ຍິກບັນຫາຂຶ້ນມາວ່າ ຜົນປະໂຫຍດຂອງການຈັດສັນບ່ອນຢູ່ອາໄສ ໂດຍລັດຖະບານເພື່ອໃຫ້ສາມາດເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ສະຖານທີ່ປິດຕະຫຼາດຢູ່ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຍິກຍ້າຍດັ່ງກ່າວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນກ່ຽວໜ່າຍແຂດທ່າງໄກສອກຫຼັກ ທີ່ປະເຊີນໜ້າກັບຄວາມຫຍຸ້ຍາກ ເຊິ່ງເຊື່ອວ່າພາກເຂົ້າມີສິດມີສົງໜ້ອຍຫຼາຍໃນການຕັດສິນໃຈຂອງລັດທະບານທີ່ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ເນື້ອທີ່ດີນຂອງເຂົ້າ ແລະ ການຈັດສັນສັບພະຍາກອນຈາກພື້ນທີ່ຂອງເຂົ້າເຈົ້າ.

ໃນຈຳນວນ 49 ຊຸມເຜົ້າຂອງປະເທດນັ້ນ ເຜົ້າມັງແມ່ນໜີ່ໃນກຸ່ມເຜົ້າສ່ວນໜ້ອຍທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນເຜົ້າທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ເຂດຜູ້ສູງ. ມີຈຳນວນຊາວມັງທີ່ດຳລົງຕໍ່ແໜ່ງເປັນຂ້າລັດທະການຂັ້ນອະວຸໄສໃນລັດທະບານ ແລະ ພປປລ ເຊິ່ງລວມທັງເປັນສະມະຊີກກົມການເມືອງ ແລະ ສະມະຊີກທັງຫັກຂອງຄະນະກຳມະຫິການ ພປປລ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕາມ ການຈຳແນກທາງສັງຄົມຕໍ່ຊາວມັງກ່ຽວຂ້າງຄົງມີຢູ່ ແລະ ຊາວມັງບາງຄົນເຊື່ອວ່າເຜົ້າຂອງເຂົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັບເຜົ້າລາວລູ່ມໄດ້. ຄວາມເຊື່ອທີ່ນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີແນວຄວາມຄືດກາແບ່ງແຍກ ແລະ ຮຽກຮ້ອງເອົາເນີນແດນຄົນໃນຊຸມເຜົ້າມັງ. ລັດຖະບານໄດ້ສຸມບາງໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອແບບຈຳກັດໃຫ້ແກ່ເຂດເຜົ້າມັງອາໃສຢູ່ໂດຍສະເພາະເພື່ອແກ່ໄຂຄວາມແຕກໂຕນກັນໃນລາຍຮັບເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຊຸມເຜົ້າ ແລະ ໃນບັນດາເມືອງທີ່ຫຼຸກຍາກທີ່ສຸດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ມີລາຍງານການປະທະໂດຍກຸ່ມຕໍ່ດ້ານລັດທະບານທີ່ຢູ່ຄົງຫຼົງເຊື້ອຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງໃນຊ່ວງປີເຮັດລາຍງານນັ້ນ ການນຳລັດທະບານກໍ່ຢູ່ຄົງສືບຕໍ່ຈຸດປະສົງທາງການເມືອງຂອງຊາວມື່ງ. ກອງກຳລັງຮັກສາຄວາມປອດໄພຢູ່ຄົງປະຕິບັດການປິດລ້ອມ, ບາບປາມ ຫຼືໃຊ້ກຳລັງໃຫ້ ກ່ຽວກຳປົດທີ່ຢູ່ກະແຈກກະຈາຍເປັນໝວດນ້ອຍໆ ໃນເຂດບໍ່ດົງເລີກທ່າງໄກສອກຫຼືກ ຍອມຈຳນົນ.

ລັດທະບານຢູ່ຄົງໃຫ້ ໂຍບາຍທີ່ ໃຫ້ອະໄພແກ່ ພວກກະບົດທີ່ຍອມຈຳນົນ ແຕ່ຢູ່ຄົງປະຕິເສດຜູ້ ສັງເກດການຈາກຕ່າງປະເທດເຂົ້າຢູ່ມ່ານພວກກະບົດຫຼາຍກວ່າ 2000 ຄືນທີ່ຍອມຈຳນົນໃນປີ 2005–ນອກຈາກໃຫ້ເຂົ້າຢູ່ມ່ານສອງສາມຄອບຄົວ ທີ່ບໍານັດລັກ. ຈົນມາເຖິງຕອນຫ້າຍຂອງປີເຮັດລາຍງານນີ້ ກ່ຽວປໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງສະຖານະການ ແລະ ການເປັນຍ່າງຂອງພວກເຂົາ. ຍ້ອນພິດຕິກຳຂອງພວກເຂົາໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນທີ່ລະແວງສົງໃສເປັນພິເສດ ແລະ ເປັນຈຸດເພື່ອເລັງຈາກທາງການ.

ວິກາກະຕິລັດທະບານແມ່ນປະຕິເສດການສະເໜີຂອງຊຸມຊົນສາກົນທີ່ຈະຊ່ວຍພວກກະບົດທີ່ເຂົ້າມອບຕົວນີ້ໄດ້ກົງ, ແຕ່ກຳອະນຸຍາດໃຫ້ອີງການ ສປຊ ແລະ ອົງການສາກົນອື່ນໆ ໄດ້ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າພາຍໃຕ້ແຜນງານໃຫຍ່ກວ່າ.

ການກະທຳທາລຸນໃນສັງຄົມ, ການແບ່ງແຍກ, ແລະ ການກະທຳທີ່ລະເມີດຍ້ອນການບັງງແບນທາງເພດ ແລະ ການຈຳແນກເພດ

ໃນສັງຄົມລາວລຸ່ມໄດ້ມີການຍອມຮັບຢ່າງກວ່າງຂວາງ ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ພິດຕະກຳມີເພດສຳພັນກັບຄົນເພດດຽວກັນ ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳດີຢູ່ມີການແບ່ງແຍກທາງສັງຄົມ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມຈາກລັດທະບານເພື່ອແກ້ໄຂ ບັນຫາດັ່ງກ່າວ.

ການລະເມີດ ຫລື ການແບ່ງແຍກໃນສັງຄົມ ອື່ນໆ:

ບໍ່ມີການທຳຮ້າຍອື່ນໆໃນສັງຄົມ ແລະ ການຈຳແນກເປັນທາງການຕໍ່ຄົນທີ່ເປັນພະຍາດເອດສົ່ງ, ແຕ່ຢູ່ມີການຈຳແນກຈາກສັງຄົມຢ່າງ ລັດທະບານໄດ້ຕັ້ງໜ້າໃຫ້ສັງຄົມຍອມຮັບ ແລະ ເຂົ້າໃຈຜູ້ມີບັນຫາໃນພະຍາດນີ້ ແລະ ຕະຫຼອດບົ້າໄດ້ທຳການລະດົມບຸກຈິດສຳນິກເພື່ອສຶກສາອົບຮົມປະຊາຊົນ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ຄົນທີ່ເປັນພະຍາດນີ້.

ພາກ 7. ສິດທິຂອງກຳມະກອນ.

ກ. ສິດທິໃນການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມ.

ກົດໝາຍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຈັດຕັ້ງ ຫລື ເຂົ້າຮ່ວມກັບບັນດາສະຫະພາບກຳມະບານ ອີດສະຫລະໄດ້ທາງເລືອກຂອງເຂົາເອງ; ພວກເຂົາອາດຈະສ້າງຕັ້ງກຳມະບານໄດ້ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດມາກ່ອນ ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງດຳເນີນການພາຍໃຕ້ກອບສະຫະພັນກຳມະບານລາວ “ສກລ” ເຊິ່ງອີງການຮັບຮູ້ເປັນທາງການເຊິ່ງຢ່າງໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງ ພັກປປລ. ນອກຈາກນັ້ນກົດໝາຍຢ່າງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ກຳມະບານປະຕິບັດ ກິດຈະກຳຂອງພວກເຂົາໄດ້ໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງຈາກລັດທະບານ. ການນັດຢຸດງານບໍ່ໄດ້ຖືກຫ້າມໃນກົດໝາຍ, ແຕ່ລັດທະ

ບານຫ້າມການເຄື່ອນໄຫວບ່ອນທຳລາຍລະບອບປົກຄອງ ຫຼືການປະຫວັງເພື່ອສ້າງສະພາບຂາດສະຖານະພາບ ແລະ ເວົ້າແລວບໍ່ສາມາດຈັດຕັ້ງການນັດຢຸດງານໄດ້, ແລະ ຕະຫຼອດປີກຳບໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

ອີງຕາມຂໍ້ມູນຈາກ ສະຫະພັນກຳມະບານລາວ ແມ່ນມີ 4,614 ກຳມະບານທີ່ໄດ້ຮັບເງິນເດືອນ ເຊິ່ງລວມທັງໝົດທີ່ປະຈຳ ຢູ່ສໍານັກງານລັດຖະບານ. ກຳມະບານເຫັນວ່າມີເມື່ອລວມມີທັງກຳມະບານຂອງ 16 ແຂວງ ແລະ ກຳມະບານ ກຳແຍງນະຄອນນີ້ແຫ່ງ, ກຳມະບານກະຊວງ 36 ແຫ່ງ ແລະ ກຳມະບານທາວອນ 2,772 ແຫ່ງ. ສກລ ມີສະມາຊີກທັງໝົດ 126,600 ເຊິ່ງສະມະຊີກ ສກລ ແມ່ນເຮັດວຽກໃຫ້ພາກລັດ.

ລັດຖະບານເປັນຜູ້ວ່າຈ້າງສ່ວນຫຼວງໝາຍຂອງກຳມະກອນທີ່ໄດ້ຮັບເງິນເດືອນ. ຊາວໄຮ່ນາທີ່ຜະລິດເພື່ອກຸ່ມຕົນເອງກວມ ເອົາປະມານ 80 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງກຳລັງແຮງງານ.

ຂ. ສິດທິໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຕໍ່ລອງລວມໝູ່

ຍັງບໍ່ມີສິດໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຕໍ່ລອງລວມໝູ່. ກົດໝາຍແຮງງານໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າຂໍ້ຂັດແຍ່ງຈະຖືກແກ້ໄຂໂດຍຜ່ານຄະນະກຳມະການຢູ່ບ່ອນເຮັດວຽກ ອັນປະກອບດ້ວຍຜູ້ໃຊ້ແຮງງານ, ຕາງໜ້າຂອງສະຫະພັນແຮງງານທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຕາງໜ້າຂອງ ສກລ ແລະ ຜູ້ຕັດສິນບັນຫາທີ່ຢູ່ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ. ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວໂດຍທີ່ວ່າໄປແລວບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຊ້ໂດຍກະຊວງແຮງງານ ໂດຍສະເພາະໃນສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທຸລະກິດຮ່ວມມືໃນຂະແໜງເອກະຊົນ. ມີລາຍງານວ່າຂໍ້ຂັດແຍ່ງແຮງງານນີ້ ບໍ່ຄ່ອຍຈະມີ. ອີງຕາມນັກເຄື່ອນໄຫວແຮງງານ ສກລ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະບານເສຍກ່ອນ ກ່ອນຈະເຂົ້າໄປໂຮງງານ ແລະ ຈະຕ້ອງແຈ້ງລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບການໄປຢູ່ມຢາມດັ່ງກ່າວເຊິ່ງກໍສະແດງວ່າ ສກລ ບໍ່ມີອໍານາດທີ່ຢູ່ເລີຍເພື່ອປົກປ້ອງກຳມະກອນທີ່ໄດ້ຮັບອ່ານຸກ.

ລັດຖະບານໄດ້ກຳນົດຄ່າແຮງງານ ແລະ ເງິນເດືອນສຳລັບຜູ້ອອກແຮງງານໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ສຳລັບຄ່າແຮງງານ ແລະ ເງິນເດືອນຂອງລູກຈ້າງໃນພາກເອກະຊົນແມ່ນຄະນະຜູ້ຈັດການບໍລິສັດເປັນຜູ້ກຳນົດ.

ກົດໝາຍແຮງງານໄດ້ກຳນົດວ່າຜູ້ໃຊ້ແຮງງານຢ່າດໄລ່ຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ ຍ້ອນເຂົ້າເພື່ອໃຫວກິຈຈະກຳກຳມະບານ, ຫຼື ເມື່ອເຂົ້າຂໍ້ຄວາມເປັນທຳຕໍ່ນາຍຈ້າງ ກ່ຽວກັບການຂໍໃຫ້ມີການປະຕິບັດກົດໝາຍແຮງງານ, ຫຼືຂໍ້ຄວາມຮ່ວມມືກັບທາງການກ່ຽວກັບການປະຕິບັດກົດໝາຍແຮງງານ ແລະ ການຂັດແຍ່ງແຮງງານ, ແລະ ກຳປໍ່ມີລາຍງານກ່ຽວກັບບັນຫາເລົ່ານີ້. ຄະນະກຳມະການຕັ້ງຢູ່ບ່ອນເຮັດວຽກແມ່ນກົນໄກອັນນີ້ ທີ່ນຳໃຊ້ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມຂັດຂ້ອງຂອງກຳມະກອນ, ແຕ່ວ່າຍັງບໍ່ມີຂໍມູນໃຫ້ຮັບວ່າຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວນີ້ໃນຕົວຈິງມີປະສິດທິຜົນຊໍ້າໄດ້.

ຍັງບໍ່ມີກົດໝາຍພິເສດ ຫລື ຂໍ້ຍົກເວັນຈາກກົດລະບຽບກົດໝາຍແຮງງານໃນເຂດປຸງແຕ່ເພື່ອສຶ່ງອອກ.

ຄ. ການຫ້າມແຮງງານແບບບັງຄັບ ແລະ ແຮງງານເກນ.

ກົດໝາຍຫ້າມໃຊ້ແຮງງານແບບບັງຄັບ ຫລື ແບບເກນ ນອກຈາກວ່າຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາມີສິ່ງຄາມຫລື ມີໄພພື້ນບັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຍັງມີການຄ້າມະນຸດທີ່ເປັນເພດຍົງຢ່າຍໃນປະເທດເພື່ອເປັນແຮງງານບັງຄັບຢູ່.

